Născut la 9 martie 1956 în comuna Cârpeşti, judeţul Cahul. Absolvent cu menţiune al facultăţii de mecanică a Institutului Politehnic din Chişinău (1978), specializarea "*Tehnologia Construcţiilor de Maşini*". A susţinut teza de doctor în tehnică (1987) şi de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a peste 1000 de lucrări ştiinţifice, inclusiv 36 manuale şi monografii şi 182 brevete de invenţie. Autor a peste 600 articole de publicistică. Laureat al Ordinului de Stat „*Gloria Muncii*" (2014), Membru de Onoare al Academiei de Ştiinţe Tehnice din România (ASTR). D.H.C. al Universităţii Tehnice „*Gh. Asachi*" din Iaşi, Laureat al Premiului de Stat în domeniul Ştiinţei, Tehnicii şi Producerii (1998). Laureat al Medaliei de Aur a Organizaţiei Mondiale de Proprietate Intelectuală OMPI, Geneva (2004). Laureat al Premiului "*Inovatorul Anului 2006*", Republica Moldova. Inventator de Elită al României (1994). Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului "*Merite de l'Invention*" Brusselles (2008). Laureat al Ordinului "*Leonardo da Vinci*" Iaşi (2009). Laureat al Ordinului "*Gogu Constantinescu*" Cluj Napoca (2012). Laureat al Premiului săptămânalului "*Literatura şi Arta*" (1999, 2000, 2001, 2005 - 2015). Membru al Biroului Asociaţiei Inginerilor din Moldova. Membru-corespondent al Academiei Româno-Americane de Ştiinţe şi Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Membru al Comisiei de Experţi a CNAA (secţia tehnică). Redactor-şef adjunct al revistei tehnico-ştiinţifice „*Meridian Ingineresc*". Membru al Consiliului editorial al revistelor: „*Intellectus*" AGEPI; "*Fizica şi Tehnologiile Moderne*", Chişinău; „*Tehnologia Inovativă. Construcţia de Maşini*", ICTCM Bucureşti; "*Tehnocopia*", Bălţi; „*Analele Universităţii Ovidius*, seria „*Inginerie Mecanică*"; „*Analele Universităţii „Dunărea de Jos"* din Galaţi, seriile „*Inginerie Mecanică*" şi „*Metalurgie*"; „*Analele Universităţii Ovidius*, seria „*Inginerie Mecanică*"; „*Analele Universităţii din Petroşani*" ş.a.

Valeriu DULGHERU Basarabie răstignită *12

Valeriu DULGHERU

BASARABIE RĂSTIGNITĂ

CZU 323(478)
D88

Valeriu Dulgheru

Basarabie răstignită (12)

Editura Tehnica - UTM
Chişinău 2016

Coperta: Valeriu Dulgheru

Pe copertă: pictură de Eugène Delacroix
„Hrisos pe lacul Gennesaret”

Descrierea CIP a Camerei Naţionale a Cărţii

Basarabie răstignită : [în vol.] / Valeriu Dulgheru. – Chişinău : Tehnica-UTM, 2016 – ISBN 978-9975-45-215-1.

[Vol.] 12. –2016. –264 p. –150 ex. –ISBN 978-9975-45-420-9.

323(478)

D 88

Procesare computerizată:

Valeriu Dulgheru

Prezentare grafică: Natalia Dulgheru

ISBN 978-9975-45-420-9. ***© Valeriu Dulgheru, 2016***

CUPRINS

Prefaţă..... *5*
1. Basarabie încotro?..... *7*
Quo vadis Basarabie răstignită…… *9*
Centru – dreapta a murit. Trăiască centru – dreapta!.. *15*
Împinşi pe marginea prăpastiei……... *21*
Riga e începutul sfârşitului?..... *29*
S-a trezit oare elita politică?..... *35*
Să se fi trezit cu adevărat poporul?..... *40*
Societate condamnată?..... *43*
Se caută un premier……. *51*
Am ajuns iarăşi la covata spartă…….. *57*
Quo vadis?..... *63*
Decât o schimbare spre rău mai bine
un status-quo temporar…… *72*
Anticorupţie într-un stil pur moldovenesc…….. *78*
De ce trebuie să-l votăm pe Dorin Chirtoacă?..... *82*
O a treia forţă?!..... *89*
Nouă formaţiune politică de centru-dreapta
este pe cale de apariţie…… *94*
Din nou suntem în căutarea unui premier!..... *100*
Ale cui sunt sindicatele moldoveneşti?..... *103*
Nicolae Timofti a făcut un pas îndrăzneţ…… *108*
Lună fierbinte de ianuarie în Basarabia!..... *112*
Calea paşnică a revoluţiei noastre – reîntregirea…… *114*
2. Din istoria zbuciumată a Neamului…….. *119*
De ce suntem împinşi mereu la marginea istoriei? *121*
Despre istoria neamului doar pietrele vorbesc *129*
Balada „*Mioriţa*” – o cheie pentru codul
genetic al Neamului…… *138*
Aducem Basarabia acasă……. *146*

Ţara mea de dincolo de Prut..... *153*
Urme dacice în Marea Britanie (3)…… *161*
3. Să eliminăm s(c)lavul din noi……... *167*
Punctul terminus al rătăcirii…… *169*
Putin, Rasputin şi Rusia…….. *173*
Invazia bicoloră……... *179*
Frăţie cu specific basarabean…….. *184*
Obraznicul mănâncă praznicul…… *190*
Prea multă cinste pentru impotenţi……..... *197*
Totuşi unde au fost românii...?..... *203*
Să nu transformăm ziua de 28 iunie
într-o nouă zi neagră……... *210*
1 decembrie – sărbătoare a tuturor românilor?..... *216*
Totuşi unde au fost românii basarabeni
pe 1 decembrie?..... *219*
4. Portrete în timp, opinii, reflecţii…….. *225*
Noul rector al Universităţii Tehnice a Moldovei
a fost ales. Într-un ceas bun!..... *227*
Mircea Bologa – reputat om de ştiinţă,
academician şi bun cetăţean al plaiului……... *233*
Dumitru Mnerie – un pilon al învăţământului în
Timişoara…… *240*
Apel de constituire a Uniunii Statale *„România-
Republica Moldova”*……. *245*
Scrisoare deschisă privind încălcarea drepturilor
fundamentale ale Omului în Republica Moldova…... *251*
Ceţi doresc eu ţie, răstignită Basarabie în a. 2016..... *255*
Ecouri……..... *256*
Postfaţă…… *262*

Prefaţă

Istoria Moldovei din stânga Prutului şi cea din dreapta lui, nu pot fi rupte! Aceleaşi începuturi, aceleaşi tradiţii de istorie feudală, aceiaşi domni, aceiaşi cărturari şi culturi, aceleaşi trasături ale dezvoltării moderne. Fiind onorat să prefaţez această lucrare, am recitit lucrări dragi mie de istorie scrise de marii istorici N. Iorga, A.V. Boldur, A.D. Xenopol, C. Giurescu, I. Bogdan, refăcând cu ochii minţii trasee ale unei istorii zbuciumate pe care Basarabia, ca parte rasăriteană şi de frontieră a Moldovei, a avut-o în întreaga sa istorie, ţintă a „*pohtii*" mereu „*neostoite*" a cazacilor, turcilor, polonezilor sau moscalilor - cum spune în al său Letopiseţ al Moldovei Miron Costin - a unei Moldove care, arzând ca o pasăre Phenix, avea tăria de a renaşte din propriile cenuşe!

Cred că am înţeles de ce autorul a ales şi titlul dat acestei serii de lucrări: „*Basarabie răstignită*" poate cel mai potrivit, *întrucât în istoria ţării ea a fost de multe ori sacrificată, dar răstignirea ei, nu poate fi despărţită de înviere, credinţă care se desprinde cu toată forţa şi pasiunea în toate eseurile, pe care cărţile scrise de Valeriu Dulgheru le cuprind.*

Am avut şansa de a-l cunoaşte personal pe Profesorul Dr. Habilitat Valeriu Dulgheru, cu ani în urmă când împreună cu un prieten drag mie - academicianul Sergiu Rădăuţan - participam la un seminar tehnic la Atena. Nu cunoştinţele sale temeinice în domeniu m-au impresionat şi nici mulţimea de proiecte pe care le dezvoltase, ci modul său de a gândi, de a judeca şi măsura, de a avea la baza unei judecăţi pe care o pronunţă, argumente fundamentate pe dovezi verificabile, atent şi cumpătat în a judeca ce se petrece în jurul său, mândria faptului că este fiu al ţării sale. În timp, voi avea ocazia să constat că dragostea sa faţă de ţară, este o trăsătură de bază.

Seria de volume „*Basarabie răstignită*" a ajuns la cel de al 12-lea volum. Pe multe dintre ele am avut plăcerea să le citesc, pe altele le-am găsit publicate în apreciata revistă publicată la Chişinău şi citită cu mult interes la noi: „*Literatură şi artă*". Ideea

de a strânge în volume toate aceste intervenţii tratând probleme de mare actualitate în conturarea problemelor ce frământă astăzi Moldova în definirea ei, o consider deosebit de inspirată, ea constituind o cronică a unor evenimente, oameni şi fapte, în care autorul ca un cronicar înscrie date pe care istoria le va consemna.

Articolelele sale nu sunt „improvizaţii", nu sunt rezultatul unor stări emoţionale! Ele sunt judecate de un inginer, care ştie că adevărul nu rezultă decât din acurateţea şi precizia cu care tratezi un subiect! Cu atât mai dificil în demersul său, întrucât problemele sociale sunt mult mai complexe şi pătimaşe, de unde şi dificultatea şi atenţia cu care autorul tratează problemele abordate. Documentarea - atunci când îşi propune sa dezbată o problemă - este solidă, de unde şi viabilitatea lucrurilor comunicate.

Într-o perioadă pe care o trăim, agitată şi impulsivă, cu o societate mai puţin tentată să discute cu calm şi înţelepciune, autorul încearcă să deschidă ochii cititorului la ce se întâmplă în jurul său, lăsându-i însă acestuia capacitatea de a decide ce trebuie să facă !

În toate articolele sale, autorul pledează pentru adevărul istoric atrăgând atenţia că dacă nu ai istorie, nu ai rădăcini, nu poţi contura viitorul şi poţi deveni un dezrădăcinat, uşor de a-ţi pierde identitatea naţională, de aici şi îndemnul său de a analiza totul cu calm, de a face ca binele să triumfe asupra răului.

Adevărul - oricât de dureros ar fi el - trebuie spus şi acest lucru autorul îl face nu doar curajos dar şi cu mare francheţe, de unde şi interesul cititorului de a-l înţelege şi fiind convins, să acţioneze în mod raţional.

Nu pot încheia rândurile mele fără a-i mulţumi Domnului profesor dr. Habilitat Valeriu Dulgheru pentru faptul că, rugându-mă să-i scriu o prefaţă, mi-a dat ocazia să recitesc cu mult interes din eseurile sale scrise în celelalte volume apărute, convingându-mă că este o voce care trebuie ascultată.

Prof.dr.ing. Florin Teodor TĂNĂSESCU
Vicepreşedinte al Academiei de Ştiinţe Tehnice din România

CAPITOLUL I

BASARABIE ÎNCOTRO?

„Cu cât îi cunosc mai bine pe reprezentanții poporului, cu atât îmi admir mai mult câinii”
(Alphonse de Lamartine)

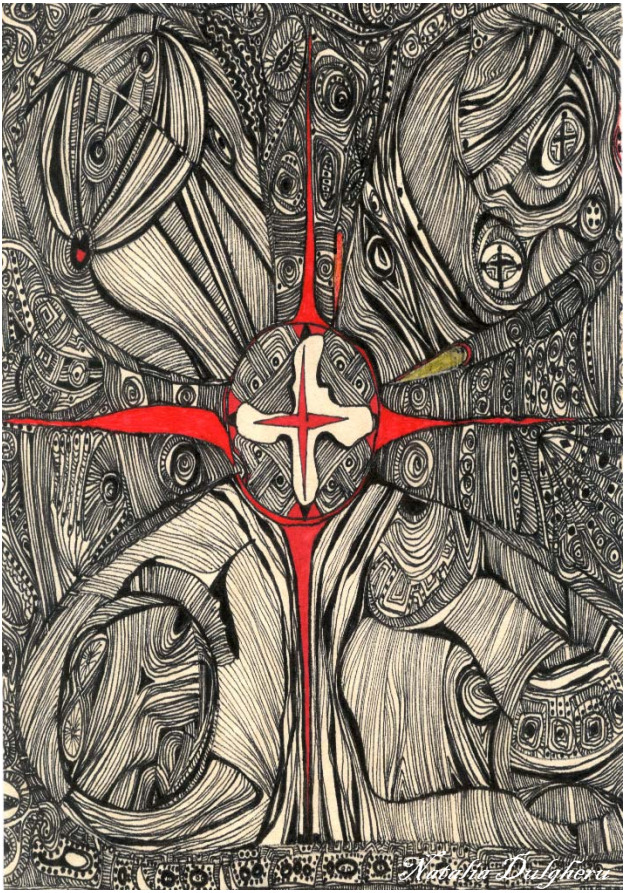

QUO VADIS BASARABIE RASTIGNITĂ

„În acest notabil loc, / Mai ceva decât un ring,
Guvernanţii mint cu foc, /Opozanţii mint de sting”.
(C. Tone. Scena politică)

Scriam nu demult că toamna aceasta va fi una fierbinte. Nu-mi imaginam că chiar într-atât de fierbinte. Acum ne aflăm practic pe un butoi cu pulbere gata să explodeze în orice moment. Corabia guvernării, compromisă serios din interior de furtul secolului, în care sunt implicaţi cei din vârful puterii, cel mai des nominalizaţi fiind Plahotniuc şi Filat (dar şi M. Ghimpu apare tot mai des drept complice!), este serios zdruncinată din exterior. Megafurtul secolului, dar în special modul obraznic în care a fost înfăptuit, a scos zecile de mii de protestatari în Piaţa Marii Adunări Naţionale. Aceştia protestează deja de peste o jumătate de an.Deoarece furturile au avut loc încă din a doua jumătate a ultimului deceniu al sec. XX şi, în special, din 2004 (lucru menţionat de mai mulţi oficiali), ca să fim corecţi, pe lângă cei doi ar trebui nominalizaţi şi alţi actori (poate mai importanţi!) ai furtului, precum familia Voronin, care l-a făcut miliardar pe fiu-său O. Voronin, pe Z. Greceanîi şi I. Dodon, pe timpul guvernării cărora (în funcţii de prim-ministru şi ministru al Finanţelor) O. Voronin în parteneriat cu V. Plahotniuc au devenit miliardari, iar familiile Greceanîi şi Dodon – milionari prosperi. Alături de I. Shor, unul

din cei mai nominalizaţi în raportul Kroll, cu pufuşor pe botişor în acest megafurt sunt şi mulţi dintre cei care strigă în Piaţă sau avocaţii lor. Verii Ţopa sunt implicaţi direct în acest furt. Victor Ţopa, pe când era director al Administraţiei de Stat a Aviaţiei Civile, în anul 2000 „*...a intrat în posesia a 49 la sută din acţiunile Companiei de Stat Air Moldova*", spunea la postul Jurnal TV jurnalistul Gagriel Călin. Viorel Ţopa, prim-vicepreşedinte al Mişcării Populare Antimafia (!!!), director al BEM-ului în perioada 1999-2001, în ianuarie 2012 a fost condamnat la 8 ani de închisoare după ce s-a făcut vinovat de „*...prejudicierea Băncii de Economii cu 11 milioane de lei*", credite acordate Companiei „*Air Moldova International*", condusă în acea perioadă de Victor Ţopa. Aceste credite împrumutate n-au fost rambursate nici până azi. De asemenea, „*...Viorel Ţopa intră ilegal, prin delapidări, în posesia unui „comision" de 400.000 de dolari, acordat pentru un credit despre care se ştia din start că nu va fi stins, iar BEM a rămas şi fără 1. 000. 000 de USD, şi fără gajul retras ilegal de acest Viorel Ţopa*" (Gabriel Călin).

Un alt tip care deja de peste doi ani tulbură apele în Basarabia este R. Usatîi. Băgat prea mult în seamă, fără şcoală, fără cei şapte ani de acasă, agramat, dar plin de sine, această coadă de topor pe nume Renato Usatîi (o corcitură cu prenume european şi nume asiatic (rusesc-ţigănesc)), catapultat (ştim noi de cine!) în politica basarabeană pentru a tulbura apele (în cel mai prost caz pentru Rusia) sau pentru a reorienta (împreună cu alte partide proruse, numite impropriu de stânga, impropriu fiindcă includ ca membri de partid milionari! acest colţ de ţară spre vectorul euroasiatic, din păcate, pe valul acestor tulburări şi din prostia (oare numai prostie!) liderilor Platformei DA, acest pezevenchi are pretenţia obraznică de a-şi cumpăra şi postul de pre- şedinte al acestui colţ de ţară, precum a cumpărat postul de primar de Bălţi. Usatîi (cu un număr de dosare mai mare decât vârsta lui!), implicat în afaceri dubioase şi în unele scheme

frauduloase de spălare a banilor ruseşti prin băncile moldoveneşti (la vârsta lui de doar 37 de ani, este milionar prosper, se laudă cu un Rolls-Royce Wraith în valoare de 340 de mii de euro şi cu terenuri şi apartamente în Moscova şi Chişinău!!!., este înconjurat de persoane implicate în mod direct la jefuirea BEM-ului (de exemplu, Vitali Cebanu, care a candidat în Chişinău la un loc de consilier pe listele partidului lui Usatîi, „*...a luat în 2007 un credit de la BEM în valoare de 7 mln lei*" (Iu. Chirinciuc, deputat în Parlament)) pe care nu l-a mai întors). Iată faţa sa adevărată! Cum au putut ei, coţcarii „*...Cu trei clase terminate / Cu trei case înălţate / Trei maşini, vilă la munte / Un castel peste hotare...*" (vorba lui Tache Bârcă, umorist basarabean) să-şi bage mâna scârnavă în buzunarul nevoiaşilor, al bătrânilor cu pensii de 700 de lei (sub 35 de euro), echivalente cu plata pentru o oră de muncă în ţările civilizate, al celor cu salarii sub 2000 de lei, care abia leagă tei de curmei? Tot mai mulţi politologi vorbesc despre o situaţie revoluţionară în Basarabia. Despre simbiozele lichelelor în aşa-zisa „*situaţie revoluţionară*" vorbesc tot mai des protestatarii Platformei DA, dar şi adepţii lui Dodon – Usatîi (de ce ne-am mai mira de „*năzdrăvăniile*" acestor nepoţi ai lui Ilici!), argumentând-o cu cunoscuta teză a lui Lenin că „*vârfurile nu mai pot guverna, iar cei de jos nu mai doresc să fie guvernaţi aşa*". Cerinţele ambelor tabere (Platforma Da şi Dodon+Usatîi sau invers!) coincid în mare: demisia guvernării actuale. Unele elemente ale acestei situaţii revoluţionare au fost demonstrate în protestele din 4 octombrie, când un grup de persoane cu minţile fierbinţi, asistate de provocatori, au încercat să pătrundă în clădirea Parlamentului, creând pericolul real de repetare a evenimentelor din 7 aprilie 2009. Apoi acelaşi grup a încercat să pătrundă în unul dintre furnicarele firmelor oligarhului (mai exact plutocratului, care, conform DEX, înseamnă „*...puterea politică şi economică în stat este concentrată în mâinile celor mai bogaţi"*) Plahotniuc CBC. Alarmant este faptul că în

înregistrările video se observă cum unul dintre cei care trebuiau să-i tempereze pe provocatori (un combatant) forţa el însuşi rândurile poliţiştilor. Situaţia poate ieşi în orice moment de sub controlul Platformei DA (dacă acest control mai este exercitat de Platformă!), cu atât mai mult cu cât conducerea ei este una amorfă, fără lideri capabili să conducă masele (îl priveam la protestele de pe 4 octombrie la Jurnal TV în emisiunea în direct din faţa GBC (vizionată de sute de mii de telespectatori!) pe unul din lideri, V. Dolganiuc, care cu o sticlă de apă într-o mână şi cu megafonul în alta molfăia ceva permanent, iar în intervale mai scanda la megafon câte o lozincă!

Deosebit de periculos se pretează acum acest tandem „*Platforma DA şi Dodon+Usatîi*". Interesul lui Dodon – Usatîi este foarte clar: să-i susţină pe cei din Platforma DA în lupta lor împotriva guvernării, în debarcarea Alianţei; să-i împingă spre acţiuni radicale pentru a produce haos, care să ducă la alegeri anticipate. Prin acţiunile prosteşti ale celor din Platformă ei ţin morţiş să-şi atingă scopul – revenirea la putere şi readucerea mioarei rătăcite în ţarcul rusesc.

Ce ar trebui să facă cei de la guvernare? Să nu încurce investigaţiile furtului secolului şi să execute orice sentinţă de judecată (cum se face actualmente în România!). Situaţia celor de la guvernare este extrem de ambiguă şi dificilă. Aflaţi între ciocan şi nicovală (presiunea internă şi externă tot mai dură), măcar din instinctul de supravieţuire şi dacă î şi mai amintesc cel puţin de promisiunile preelectorale, trebuie să întreprindă nişte paşi. Să începem de la PLDM, care încă mai reprezintă stâlpul Alianţei. Pentru scoaterea acestui colţ de ţară atât de prost guvernat din impas şi salvarea partidului de la dispariţia sa iminentă în viitorul apropiat cel mai bun pas al lui V. Filat ar fi retragerea din postul de preşedinte al PLDM (măcar pentru perioada investigaţiilor companiei Kroll) şi alegerea unui nou preşedinte, capabil să stopeze declinul partidului. Acest pas, de altfel nu uşor pentru V. Filat, va fi la sigur apreciat de popor

(dacă e să facem apel la el). Cel puţin va fi evitată dispariţia acestui partid atât de promiţător la începuturi, aşa cum s-a întâmplat cu PPCD-ul lui Roşca şi PFD.

Partidul Democrat are şi el problema sa – V. Plahotniuc. Cel mai bun lucru pentru acest partid acum, când şi el se află în declin, este ca V. Plahotniuc să se retragă din partid, aşa cum s-a retras din rândurile parlamentarilor, şi să se realizeze reformarea stângii chiar prin fuzionarea cu PCRM, despre care se vorbeşte prin culise. Nu sunt adeptul întăririi stângii, însă ea există real, există segmentul ei electoral. Această reformare cu o formaţiune care s-a debarasat de talibani (Tkaciuk, Dodon, Ceban, Petrenko, Muntean ş.a.) ar putea reduce influenţa pe acest segment a lui Dodon şi Usatîi. Partidul Liberal la fel va ieşi şifonat din această situaţie. Chiar dacă este privit drept salvatorul Capitalei, chiar dacă nu a participat la furtul secolului, pentru unele acţiuni incorecte (de ex. sprijinirea până în ultimul moment a lui Drăguţanu!), deseori numele lui M. Ghimpu apare alături de altele, fapt ce a compromis serios imaginea partidului. Pentru salvarea acestuia, în viitoarele alegeri este strict necesară reformarea partidului şi aducerea la cârma fracţiunii a tânărului, mai echilibratului Dorin Chirtoacă. Acest pas va fi înţeles corect de electoratul de dreapta şi de unii de centru-dreapta (în special, pe fundalul degradării PLDM).Un alt pas deosebit de important ar fi fortificarea dreptei şi a celor de centru-dreapta. După atâtea găinării politice şi financiare PLDM nu mai are şansa de a fi stâlpul unor viitoare alianţe democrate proeuropene. Cu regret, nici puzderia de partiduţe extraparlamentare pe aceste segmente nu este în stare să rezolve această problemă. O şansă de salvare a acestor segmente ar fi fortificarea Partidului Popular European (PPE), fondat de ex-premierul Iurie Leancă, semnatarul celor trei acorduri extrem de importante pentru cursul nostru proeuropean, susţinut din exterior, deşi are şi el pufuşor pe botişor. Dar pregătirea sa şi calităţile personale ne fac să credem că poate fi persoana capabilă să coaguleze aceste forţe.

Seriozitatea partidului a fost demonstrată chiar în alegerile locale generale trecute, când la doar câteva luni de la formare blocul „*Iurie Leancă*” a înregistrat un scor foarte bun. Părerea mea este ca toţi cei dezamăgiţi să-şi orienteze atenţia spre acest partid promiţător (ar fi foarte binevenită încadrarea în joc a Maiei Sandu, a lui Ion Sturza!), iar conducerea lui să ducă o politică echilibrată cu accent pe democraţia internă de partid. Se pare că suntem foarte aproape de ceasul al doisprezecelea...

Literatura şi Arta, nr.42, 15 octombrie 2015

http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Basarabia%20rastignita %20de%20Dulgheru.htm

http://www.revistasingur.ro/altele/13484-valeriu-dulgheru-quo-vadis-basarabie-rstignit?q=altele/13484-valeriu-dulgheru-quo-vadis-basarabie-rstignit

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/10/11/valeriu-dulgheru-quo-vadis-basarabie-rastignita/

http://www.totpal.ro/valeriu-dulgheru-quo-vadis-basarabie-rastignita/

https://gradinaculecturi.wordpress.com/2015/10/11/valeriu-dulgheru-quo-vadis-basarabie-rastignita/

CENTRU – DREAPTA A MURIT. TRĂIASCĂ CENTRU – DREAPTA!

Am ajuns într-o situaţie critică. Se pare că barometrul politic a atins la presiunea maximă. Butoiul de pulbere este gata să explodeze. Nemulţumirea maselor a ajuns la apogeu. Guvernarea actuală a atins cel mai scăzut rating de la '90 încoace, asupra ei planând ca sabia lui Damocle fenomenul miliardului furat, cu toate că acest buboi se cocea de mult timp dar acum a răbufnit. Începutul furturilor porneşte după anii '90, de la guvernele Sangheli, Ciubuc, cei doi Ţopa ș.a. Conform procurorului general C. Gurin, din 2004 (pe timpul guvernării comuniste) au început delapidările de proporţii. Guvernarea comunistă a folosit BEM-ul lui Gacikevici (preşedinte BEM) după bunul ei plac (creditarea campaniilor electorale, creditarea unor persoane docile cum a fost cazul Zinaida Greceanîi, soţul căreia a luat un credit „nerambursabil" de 150 mln de lei pentru privatizarea Fabricii de Vin Cojuşna, feciorașul O. Voronin cu partenerul său de „*bussines*" V. Plahotniuc, dar şi Reidman, Dodon ș.a. După a. 2009 procesul a continuat cu unii actori vechi, dar şi alţii noi, mai flămânzi. Acum însă buboiul a răbufnit. Nimeni nu contestă faptul că actuala guvernare este responsabilă de cele întâmplate. Fiind la guvernare, ei trebuiau să stopeze furturile şi să-i tragă la răspundere pe hoţi. Culmea, unii dintre aceşti "*proeuropeni*" şi-au băgat mâna până peste coate în haznaua statului, compromiţând iremediabil ideea de integrare europeană. Din păcate, omul de rând pune semnul egalităţii între „*furtul secolului*" şi integrarea europeană. Anume acesta este cel mai mare păcat al actualei guvernări.

Indiscutabil, ultimele evenimente (punerea sub arest a liderului PLDM V. Filat sub învinuirea de corupție) au provocat o lovitură – o lovitură mortală partidului și, în general, centru-dreptei. Centru-dreapta practic nu mai există ca forță de decizie, centru-dreapta a murit. Pe segmentul de centru-dreapta a apărut

un gol și există pericolul real (conform legilor naturii) ca el să încline spre stânga unde există un centru puternic (PD).

Problema liderilor partidelor continuă să fie o problemă serioasă în Basarabia. PPCD, după o activitate majoră de trezire a maselor, a fost îngropat de liderul său Iu. Roşca. PFD, cea mai mare speranţă a intelectualităţii, a fost şi el îngropat de liderul lui. Din păcate, şi cu PLDM s-a întâmplat acelaşi lucru. Implicarea PLDM în „*furtul secolului*”, punerea sub arest a lui V. Filat au dat o lovitură de moarte partidului. Fiind, după îndelungul îngheţ comunist de opt ani, un partid promiţător, cel mai puternic partid de centru-dreapta de orientare europeană, în ce s-a transformat acesta acum? Iar vina o poartă numai liderul partidului. În loc să devină un erou naţional, care a integrat acest colţ de ţară în marea familie europeană, el a ajuns unde a ajuns. Întrunind la începuturi o echipă tânără, profesionistă, puternică şi pragmatică (chiar dacă uneori nu era suficient de patriotică), rând pe rând din ea au plecat cei mai buni: V. Nagacevschi, un foarte bun jurist (din păcate, ulterior intrat în slujba lui Plahotniuc!); A. Tănase, prim-vicepreşedinte al partidului, un foarte bun specialist, ales ulterior preşedinte al Curţii Constituţionale, a plecat şi el; A. Godea, vicepreşedinte, a plecat, constituind un partid; şi mai recent I. Leancă, prim-vicepreşedinte, un foarte bun diplomat şi prim ministru; M. Sandu, cel mai bun ministru al educaţiei; A. Carpov ş.a. Fără ei partidul a slăbit considerabil. Acum şi liderul lui se află sub anchetă. Adus la această stare, mai poate oare să se ridice acest partid la înălţimea de odinioară? Puţin probabil.

Şi imaginea PL-ului este serios şifonată de acest megafurt, cu toate că nu cred să fie implicat vreunul dintre liberali, făcând parte din coaliţia de guvernare alături de cele două partide cu probleme (PD şi PLDM) şi ţinându-l pe D. Drăguţanu prea mult în funcţia de guvernator al BNM, atunci când pentru toată lumea era clar că acest megafurt nu putea să aibă loc fără ştirea guvernatorului, o bună parte a populaţiei îl pune alături de cele

două. Acest lucru l-au demonstrat şi ultimele sondaje. În eventualele alegeri anticipate, PL în cel mai bun caz ar putea doar repeta succesul din alegerile trecute, şi asta doar după o anumită reformare a partidului prin aducerea lui D. Chirtoacă în fruntea Partidului.

În situaţia în care se află PLDM, acesta nu are nicio şansă de a mai rămâne stâlpul unei eventuale alianţe proeuropene. Acest lucru îl înţelege foarte bine Kremlinul şi emisarii săi de la Chişinău, Dodon şi Usatîi, care cer insistent organizarea alegerilor anticipate. De luat aminte este şi faptul că cei doi se află în topul ultimelor sondaje de opinie. Este sub orice limită a normalului (dar astfel de abateri de la normal nu ar trebui să ne mai mire atunci când un hoţ, unul dintre principalii suspecţi în furtul miliardului, I. Shor, câştigă detaşat primăria Orheiului, un altul – şi mai detaşat –primăria municipiului Bălţi) ca un nimeni, un vântură-lume, un individ legat cu lumea interlopă, care acum se comportă în Chişinău ca un „*bratan*" dintre cei certaţi cu legea, un trimis al "*ţarului roşu*" să fie lider în sondaje!!! Într-atât de dezamăgit este electoratul de prestaţia aşa-numiţilor democraţi proeuropeni, încât poate face o mare greşeală în viitoarele alegeri (cum a mai făcut-o în 2001, aducându-i pe comunişti la putere pentru opt ani!).

Ce ar trebui să întreprindă adevărata elită politică din acest colţ de ţară uitat de Dumnezeu? În primul rând, ar trebui să se pătrundă de gravitatea momentului şi să găsească o soluţie. Pentru toată lumea a devenit clar că o viitoare coaliţie proeuropeană nu mai poate fi constituită doar din cele trei partide aflate la putere (evident după purificarea lor), iar PLDM, chiar dacă va intra în Parlament în viitoarele alegeri, nu va mai putea fi stâlpul unei viitoare coaliţii. Unicul partid cu pondere într-o viitoare coaliţie rămâne, cu regret, doar PD. În situaţia actuală, doar tragerea la răspundere pentru furtul miliardului a oligarhului V. Plahotniuc ar aduce un oarecare echilibru pe segmentul de centru. Referitor la PLDM, resuscitarea cadavrului

ar fi contraproductivă, ar fi o pierdere de timp, acum când există pericolul real de venire la putere a acoliţilor Moscovei. Deci este strict necesară constituirea unei noi forţe de centru-dreapta. Cine ar putea constitui o astfel de forţă? Cu toată stima faţă de ceea ce a făcut până acum Platforma DA, un partid creat în baza acestei formaţiuni nu are şanse la mari succese, fiindcă nu are lideri incontestabili (majoritatea sunt veniţi din fostul PPCD, asupra altora atârnă sabia lui Damocle a celor doi Ţopa). Celelalte partide extraparlamentare de pe dreapta – centru-dreapta sunt prea slabe (au demonstrat în repetate rânduri alegerile precedente) pentru a rezolva problema apărută pe centru-dreapta – dispariția PLDM ca stâlp al unei potențiale alianțe proeuropene. Atunci care ar fi soluția?

În opinia mea, care știu că se află în disonanță cu a multora, o soluție reală și cea mai bună în situația creată, ar fi susținerea proiectului lui Iu. Leancă. Am scris despre acest lucru de nenumărate ori. Oponenții lui Leancă (dar de aceștia se găsesc atât în fostul său partid (însuși Filat chiar și în ultima sa alocuțiune în fața parlamentului a demonstrat acest lucru) cât și în rândul unor pături ale populației este considerat complice al unor decizii greșite ale AIE3: cedarea aeroportului și problemele legate de cele trei bănci) îl declară o creatură a lui Plahotniuc și fac acest lucru prea insistent (probabil, pe unii ia deranjat seriozitatea cu care a pornit acest partid și succesele obținute în recentele alegeri generale locale la doar trei luni de la fondarea lui).

Să încercăm să judecăm la rece. Să nu uităm că Iu. Leancă a fost prim-ministrul într-un guvern format strict după algoritmul de partid (numai cât făceau ieşirile ministrului Finanţelor V. Lazăr, care se supunea doar şefului său de partid, mai bune zis, lui Plahotniuc!), iar în spatele lui se afla şeful de partid V. Filat, care putea în orice moment să-l retragă din funcţie. El era cu mâinile legate, în orice moment fiind posibilă o moţiune de cenzură. În aceste condiţii el a trebuit să fie foarte

abil (ia ajutat probabil calificarea sa de diplomat), abilitatea lui nefiind întotdeauna înţeleasă). Graţie acestei abilităţi, dl I. Leanca a reuşit totuşi să rezolve multe: cele trei acorduri extrem de importante pentru noi (acordul de asociere, de liber schimb şi privind regimul liberalizat de vize) a reuşit să facă foarte mulţi prieteni pentru Basarabia (Republica Moldova era o poveste de succes a parteneriatului estic, peste 30 de oficiali europeni, inclusiv de prim rang, ne-au vizitat în perioada guvernului Leancă, pe când în a.c. – doar 2–3, şi aceia mai mult cu scopuri de control).

Un alt atu al lui Iurie Leancă a fost declararea luptei cu corupţia la cel mai înalt nivel, presimţind în caz contrar un final trist al guvernării democrate. „*Electoratul ne-a dat încă o şansă. Dacă nu vom porni lupta cu corupţia la cel mai înalt nivel, electoratul se va întoarce de la noi*”, declarase I. Leancă îndată după alegerile din 30.11.2014. În acest scop el a invitat compania americană Kroll pentru a investiga în prima etapă cazul furtului miliardului, şi am aflat şi noi câte ceva despre acest megafurt, chiar dacă unii „*deştepţi*” spun că nu a adus nimic nou investigaţia Kroll (poate pentru ei nu, însă pentru noi – da. L-am auzit pe unul din liderii Platformei DA. Năstase, care declarase acelaşi lucru. Desigur, cei de la compania Kroll, săpând adânc (sperăm!), s-ar putea să dea, pe lângă numele lui Plahotniuc, Filat, de numele celor doi Ţopa, ale lui Voronin, Dodon, Greceanîi ş.a.).

Deci, proiectul Iurie Leancă este o şansă pentru noi în situaţia creată. Însă succesul acestui proiect va depinde cât de cooperanţi vor fi cei care pot contribui la aceasta. În primul rând, am în vedere pe dna M. Sandu, cu care a conlucrat în trecut, pe I. Sturza, care cred că e momentul să nu mai rămână în expectativă (poate comodă pentru el, însă absolut neproductivă pentru această aşchie de popor), dar şi PLR, pe M. Godea ş.a. Numai astfel ar putea fi evitată venirea la putere a lui Dodon şi Usatîi, ar putea fi creată o contrabalanţă lui Plahotniuc, care,

chiar dacă nu mai este în PD, îl va conduce din umbră (cum a făcut până acum!) atâta timp cât se va afla în libertate. În caz contrar, riscăm să ajungem în abisul estic, din care nu ne vom mai putea desprinde încă 50 de ani. Luminează-i, Doamne, pe cei care sunt în stare să schimbe ceva în acest colţ de ţară atât de prost guvernat, să reabiliteze ideea integrării europene atât de compromisă de guvernarea actuală.

Să ne ajute Dumnezeu să ieşim şi din această belea aşa cum am ieşit din atâtea situații dificile până acum!

Literatura şi Arta, nr.44, 29 octombrie 2015

http://www.revistasingur.ro/ articol-pres/13553-valeriu-dulgheru-centru-dreapta-a-murit-triasc-centru-dreapta?

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/10/27/valeriu-dulgheru-centru-dreapta-a-murit-traiasca-centru-dreapta/

ÎMPINŞI PE MARGINEA PRĂPASTIEI

„Mda... nene Iancule... am fost şi am rămas „o soţietate fără prinţipuri”... va să zică, nu le-am avut de prea mult timp şi nu le avem nici azi... Nu are nimeni interesul să ne scoată din ceaţă şi ne afundă tot mai tare în imbecilizare, cu pâine şi circ...Am avut prinţipuri pe vremea dacilor, căci dintre toate neamurile cucerite de romani, suntem singurii care au ajuns subiect de imortalizat în piatră, taman în capitala imperiului, pe Columna lui”

(Ioan Luca Caragiale. O scrisoare pierdută)

Suntem ceva mai mult de 3 milioane de oameni în acest colţ de Ţară, dar atât de divizaţi. Conform recensământului suntem apr. 80% de români (români şi declaraţi moldoveni), dar uneori se creează impresia că în Republica Moldova sunt mai mulţi ruşi. Suntem divizaţi în două curente de bază: pro Uniunea Europeană (când a apărut posibilitatea integrării europene a României, întreaga societate, indiferent de culoarea politică, a fost unită într-un singur scop; în Basarabia însă, noi, românii moldoveni, deseori ne aflăm pe baricade diferite) şi proRusia. Suntem divizaţi în adepţi ai segmentelor: stânga (care este profund antinaţională. Nu ar fi rău să avem un partid de stânga naţional veritabil, care să asigure o protecţie socială mai bună, în special, pentru păturile vulnerabile (în Republica Moldova acestea reprezintă circa 70%!)).

Suntem divizaţi în români şi moldoveni, fiind aceeaşi. Suntem divizaţi în vorbitori ai limbii române şi moldoveneşti, fiind aceleaşi. Suntem divizaţi în trei Moldove (peste Prut, dintre Prut şi Nistru şi de peste Nistru), fiind aceeaşi Moldovă a lui Ştefan cel Mare, a lui Vasile Lupu. În ultimul timp, pe sectorul de centru-dreapta a mai apărut o divizare (drept argument ne servesc cele două mitinguri ale dreptei care au avut loc simultan in aceeaşi Piaţă a Marii Adunări Naţionale: în luptători aprigi

declaraţi contra corupţiei şi întoarcerea miliardelor (cea mai actuală temă la ziua de azi) cu orice preţ, inclusiv cu aducerea socialiştilor la putere, (culmea, Dodon, Greceanîi sunt implicaţi până peste cap în aceste furturi) şi pierderea iremediabilă a perspectivei de integrare europeană, şi cei care încearcă să îmbine aceste probleme. Faptul că strigi mai tare nu înseamnă neapărat că ai şi prins hoţul. Este clar că la furtul miliardelor au participat nu numai Plahotniuc şi Filat (să nu fiu privit drept avocatul lor!) ci şi Voronin (cu fecioraşul său, devenit miliardar alături de Plahotniuc doar în 10 ani), Greceanîi (pe când era prim-ministru, soţul ei luase credite de sute de milioane de lei nerambursate şi a privatizat într-un mod dubios Combinatul de Vinuri din Cojuşna), Dodon, pe când era ministru al Finanţelor, dar şi fraţii Ţopa, care au luat credite în sume extrem de mari de la BEM fără să le mai întoarcă.

Cine nu ar dori să fie întoarse miliardele, iar hoţii să fie puşi la răcoare? Tare mă tem însă că toată această foială nu se va termina cu nimic, fiind de fapt un paravan de luptă nu împotriva hoţilor ci împotriva dreptei. Într-un fel rezultatele recentelor alegeri au confirmat acest lucru, la cârma Bălţilor şi Orheiului fiind aleşi cu majoritate zdrobitoare hoţii I. Şor şi R. Usatîi. Am întâlnit la acel miting paralel persoane care, în toţi aceşti ani de până şi de după independenţă aflându-se pe baricadele luptei de eliberare naţională, declarau cu o înverşunare nesănătoasă că nu-l vor mai vota pe Dorin Chirtoacă. Contraargumentul meu a fost că astfel indirect o vor vota pe Z. Greceanîi, vor deveni complici la predarea Capitalei ciumei roşii. A devenit foarte clar că acum partidele de la guvernare trebuie să tragă concluziile necesare şi să purceadă de urgenţă la o reformatare a coaliţiei de guvernare.

Ei bine, zilele acestea au avut loc două evenimente majore: alegerile locale generale şi căderea guvernului. Să analizăm puţin rezultatele alegerilor. În linii mari previziunile legate de rezultatele votului s-au adeverit. Cum era de aşteptat, bătălia pentru Chişinău nu s-a terminat. Va fi şi turul doi, în care au ieşit

D. Chirtoacă pe primul loc (bravo, Dorin!) şi Z. Greceanîi pe locul doi. „*Cred că cetăţenii vor decide din primul tur*” declara Z. Greceanîi în campania electorală. N-a fost să fie aşa în pofida susţinerii financiare, informaţionale, logistice majore, în pofida faptului că, de regulă, primarii în funcţie câştigă mai greu. Locul trei (atât la postul de primar cât şi consiliu) a fost ocupat de BEPPE „*Iurie Leancă*” – un rezultat foarte bun pentru o formaţiune nou-formată. Acest lucru vorbeşte despre importanţa acestei formaţiuni pentru cursul proeuropean pe fundalul rezultatului foarte slab al PLDM (apr. 3% la primar şi 3,6% la consilieri).

În general, pe Republică votul a fost unul clar proeuropean. Electoratul le-a mai dat o şansă partidelor proeuropene. Doar în patru raioane este posibilă o coaliţie de stânga, în restul vor fi alianţe proeuropene. Dar să nu ne îmbătăm cu apă rece. Alegerile locale au specificul lor şi bătălia, de regulă, este dusă nu pe platforme politice, ci pe persoane concrete. Altă situaţie este în cazul alegerilor parlamentare. Dar şi alegerile în municipiul Chişinău au demonstrat că electoratul mai bine informat a taxat partidele implicate găinăriile politice şi economice. Votul în Chişinău, Bălţi şi Orhei a fost evident unul protestatar. Este un semnal foarte prost, care trebuie să-i pună în gardă pe liderii de la guvernare. Apar foarte multe semne de întrebare referitoare la votul de la Bălţi şi Orhei: cum s-a întâmplat că la Bălţi a câştigat detaşat din primul tur un individ cu mari probleme de integritate – R. Usatîi, iar la Orhei – un altul aflat sub urmărire penală tocmai în problema furtului miliardului?

Putem vorbi despre o realizare a chemărilor mitingurilor platformei DA doar în privinţa celor două partide – PLDM şi PDM implicate în furtul Secolului, atunci când persoana cea mai direct implicată în acest furt – I. Şor – a fost aleasă cu majoritate absolută chiar din primul tur. Campania electorală a fost una murdară, cinică. Mulţi actori de pe scena absurdului au dat

dovadă de diletantism, nihilism. Favorita ringului, Z. Greceanîi, nu a fost observată niciodată în dezbaterile electorale. Se teme de o luptă corp la corp. La confruntarea cu rivalul său principal, Dorin Chirtoacă, l-a trimis pe unul din valeţii săi Ion Ceban – un tip needucat, lipsit de cei şapte ani de acasă, care acţiona după principiul „*Şi tu ieşti hoţ*!”.

Ei bine, de bine de rău Chirtoacă a realizat mai multe lucruri în Capitală în pofida subfinanţării cronice: a scăpat oraşul de problema mirosului prost de la Staţia de Epurare, a construit câteva străzi la nivel european, a înnoit la jumătate parcul de troleibuze, a schimbat reţelele de canalizare din centrul oraşului, vechi de peste 50 de ani, după care urmează reparaţia bulevardului Ştefan cel Mare ş.m.a. Într-adevăr este primarul faptelor concrete. Z. Greceanîi deocamdată doar ne promite raiul socialist în oraş, pe care-l va construi când va fi primăriţă tot aşa cum l-a construit în Republică în cei 8 ani de ministru al finanţelor şi de prim-ministru. „*În cazul dacă alegerile locale vor fi câştigate de stânga va avea loc o reconfigurare a coaliţiei majoritare cu Z. Greceanîi prim-ministru*”, declara deunăzi A. Tulbure, ex-ambasador comunist în Consiliul Europei al cărui scop este să tulbure permanent apele şi aşa prea tulburi.

Un alt candidat, şovinul Valeri Klimenko, în una din emisiunile electorale de la ProTV cu Lorena Bogza a prezentat un punct din programul său (când va ajunge primar!): „*Noi trebuie să ne debarasăm de sate fiindcă ele nu aduc nimic municipiului, ba dimpotrivă, consumă doar”*. Da, oamenii din aceste sate (în marea lor majoritate români moldoveni) sunt buni doar pentru a face toate lucrările necalificate şi prost plătite din oraş, din diferite organizaţii municipale şi republicane din oraş (o Maria Ivanovna nu va accepta astfel de funcţii, nu-i permite statutul de reprezentantă a unei naţiuni alese!). Când vine vorba însă de unele proiecte sociale la locul de trai, ei nu au dreptul. La întrebarea Lorenei Bogza de ce nu a prezentat în declaraţia de proprietăţi cele 12 ha de pământ (luat de la cei cărora le-ar

refuză un elementar sprijin) şovinul se făcea că uitase de ele (mare lucru, 12 ha de pământ!!!), ca, în sfârşit, să-şi aducă aminte că „...*le-a dăruit fiicei*!!!”.

Un alt fenomen întâlnit mai în toate alegerile din acest spaţiu a fost fenomenul corupţiei sub diferite forme. Se confirmă o dată în plus că pentru unii artişti autohtoni banii nu au miros. Anterior stimata artistă Sofia Rotaru şi-a pângărit numele cu banii primiţi de la controversatul (de fapt nu e prea corect, este foarte clar al cui căţeluş este şi cui îi face sluj) R. Usatîi, cântând alături de el, împreună cu el în preajma alegerilor parlamentare din anul trecut. De această data o altă cântăreaţă îndrăgită, Anastasia Lazariuc, vine să-i aline urechea oligarhului rus Ilan Shor, aflat sub urmărire penală pentru furturi în valori extrem de mari de la cele trei bănci, în concertul organizat în preajma alegerilor locale la Orhei.

Iată un alt caz de corupere a electoratului a fost şi mărşăluiala organizată de Usatîi. Gloate de rătăciţi aduşi la Chişinău pe banii ştim noi ai cui (cine plăteşte, acela comandă muzica) tocmai de la nordul Republicii, au mărşăluit cu fanfară pe străzile Chişinăului, pe artera principală Ştefan cel Mare şi Sfânt. O coloană impunătoare când a pornit de lângă clădirea Circului a ajuns practic pe jumătate în Piaţa Marii Adunări Naţionale. Explicaţia este simplă: oamenii ademeniţi cu zăhărelul şi-au primit banii şi buna ziua. Bravo! M-a impresionat un moment legat de această mărşăluială. Câteva doamne indignate că acţiunea lui Usatîi a dat peste cap funcţionarea transportului public, ca răspuns la lozincile gloatei de unire cu Rusia au declarat indignate. „*De ce să ne unim cu Rusia? Mai bine ne unim cu România”*. Fiţi atenţi, au spus acest lucru nu nişte doamne de la mitingul lui Dorin Chirtoacă, care sunt bine orientate, ci nişte oameni din stradă. Se coace tot mai mult această idee de reunire cu România, ca fiind unica şansă de a scăpa de mizeria asiatică.

Un alt eveniment major a fost căderea guvernului Gaburici. A fost ca o bombă. Cine a ales acest moment „*atât de potrivit*”? Acest colţ de ţară pe nume Basarabia iarăşi a fost aruncat într-o nouă criză politică (de fapt această criză este una permanentă de câţiva ani) cu doar două zile până la alegerile generale locale, care în acest an sunt extrem de geopolitizate. Oricum era aşteptată această demisie, dar după alegeri. Modul cum a fost conceput acest guvern minoritar a fost unul puţin spus greşit. S-a făcut cu încălcarea bunului-simţ (partidul PLDM nu şi-a susţinut propriul candidat la funcţia de premier, Iu. Leancă!), aducându-l practic din stradă peste noapte pe Ch. Gaburici, căruia nu i-au fost verificate nici măcar actele de studii. Ce ruşine pentru un stat care se doreşte în Europa, nu în Africa!

Pe fundalul acestei crize (politice şi financiare) enorme, declaraţiile lui Filat şi Lupu privind naţionalizarea BEM-ului par cel puţin dubioase. Este sub orice nivel al bunului simţ să declari acest lucru după ce atâția bani au fost luaţi din buzunarul nostru şi băgaţi în această bancă ca într-o gaură neagră, când chiar premierul Ch. Gaburici, partenerii străini, specialiştii în domeniu, spun că toate soluţiile legate de cele trei bănci sunt proaste, însă lichidarea lor ar fi răul cel mai mic pentru Republica Moldova în această stare de predefolt, când există pericolul intrării în incapacitate de plată.

Este o situaţie drastică: pe de o parte avem o guvernare minoritară implicată în furtul miliardelor (alături de alte forţe din opoziţie), pe de altă parte există pericolul major de revenire la putere a stângii şi de substituire a vectorului proeuropean cu cel euroasiatic (prorusesc). Şi atunci ce facem?

De peste 25 de ani frământările în acest colt de ţară atât de prost guvernat şi bântuit de tot soiul de cataclisme sociale nu mai contenesc. Atât de mult visata revenire acasă în familia europeană părea atât de aproape de realizare un an în urmă şi atât de departe este astăzi. După seria de găinării politice şi economice, după compromiterea totală a actualei guvernări aşa-

numite proeuropene tot mai mult ne convingem că revenirea acasă în Ţară prin integrarea europeană se îndepărtează cu riscul de a fi complet stopată (în cazul revenirii la putere a forţelor proruse şi schimbarea vectorului). Şi eu am fost promotor al ideii unirii cu România prin integrarea în Uniunea Europeană care, cel puţin anul trecut după semnarea Acordului de Asociere la UE, părea mult mai aproape, mult mai reală decât unirea directă cu România neacceptată (din păcate) nu numai de majoritatea de alogeni, care întotdeauna au fost împotriva noastră, ci şi de o bună parte de rătăciţi, neinformaţi de-ai noştri. Acum trebuie susţinute toate iniţiativele de unire cu România. Asta nu înseamnă că trebuie abandonată complet ideea integrării europene. Urmează să mergem simultan în ambele direcţii, care de fapt pe o anumită porţiune coincid.

Deosebit de importantă în acest moment este acţiunea mişcării „*Tinerii Moldovei*" de colectare a cererilor de reunire cu România. Pericolul pentru acest colţ de ţară sunt Dodon şi Usatâi, care cheamă deschis la federalizarea Republicii Moldova, Petrenko, Garbuz, Tuleanţev şi alţii ca el, care au participat în acţiuni antistatale. Aceştia zdruncină de zor corabia serios avariată a actualei guvernări pentru a o răsturna şi declanşa alegeri anticipate atât de jinduite de ei.

Este clar, guvernarea de la Chişinău e într-un mare impas şi trebuie să propună ceva serios fiindcă tinerii şi intelectualii, care nu vor să abandoneze visul de apropiere de Uniunea Europeană, ar putea găsi soluţie la disperare – Unirea cu România. Pe fundalul decurgerii lucrurilor din rău în tot mai rău unirea cu România s-ar putea să pară unica soluţie de salvare. Nu vorbesc de unioniştii convinşi, ci de cei mulţi încă indecişi şi dezinformaţi. De fapt şi cele două uniri de la 1859 şi 1918 au avut loc sub influenţa majoră a factorilor externi.

Ce-i de făcut în această situaţie, când avem de rezolvat două probleme de interes major: alegerea primarului general al Capitalei (în turul doi) şi alegerea prim-ministrului? Se

vehiculează intens ideea că una din candidaturile pentru postul de premier ar putea fi Dorin Chirtoacă. Este plauzibilă această variantă, luând în consideraţie declaraţiile mai multor lideri de la guvernare privind constituirea unei majorităţi parlamentare, dar şi rezultatul bun obţinut de PL în Chişinău şi în alte localităţi. D. Chirtoacă trebuie să înţeleagă că pericolul ciumei roşii nu a dispărut. El trebuie de urgenţă să ducă tratative cu liderii celorlalte formaţiuni, în primul rând, cu Iurie Leancă, dar şi cu PLDM şi PDM, pentru a crea front comun celuilalt pol, în care se vor regăsi, la sigur, PSRM, PPN (Usatîi) şi PCRM.

Cât priveşte la posibila funcţie de premier, lui D. Chirtoacă personal nu-i va fi foarte propice, fiindcă va fi un guvern kamikaze, care prin metode nepopulare în rândul membrilor coaliţiei va trebui să facă lumină în furtul Secolului, iar prin acţiuni concrete să recâștige încrederea partenerilor europeni, compromisă serios în această jumătate de an. Trebuie susţinută pe toate căile formarea cu orice preţ a unei Alianţe majoritare proeuropene, în caz contrar se poate forma o altă majoritate – de stânga (PSRM, PCRM şi PD), care va înlocui vectorul european cu cel asiatic, sau va declanşa alegeri anticipate. E clar că duşmanii noştri se tem de crearea unei coaliţii majoritare. Însă viteza negocierilor şi calitatea lor va depinde de rezultatele alegerilor generale locale. Câştigând Capitala Partidul Liberal ar putea fi mai convingător în tratativele cu partenerii de coaliţie.

Literatura şi Arta, nr. 25, 18 iunie 2015.

http://romaniabreakingnews.ro/valeriu-dulgheru-despre-drama-statului-r-moldova-si-solutia-disperata-de-unire-cu-romania/

Revista Australiana din Sydney /Australia.

Fondator George ROCA. 21 iunie 2015.

http://melidonium.ro/2015/06/21/valeriu-dulgheru-suntem-impinsi-pe-marginea-prapastiei/

http://armoniiculturale.ro/?s=Valeriu+Dulgheru

http://confluente.ro/valeriu_dulgheru_1434882376.html

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/06/15/valeriu-dulgheru-suntem-impinsi-pe-marginea-prapastiei/

RIGA E ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI?

„De acum încolo totul depinde numai de guvernarea dumneavoastră, de felul în care veţi implementa reformele şi în ce măsură veţi ţine cont de voinţa cetăţenilor. Lupta cu corupţia trebuie să continue. Aceasta este cea mai mare problemă pe care o aveţi"

(Dalia Grybauskaite, preşedintele Lituaniei).

Pe 21-22 mai curent la Riga a avut loc summitul Parteneriatului Estic. Reprezentanții recunoscuți ai Republicii Moldova la acest summit au fost Preşedintele N. Timofti și Ministrul Afacerilor Externe și Integrării Europene, N. Gherman. Din informaţiile apărute în presă la Riga au plecat, de asemenea, premierul Ch. Gaburici (cine ştie dacă va mai avea posibilitatea vreodată de a participa la vreun summit în calitate de premier!) şi V. Filat (în ce calitate oare? Câţiva ani în urmă curtat de garanţii Europei, astăzi este desconsiderat pentru trădarea aşteptărilor lor şi privit ca una din principalele frâne în implementarea Acordului de Asociere). Din actuala guvernare, preşedintele N. Timofti şi ministrul de externe N. Gherman au rămas cele mai de încredere personalităţi. La Riga au mai participat reprezentanţi ai societăţii civile din Republica Moldova, care au înaintat din partea ei cererea de aderare la UE.

De fapt, au redepus cererea, fiindcă acum 9 ani societatea civilă, reprezentată de Forul Democrat al Românilor din Moldova, înaintase o cerere, susţinută de peste 200000 de semnături. *„În Republica Moldova, majoritatea cetăţenilor îşi văd viitorul doar împreună cu Uniunea Europeană. Aceasta, în pofida unei propagande antieuropene intense, unor probleme politice de ordin intern şi unor presiuni intense din exterior. În calitatea mea de preşedinte al Republicii Moldova declar că obiectivul strategic al ţării mele este acela de a deveni membru cu drepturi depline al Uniunii Europene…Sunt sigur că*

perspectiva europeană ar reprezenta forţa mobilizatoare pentru continuarea reformelor în Republica Moldova. Cetățenii ar avea mai multă încredere în ideea europeană dacă țara mea ar avea o clară perspectivă europeană" a declarat Dl Nicolae Timofti. Foarte corect Domnule Preşedinte. Faceţi tot posibilul, folosiți-vă de împuternicirile acordate de Constituţie şi de experienţa Dstra foarte bogată în domeniu şi contribuiţi la lupta cu această molimă – corupţia, care compromite serios perspectiva noastră europeană. În modul cum se comportă partidele din coaliţie Dstra nu mai aveţi nici un angajament faţă de ei ci doar faţă de această aşchie de popor care va aprecia acest lucru. Trebuie să conştientizăm faptul că începând cu acest summit, Moldova va fi monitorizată atent la capitolul lupta cu corupţia, iar primul său examen va fi tocmai continuarea investigaţilor legate de furtul din sistemul bancar și tragerea la răspundere a celor vinovați.

La Summit s-a lăsat să se înțeleagă că Uniunea Europeană încă speră că guvernarea actuală este capabilă să înțeleagă și să implementeze reformele din Acordul de Asociere. Însă cu regret, având Acordul de Asociere deja semnat, regimul liberalizat de vize (s-a împlinit deja un an de când avem această facilitate de a călători fără vize în Uniunea Europeană), Republicii Moldova rămânându-i doar să implementeze metodic reformele, stagnăm sau chiar dăm înapoi ca racul. Una din cele mai mari provocări actuale în Republica Moldova este criza politică, adâncită de neînțelegerile politice și „*retorica proeuropeană neonorată*". S-a terminat cu partea diplomatică, iar accentul continuu se va pune pe pragmatism și rezultate finale ale reformelor, pe care societatea le va simți.

Dacă la Summitul de la Vilnius din 28-29 noiembrie 2013 Republica Moldova era privită drept „*povestea de succes*" a Parteneriatului Estic, cel de la Riga mai mulţi l-au privit ca un eşec. Nu putem vorbi despre eşecul total al Parteneriatului Estic, însă nici de un succes. Deocamdată Moscova jubilează. Ea vede

în parteneriatul estic un eşec al Uniunii Europene şi va face tot posibilul să scoată la maximum dividende din această nereuşită: atragerea definitivă de partea sa a Bielarusiei, Armeniei, Azerbaidjanului, blocarea în continuare a Georgiei, crearea unui complex de probleme de ordin militar, economic, ideologic Ucrainei pentru a frâna mişcarea ei pe calea europeană. Iar Republica Moldova, prin cozile de topor Dodon, Greceanîi, Usatîi, Voronin şi creaturile teritoriale din Transnistria şi Găgăuzia, vor s-o „*readucă pe calea cea dreaptă*" ca pe o fiică rătăcită de 25 de ani. Au dezamăgit Belarus şi Armenia, care au refuzat să-şi pună semnătura pe declaraţia finală a Summitului doar pentru că s-a inclus un punct special privind condamnarea „*anexării Crimeei la Rusia*". Din păcate, favorita de ieri a parteneriatului estic - Republica Moldova, la fel i-a dezamăgit pe partenerii europeni, care şi-au pus atâtea speranţe în acest proiect. Considerată cu mult înaintea altor ţări, precum Ucraina sau Georgia, tocmai în domeniul reformelor statului de drept şi legislaţiei (inclusiv financiare), această imagine este acum, conform analistului polonez Kamil Calus, echivalentă cu un exerciţiu de „*euro-imitaţie*".

În ultima vreme mai toate ştirile, acţiunile de protest se axsează la noi în jurul furtului secolului. Sunt vehiculate diverse scheme de comitere a acestei fraude şi de circulaţie a banilor furaţi. Multe încă rămân neclare. Deocamdată sunt doar gâdiliţi unii peştişori, rechinii rămânând în umbră. Cel mai interesant este spectacolul desfăşurat în jurul celui mai mare peştişor dintre ei – Ilan Şor, acest businessman rus, oploşit în Moldova, şi asta mai mult din cauza că în tot raportul Kroll numele lui figurează mai pe fiecare pagină. Iar infractorul ba-i reţinut şi eliberat, apoi pus în arest la domiciliu ca, în fine, să fie eliberat, deoarece, vedeţi dumneavoastră, „*...a fost înregistrat în calitate de candidat pentru funcţia de primar al mun. Orhei*". Orheiul, care întotdeauna a fost în fruntea mişcării de eliberare naţională (chiar şi la 1918 orheenii au fost printre primii care au cerut

unirea cu România), să-l aleagă în fruntea sa pe cel care (deocamdată!) se află în capul schemei celei mai mari escrocherii? Nu cred. Este doar un tertip al celor din spatele lui Shor pentru a-l scoate (pe un timp mai apoi se va vedea) de sub pericolul care-l paşte. Ajuns pe banca acuzaţilor, Şor, care probabil a fost doar un executor, nu va tăcea. Aceasta îi deranjează pe cei cu pufuşor pe botişor din spatele lui.

Din crâmpeiele de informaţii adunate începe să se contureze anvergura acestui megafurt. Problemele cu BEM au început încă din 2005, când unul din liderii comuniştilor, O. Reidman, pune în aplicare diverse scheme frauduloase. Schemele încep a da roade prin 2007 (pe timpul guvernării comuniştilor). Să ne amintim că pe atunci V. Voronin era preşedintele Republicii, Zinaida Greceanîi (actuala luptătoare pentru ordine în capitală) era prim-ministru, milionarul I. Dodon, actual mare luptător cu oligarhii şi apărător al intereselor maselor sărăcite, era ministru al Economiei şi vicepremier. Ulterior puterea s-a schimbat. La rampă au venit alţi flămânzi. Conform declaraţiilor ex-ministrului V. Negruţa în confesiunile sale recente (după ce a fost judecat cu suspendare pentru acordarea ilegală a despăgubirilor morale de tocmai 400000 euro ex-parlamentarului Sandulache) ar fi existat câteva scheme de fraudare cu implicarea lui V. Plahotniuc, V. Platon şi V. Filat. „*Din perspectiva partidelor aflate acum la putere în Moldova, integrarea europeană este interesantă în calitate de idee ce face posibilă atragerea electoratului pro-european. Este considerată, de asemenea, o sursă de ajutor financiar şi de împrumuturi. Însă dimensiunea reală a integrării europene, cea care presupune modernizarea ţării prin implementarea reformelor necesare, nu le este favorabilă liderilor coaliţiei, întrucât reprezintă o ameninţare pentru afacerile lor. Acesta este motivul pentru care, în ciuda a cinci ani de conducere de către o coaliţie proeuropeană, nu a fost obţinut niciun succes palpabil sub aspect economic*” (Forbes. James George Jatras).

„*Furturile de la BEM nu au început în 2014 şi nici măcar în 2013. Ele aveau loc cu mult înainte de aceste eveniment...*”, a declarat procurorul general al Moldovei, C. Gurin. Cu alte cuvinte, BEM fusese golită cu mult înainte de izbucnirea scandalului din 2014.

Referitor la reglementarea conflictului transnistrean. Dacă ar avea cine să-şi bată capul de rezolvarea acestei probleme pentru binele Republicii Moldova, apare o şansă acum, după divorţul total al Ucrainei de Rusia, prin votul recent din parlamentul Ucrainei. „*Anularea colaborării în sfera militară şi de spionaj a avut loc de facto în martie anul trecut, când Rusia a anexat Crimeea. Adoptarea legilor de către Parlamentul ucrainean este o dovadă că în viitor nu vom vedea nici măcar şansa ipotetică a unei colaborări în acest domeniu cu statul care ne-a agresat”*, a declarat Serghei Paşinski, şeful comisiei parlamentare pentru apărare naţională, referitor la cele cinci legi, adoptate pe 21 mai 2015, care include şi acordul despre tranzitul armatei ruse pe teritoriul Ucrainei până în aşa-zisa Transnistrie. Dar cine s-o facă? Formatul 5+2 care, de facto, nu funcţionează de mai multă vreme, cu ieşirea Ucrainei din acesta, nu mai există de jure. Cu regret, în afară de „*grija paternă*” a cozii de topor şi agent plătit al lui Putin, Dodon, care vrea să federalizeze Republica Moldova, ca mai apoi, în „*mod democratic cu votul majorităţii subiecţilor federaţiei* (Transnistriei şi Gagăuziei – n.n.)”, Republica Federativă Moldovenească să fie anexată la Rusia. În acest caz, l-am putea vedea pe Dodon sărind în sus de bucurie în faţa lui Putin (cum săreau maimuţoii din Crimeea şi Sevastopol), ţarul declarându-şi bunăvoinţa de a ne primi sub aripa sa părintească.

Mai avem şanse de reabilitare în faţa partenerilor europeni dacă vom reuşi să rezolvăm această criză bancară. Nu putem miza prea mult pe justiţie în această problemă (din păcate, DNA-ul moldovenesc încă nu există. La noi, Temis e angajată politic şi împărţită pe grupuri de interese. Şi încă ceva. E prea posibil

să pierdem Capitala. „*Mă tem că alegerile generale locale de la 14 iunie vor deschide calea spre schimbarea regimului în Republica Moldova, spre acapararea puterii de aripa roşie, de stânga, antieuropeană, prorusă, posibil chiar în alianţă cu partidul lui Plahotniuc... Aceasta poate fi evitată dar nu ştiu cum. Cercurile politice proeuropene sunt în proces de autodistrugere*” a declarat V. Socor în interviul acordat postului de radio „*Europa liberă*”. „*Cu cât rata de participare va fi mai mică, cu atât șansele socialiștilor de a câștiga din prima sunt mai mari. Am cedat deja Comratul, se pare că vom pierde Bălțiul. Lăsăm și capitala?*” se întreabă analistul politic V. Ciobanu. Spuneam odinioară că până şi primatele se comportă în anumite situaţii mai judicios decât oamenii. Când lupii atacă turma de oi, câinii uită de ceartă şi se năpustesc asupra fiarei. Iar la noi lupii deja urlă la poarta Chişinăului, Bălţului. Ce facem? Ţin să vă amintesc: numai Dorin Chirtoacă poate salva capitala de leprele hrăpăreţe care luptă pentru transformarea primăriei generale în treuca lor. Fiţi vigilenţi!

Literatura şi Arta, nr. 22, 28 mai 2015.

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/05/25/summitul-de-la-riga-inceputul-sfarsitului-iluziei-proeuropene-a-republicii/

S-A TREZIT OARE ELITA POLITICĂ?

„Cu cât îi cunosc mai bine pe reprezentanții poporului,
cu atât îmi admir mai mult câinii”
(Alphonse de Lamartine)

Şi mulţi dintre noi suntem aduşi la starea să admirăm mai mult câinii decât reprezentanții poporului. Cât de mult a fost compromis în acest colţ de ţară atât de prost guvernat acest atât de necesar într-un stat democratic titlu de „ales al poporului”. La momentul actual nu avem o elită politică ce ne-ar reprezenta. Când vorbesc despre elita politică, basarabeană, nu o am în vedere doar pe cea din actualul parlament. Din păcate actuala guvernare așa-zisă democratică proeuropeană s-a compromis iremediabil. Atât de mişeleşte trădat, electoratul nu o va ierta. Atât de mult s-a muncit până a fost sclipuită această alianţă proeuropeană (tocmai 4 runde de alegeri în doar cinci ani!).

Din păcate trebuie s-o luăm de la început. Este necesară o nouă reformatare a elitei politice, numai că timp pentru aceasta ni se acordă foarte puţin. Suntem presaţi atât din Est cât şi din Vest. Din Est Rusia așteaptă momentul prielnic pentru a ne reînghiţi şi îi simțim deja duhoarea, iar în Vest partenerii noştri europeni aşteaptă de la noi, mai ieri povestea de succes din Parteneriatul Estic, următorii paşi spre integrarea europeană, după semnarea de către Iurie Leancă a Acordului de Asociere, Acordului de liber schimb şi regimului liberalizat de vize, de care au beneficiat deja peste 500000 de basarabeni. Primul ar fi depunerea unei simple Cereri de Aderare la Uniunea Europeană (cerere depusă încă în 2006 de societatea civilă reprezentată de FDRM). PLDM a declarat răspicat în alegerile din toamnă că va cere depunerea Cererii în 2015, ca mai apoi la unison cu Partidul Democrat să trâmbiţeze că nu suntem gata pentru aceasta. Comisarul european P. Tapiola, consiliul Uniunii Europene ne îndeamnă să depunem această cerere (dându-și perfect seama că

nu mai întrunim toate rigorile europene, dar totodată realizând marele pericol rusesc pentru Republica Moldova), însă Filat şi Lupu ne spun că e prea devreme. De ce oare? Acum, după acest furt al Secolului, ne dăm perfect seama de ce: se tem că vor păți ca şi semenii lor din România.

Faptul că pe 3 mai în Piaţa Marii Adunări Naţionale au ieşit peste 50000 de protestatari (pentru prima oară după peste 20 de ani de aşa-zisă independenţă), iar pe 16 mai – peste 25000 de tineri şi mai puţin tineri vorbeşte că parcă poporul s-a trezit. Şi motivul, care a împlut paharul răbdării, e ieşit din comun – furtul Secolului de miliarde. Cum au putut ei, coțcarii „*...Cu trei clase terminate / Cu trei case înălţate / Trei maşini, vilă la munte / Un castel peste hotare...”* (vorba lui Tache Bârcă, umorist basarabean) să-şi bage mâna păroasă în buzunarul nevoiaşilor, care abia leagă tei de curmei: al bătrânilor cu pensii de 700 de lei (35 euro) echivalente cu plata cu ora în ţările civilizate; al celor cu salarii sub 2000 de lei (100 euro); al profesorilor şi lucrătorilor medicali cu salarii între 2000-4000 de lei (100-200 euro). După această mare găinărie economică, după alte găinării politice, precum nevotarea guvernului Leancă în ianuarie curent şi votarea acestui premier păpuşă pe nume Ch. Gaburici, cu atâtea probleme de integritate se pare că cuţitul a ajuns la os.

Sfidătoare la cer şi un argument în plus că actuala guvernare minoritar-majoritară (cu PCRM) alunecă spre dictatură este şi interdicţia pentru cinci ani de intrare în Republica Moldova a tânărului Gheorghe Simion, liderul platformei „*Acțiunea 2012*”. Acelaşi tânăr Gh. Simion, unul dintre membrii de frunte ai organizației „*Basarabia - pământ românesc”*, venit la 27 martie 2009 pentru serbarea zilei Unirii Basarabiei cu Patria-mamă, a fost expulzat de regimul comunist al lui V. Voronin. Îmi pun întrebarea: care este atunci deosebirea între cele două regimuri? Dar poate actuala guvernare este condusă din umbră (sau direct) de cel mai șmecher Vlad dintre cei trei vlazi aflaţi la putere?

Situaţia actuală este critică, este extrem de periculoasă pentru destinul european al Basarabiei. Pe fundalul dezamăgirii şi neîncrederii totale în „*aleşii poporului*”, de asemenea, al dorinţei unora de a pedepsi cele trei partide care le-au trădat speranţele, putem pierde totul: alegerile locale şi, în primul rând, Capitala (pentru prima oară în ultimii 25 de ani!), alegerile parlamentare anticipate, care ar putea avea loc chiar în toamnă (din câte ştie atotştiutorul agramat R. Usatîî) sau cel târziu în primăvara anului viitor, când va avea loc alegerea preşedintelui Republicii. Din cauza dezamăgirii totale a populaţiei de conducerea actuală, la alegerile locale pot câştiga masiv partidele de stânga (PSRM, PCRM, partidul lui Usatîi, dar şi PD, care este cu fundul pe două scaune ș.a.). Iar aceasta înseamnă încorporarea rapidă a Republicii Moldova în sfera de influenţă a Rusiei şi să ne luăm rămas bun de la perspectiva europeană şi revenirea acasă.

Atât de dispersați, nepregătiți către alegeri nu am mai fost niciodată în această perioadă de 25 de ani de independenţă. Chişinăul, această ultimă redută în care nu au gospodărit comuniştii-socialiştii, este înroşită de megabanere şi corturi, în care susţinători ai lui Dodon le spală creierii trecătorilor. „*Eu voi face ordine în capitală*”, ne încredințează cu chipul ei de damă din „*lume bună*” de pe puzderia de megabanere, care au împânzit Chişinăul (de unde au bani aceşti proletari socialişti, ştim noi de unde, nu de azi suntem născuţi, cu toate că aceşti „*aleşi ai poporului*” ne ţin de proşti!), „*doamna de fier*” de pe malul Bâcului, ex-ministru al economiei, ex-prim-ministru, ex-parlamentar comunist şi actual parlamentar socialist (cu toate că Dodon trâmbiţează că este fără de partid!) Zinaida Greceanîi, candidat la postul de primar al Capitalei. Dacă va face ordine în Capitală aşa cum a încercat să facă la 7 aprilie 2009, când declarase că va împuşca în tinerii protestatari, atunci nu avem nevoie de un astfel de primar. Cât priveşte sloganul „*Va fi mai bine în Moldova”* (în contrapunere cu lozinca liberalilor „*Va fi*

mai bine în ...Uniunea Europeană”), sunt mult mai mult tentat să cred sloganului liberalilor, fiind bine cunoscut cu nivelul de trai din Uniunea Europeană. Deocamdată se simt mai bine şi le va fi şi mai bine, în cazul câştigului socialiştilor, doar oligarhilor zămisliţi şi crescuţi pe timpul când stimata doamnă era la guvernare (este vorba despre feciorașul miliardar Oleg Voronin şi colegul său de business V. Plahotniuc, dar şi milionarul I. Dodon s-a ales cu „*pufuşor pe botişor*”).

Un alt tip care deja de peste un an tulbură apele în Basarabia este R. Usatîi. Băgat prea mult în seamă, fără şcoală, fără cei şapte ani de acasă, agramat dar plin de sine, această coadă de topor pe nume Renato Usatîi (o corcitură cu prenume european şi nume asiatic (rusesc)) este catapultat (ştim noi de cine!) în politica basarabeană pentru a tulbura apele (în cel mai prost caz pentru Rusia) sau pentru a reorienta (împreună cu alte partide proruseşti, numite impropriu de stânga (impropriu fiindcă includ ca membri de partid milionari!)) acest colţ de ţară spre vectorul euroasiatic. Din păcate, acest pezevenchi are şanse de a-și cumpăra sie şi altor camarazi de-ai săi pe bani ruseşti posturi în administraţii locale – de această dată! Doar pe bulevardul Ştefan cel Mare, cea mai animată arteră a oraşului, am numărat vreo 40 de banere cu chipurile lui Usatîi şi al candidatului său la funcţia de primar al Capitalei, I. Caşu (ce o fi învăţat el în America lui!), şi lozincile „*Voi decideţi* (adică noi, alegătorii!) *şi noi facem*”. Ei bine, tov. Usatîi, noi decidem să ne laşi în pace, să te cari în muma ta spirituală şi materială Rusia, să te ocupi de businessul tău (dacă putem numi business afacerile tale dubioase), unde te pricepi mai bine, şi să faci acest lucru după cum promiţi. Cât priveşte mun. Bălţi, pericolul este mare. Usatîi, cu şanse de câştig (are bani mulţi, cu care îi va cumpăra chiar şi pe bieţii intelectuali!) va transforma Bălţiul într-un Comrat, după cum l-a îndemnat ambasadorul rus Farid Muhamedşin.

Din păcate, elita politică încă nu s-a trezit în Basarabia, care alunecă încet dar sigur în abis. Ieşirea masivă pe 3 mai nu este

meritul unei elite politice, fiindcă pe mai mulţi de la tribună i-am văzut până nu demult lângă Iu. Roşca. Este mai mult o răbufnire populară (ca şi cea de la 16 mai) şi va fi un mare păcat dacă nu va fi fructificată. Mai grav e că intelectualitatea dormitează. Aici aş găsi explicaţia la marele M. Eliade *„Ați văzut vreodată un "intelectual" în timpul unei crize politice? Nu numai că e uluit si neinformat, asta încă n-ar fi o rușine prea mare. Dar e de-a dreptul înspăimântat, e copleșit de frică, e paralizat de panică, are o încredere oarbă în orice dobitoc politic. Numai atunci își dă el seama ce puțin s-a "interesat" de viată socială din jurul său. Renunță la orice demnitate personală, uită cu desăvârșire misiunea lui istorică; frica face din el o lichea şi un sclav. De câte ori se așteaptă o schimbare esențială a ordinii sociale – bietul "intelectual" român își pierde mințile (firește, vorbesc numai de "intelectualul" pur, de cel fără aderențe cu partidele sau grupările politice)"*. Cât de actuală este această tristă constatare a marelui filozof de acum aproape o sută de ani. Poate doar simţul autoconservării i-ar mai putea trezi. Acum, când până la alegerile locale a mai rămas mai puţin de o lună, noi cei din Chişinău, trebuie să ne mobilizăm la maximum în jurul lui Dorin Chirtoacă. Câştigând Capitala, ne-ar mai rămâne o şansă să ne regrupăm forţele în următoarea bătălie pentru puterea centrală.

Literatura şi Arta, nr. 21, 21mai 2015.

SĂ SE FI TREZIT CU ADEVĂRAT POPORUL?

Duminica, 3 mai, la Chişinău, în Piaţa Marii Adunări Naţionale a avut loc o mare manifestare populară, care nu a fost organizată de un partid şi la care au participat peste 50000 de oameni (conform poliţiştilor au fost vreo 12 mii de manifestanţi. Ei bine, ei stau cam prost cu aritmetica). Deasupra mulţimii fluturau doar două drapele – tricolorul şi drapelul Uniunii Europene, nu alte drapele cu însemnele partidelor (stejar, trandafir ș.a.), cum s-a mai întâmplat la manifestări organizate de partide (de exemplu, mitingul organizat recent pe 1 mai de această gogoaşă a politicii moldoveneşti I. Dodon, care, ca şi gogoaşa din poveste, a plecat de la bunica, a plecat de la bunicul, a plecat de la comunişti, şi de la socialişti va pleca când va veni timpul, miting care era în culorile roşu şi Colorado de steagurile şi pancardele roşii şi panglicile negru-oranj.

De câteva luni se simţea că societatea mocnea, în special, după ce cele două partide (PLDM şi PD, dar şi prestaţia PL nu a fost la înălţime) au ignorat voinţa electoratului de a crea o alianţă proeuropeană exprimată prin cele 55 de mandate dăruite (dăruite, fiindcă prestaţia celor trei partide nu a fost la înălţime în mandatul anterior şi electoratul, scrâşnind din dinţi, le-a mai dat o şansă), PLDM şi PD coalizând cu comuniştii. Răbdarea însă a crăpat când au fost date în vileag Furturile Secolului – furtul miliardelor de la cele trei bănci: Banca de Economii, Banca Socială şi Unibank, şi decizia guvernanţilor a fost de a nu publica rezultatele Raportului Kroll privind situaţia de la cele trei bănci. Rezultatele controlului au stabilit probabil schemele cum au fost furaţi banii, fapt ce i-a deranjat pe cei cu pufuşor pe botişor.

Cei peste 50000 de manifestanţi, veniţi din toate colturile Republicii (este important de menționat acest lucru, fiindcă la manifestații organizate de partide se practică aducerea manifestanţilor pe banii partidului) la îndemnul inimii şi

consternaţi de obrăznicia unora care s-au cocoţat la putere şi care au trădat aşteptările lor privind integrarea europeană, au cerut întoarcerea miliardelor furate din buzunarele lor, tragerea la răspundere a lui Plahotniuc şi Filat, consideraţi principalele figuri în Furtul Secolului, demiterea conducerilor organelor de drept, care au tolerat aceste găinării financiare şi, în primul rând, a procurorului general.

Poporul s-a trezit, cam târziu dar s-a trezit. Mai bine mai târziu decât niciodată. Este pentru prima oară după peste 25 de ani când la protest au ieşit atâția oameni. Prea obraznic s-au comportat „*aleşii poporului*" cărora le-am încredințat votul nostru. Este trist faptul că şi după 25 de ani am rămas tot acolo un eram la începuturi. De prea multe trădări am avut parte: de la începuturi, timp de vreo 20 de ani, Iu. Roşca, iar acum V. Filat, M.Lupu. Se pare că mama trădătorilor în acest colţ de Ţară – Basarabia – este mereu însărcinată.

Dezamăgirea va fi şi mai mare dacă aceste mişcări nu se vor fructifica cu ceva palpabil. Conducerea platformei „*Demnitate şi Adevăr*" nu trebuie să privatizeze această mişcare. Prea important este momentul ca să ratăm şi această şansă. Partenerii noştri europeni aşteaptă de la noi să ne descurcăm cu hoţii noştri şi să mergem mai departe pe calea integrării europene, cât nu ne-a păpat ursul estic. În acest scop este strict necesară o mişcare Dezamăgirea va fi şi mai largă cu cooptarea specialiştilor, personalităţilor, trebuie realizată o alianţă şi cu partidele neimplicate sau mai puţin implicate în aceste găinării, pentru a implementa deciziile votate în Piaţa Marii Adunări Naţionale. Grupul mic din conducerea Platformei nu va fi în stare să facă acest lucru. Slăbiciunea acestei conduceri s-a văzut în timpul acestui miting. Cuvânt li s-a dat unor persoane care, ieşind la microfon, nu aveau ce spune. Iar in Piaţă erau mulţi care aveau ce spune, de exemplu, tinerii de la o alta platformă – „*Acţiunea 2012*", care erau prezenţi în număr mare şi erau activi, iar

tineretul este în stare să schimbe ceva (ca şi la 7 aprilie 2009, dar să nu li se fure victoria de către unii şmecheri).

De menţionat un fapt important: că acţiunea a fost susţinută şi de diasporă – la Paris, în Italia, Irlanda. Este un bun exemplu de realizare a hotărârilor Primului Congres al Diasporei Unioniste, care a avut loc la Bucureşti în perioada 3-5 aprilie 2015, organizat de „*Acţiunea 2012*" condusă de tânărul George Simion, prezent şi el cu tinerii săi la mitingul de ieri.

Pericolul este mare că în alegerile locale, care vor avea loc peste ceva mai mult de o lună, vor câştiga forţele de stânga – Dodon, Usatîi ş.a. Bătând în toate partidele de dreapta, unde în mare parte sunt de vină cei de la vârf, putem readuce stânga la putere. Chemându-i să nu voteze partidele care ne-au trădat, cei de la tribună nu le-au spus celor din PMAN, mulţi veniţi de la ţară, pe cine însă să voteze. O variantă bună pentru alegerile locale ar fi înaintarea candidaţilor independenţi, care sa fie susţinuţi de această Platformă. Victoria unor candidaţi independenţi va fi un semnal serios pentru partidele politice democrate (mă refer la PLDM, PL şi PD), fiindcă, după cum merg lucrurile, viaţa actualei guvernări nu va fi de lungă durată.

Iar în Capitală, la conducerea căreia niciodată nu a fost reprezentantul stângii, pentru a nu dărui destinele Capitalei unui impostor al stângii (Dodon cu Zinca carabinca, Voronin cu Chirtoca lui, Usatîi cu al său), în turul doi va fi necesară o mobilizare totală. Unicul candidat acceptabil, dintre candidaturile înaintate, este tânărul (încă tânărul după 10 ani de primării) Dorin Chirtoacă, cu toate neajunsurile şi greşelile pe care le-a comis.

Să ne ajute Dumnezeu şi să-i lumineze pe cei care au iniţiat această mişcare să fructifice energia debordată a maselor trădate şi jefuite de nişte coţcari.

Literatura şi Arta, nr. 19, 7 mai 2015.

SOCIETATE CONDAMNATĂ?

„Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obţii aprobarea de la acei care nu produc nimic, când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu activează în bunuri, ci în favoruri, când vei înţelege că o mulţime de oameni se îmbogăţesc prin luare de mită şi influenţa lor e mai eficace decât munca lor, că legile nu te protejează contra lor, ci dimpotrivă, ei sunt cei care sunt protejaţi împotriva ta, când vei descoperi că este răsplătită corupţia iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune fără teama de a greşi, că soarta societăţii în care trăieşti, este condamnată"

(Ayn Rand, 1950)

Cât de mult se potrivesc situaţiei de astăzi din acest colţ de ţară atât de prost guvernat, cum este Basarabia, cuvintele scrise acum mai bine de jumătate de secol de scriitoarea şi filozoafa americană, născută la Sankt Petersburg, Alisa Zinovievna Rosenbaum, cunoscută în lumea literară sub pseudonimul Ayn Rand.

De 25 de ani orbecăim în jungla capitalismului sălbatic şi neosocialismului estic. După opt ani de guvernare totalitară comunistă, graţie tinerilor, la guvernare, au venit partide democratice proeuropene (cel puţin declarativ). După semnarea celor trei acorduri foarte importante pentru colţul de ţară, aflat *„în calea tuturor relelor",* vorba poetului, şi obţinerea unui statut privilegiat din partea partenerilor europeni, când se credea că, în sfârşit, am ieşit pe calea dreaptă, iarăşi ne-am poticnit. Astfel, după alţi şase ani de guvernare democratică, am ajuns acolo unde este mult mai rău decât de unde am pornit: o societate extrem de divizată şi bulversată de tot soiul de cataclisme sociale în lipsa unei guvernări corecte; o criză economică foarte adâncă, cauzată în mare parte de Furtul Secolului, în care sunt implicate

într-o formă sau alta elemente din toate partidele parlamentare; o criză moral-spirituală fără precedent. Foarte mulţi conaţionali nu mai simt legătura cu pământul părinţilor şi strămoşilor lor, nu-şi mai văd rostul aflării lor aici, luând calea pribegiei în căutarea unei vieţi mai bune. De menţionat că pleacă pătura cea mai productivă, fapt ce duce la îmbătrânirea alarmantă a societăţii. Cine le va crea pensiile binemeritate celora care au lucrat o viaţă întreagă pentru creşterea şi educarea unei generaţii, care însă îi părăseşte? Conform unor prognoze din exterior, până în 2030 populaţia Republicii Moldova se va reduce până la 2,5 mln. de oameni. Stau uneori şi mă mir de comportamentul mai-marilor zilei. Mă întreb: pe ce lume trăiesc? Să fie atât de nesimţiţi ca să nu vadă problemele cu care se ciocneşte această aşchie de popor? Probabil fiecare dintre noi se confruntă cu situaţii când copiii săi, rude, cunoscuţi, prieteni plecaţi peste hotare lasă totul în urma lor (părinţi în vârstă, copii lăsaţi la cheremul părinţilor şi rudelor). Mulţi dintre ei ar reveni acasă, dar ce să facă? Pericolul este mare de a-i pierde pentru totdeauna. Un guvern înarmat cu o bună strategie ar putea folosi acest potenţial uman, care s-a căpătuit cu anumite deprinderi în timpul aflării lor peste hotare. Însă pe mai marii zilei nu-i doare capul de ei, de viitorul acestui colţ de ţară, în care interesul de partid, de gaşcă, personal e mai presus decât interesul naţional, interesul milionului plecat peste hotare. De vină acum sunt toate cele trei partide democrate de la guvernare care au gestionat (până acum) atât de prost încrederea acordată de noi, electoratul. Să fim oare o societate condamnată?

Că societatea noastră este grav bolnavă de o boală canceroasă, cum este corupţia la toate nivelurile, ştim. Poate încă nu ştim în ce fază a cancerului se află şi dacă mai poate fi recuperată. Pe 30.11.2014 electoratul proeuropean, scrâşnind din dinţi, le-a acordat încă o şansă (a câta!!!) celor trei partide democrate. Însă liderii acestor partide, în stilul care-i caracterizează, au pângărit încrederea electoratului, creând o

făcătură jalnică minoritară şi un guvern marionetă Gaburici, cu care am pierdut peste opt luni, atât de necesare pentru implementarea Acordului de Asociere deja semnat. Deja după două-trei luni s-a văzut că nu este funcţională. Interesul naţional cerea întreprinderea unor paşi de urgenţă pentru a stopa declinul. Dacă măcar în lunile aprilie-mai cei trei se aşezau la masa de tratative şi formau o nouă alianţă şi un nou guvern (ceea ce au făcut în iulie) nu se pierdeau încă trei luni şi nu se amânau negocierile FMI planificate pentru 5 iunie. Liderii au pus în prim plan interesul de partid celui naţional, aşteptând alegerile generale locale.

Alegătorii conştienţi, care au votat corect (adică pentru continuarea cursului proeuropean), întreabă: de ce am ajuns în această situaţie penibilă, ruşinoasă? Este clar că şi situaţia regională expernă (situaţia din Ucraina, acţiunile Rusiei) au avut o anumită influenţă pe intern însă tot atât de clar este şi rolul sistemului oligarhic intern (stau uneori şi mă gândesc: cât îi trebuie unui om normal pentru a-şi trăi fără griji restul vieţii cât ia mai rămas de la Dumnezeu? De ce nu se opresc din furat, patimă, care s-a transformat într-o boală incurabilă?) în situaţia la care am ajuns. Am avut cel puţin două şanse de a continua cursul proeuropean atât de bine început prin semnarea Acordului de asociere, Acordului de liber schimb şi Acordului liberalizat de vize, ratate atât de prostește de cei pe care i-am votat. Dacă ar fi fost ales prim-ministrul Iu. Leancă, el ar fi continuat cursul proeuropean promovat la maximum în perioada guvernării lui, când Republica Moldova devenise o poveste de succes a Parteneriatului Estic. Ce a rămas din această poveste de succes astăzi? Mai nimic, atât de pângărită este această poveste de succes, încât partenerii noştri europeni practic ne-au întors spatele. Cum să nu-ţi întoarcă spatele, dacă la noi se fură ca în codru, partenerii europeni nu mai sunt siguri că banii contribuabililor ţărilor lor vor intra pe uşa din faţă a BNM şi nu vor fi furaţi prin uşa din spate.

În pofida faptului că Jaful Secolului deja se înfăptuise, numai Iu. Leancă ar fi continuat investigaţiile referitoare la furturile de la cele trei bănci (după comisia Kroll, invitată tot la iniţiativa lui). A doua şansă apărută după opt luni pierdute de o alianţă minoritară şi un guvern marionetă Gaburici a fost candidatura Maiei Sandu la funcţia de premier, care şi-a formulat un program îndrăzneţ de ieşire din criza în care am ajuns. Ca şi Leancă M. Sandu are trecere la organismele internaţionale. Însă doamna „*de fier*" a fost jertfită chiar de colegii ei de partid pentru nişte interese de grup apărute spontan şi neînţelese de cei mulţi. Consider că ambele şanse au fost ratate în mare parte din cauza dlui V. Filat, candidaturile fiind din partea partidului său nu au fost susţinute nici de propriul partid. La formarea noului guvern nu au fost respectate nici cele mai elementare reguli de creare a unei echipe lucrative atât de necesare pentru cel puţin a stopa căderea în abis cum a încercat dna M. Sandu, creându-se de fapt un colegiu cu reprezentanţi ai partidelor de la guvernare. În ministerele, unde lucrurile au mers relativ bine, trebuia respectată o continuitate. Din păcate în toate cazurile a fost aplicat riguros algoritmul semnat de cei trei. Principalul să fie respectate interesele de partid şi de gaşcă interesul naţional mai poate aştepta!!! Despre care strategii mai poate fi vorba când la unele ministere miniştrii se schimbă o dată la trei luni.

Actualmente ne aflăm într-o adâncă criză politică. Societatea civilă este dispersată şi manipulată de unele cercuri cu interese. Partidele extraparlamentare nu sunt reprezentative şi nu au puterea de a schimba ceva. În situaţia unor eventuale alegeri anticipate ele încearcă să se regrupeze. Un exemplu în acest sens este Platforma Social-Democrată, fiind însă din faşă o construcţie extrem de eterogenă, componentele ei promovând ideologii diametral opuse (de ex. PSDM al lui Şelin promovează vectorul asiatic, iar Uniunea Centristă a lui M. Petrache - vectorul proeuropean). Este încă o tentativă de a crea în acest

colţ de ţară o formaţiune de stânga naţională: cu cine, cu antinaţionalul Şelin? Îmi aduc aminte de un banc din perioada sovietică. Un muncitor care lucra la o fabrică de frigidere fura în fiecare zi câte o piesă. În momentul când le-a asamblat a obţinut un kalaşnikov. Problemă similară este şi crearea unei stângi naţionale: oricare ar fi încercarea (cel puţin acum!) se va obţine un partid de stânga aflat în serviciul rusesc. Asta este tragedia noastră. Unicul partid extraparlamentar cu şanse reale de a deveni unul parlamentar (în special pe fundalul declinului PLDM) este Partidul Popular European în frunte cu recent alesul cu unanimitate de voturi Iu. Leancă (felicitat cu această ocazie de cancelarul Germaniei A. Merkel, fapt ce demonstrează susţinerea europeană a acestui partid). Drept dovadă sunt şi succesele relativ bune obţinute în alegerile locale recente în pofida unei perioade foarte scurte de la fondarea lui.

Iar partidele parlamentare actuale se află într-un profund stadiu de degenerare. PCRM împreună cu liderul său, V.Voronin, e în cădere liberă, îndreptânduse sigur spre gunoiştea istoriei. PDM nu este un partid strict doctrinar, ci partidul oligarhului Plahotniuc, de care depinde existenţa şi dezvoltarea lui. El întotdeauna îşi va găsi locul în căruţa cuiva. PLDM este şi el în decădere după mai multe găinării politice ale conducătorului propriu-zis. Locul lui trebuie să-l ocupe PPE al lui Iu. Leancă. PL pe parcursul mai multor scrutine electorale s-a ales permanent cu circa 10% de voturi, repetând scorul ppcd (locul căruia de fapt l-a luat!) obţinut pe parcursul a peste 15 ani. Potenţialul dreptei este mai mare, în special, acum, când partidul de centru-dreapta PLDM se află în declin.

De ce însă PL nu creşte? Părerea mea este că vina de bază o poartă liderul ei, dl M. Ghimpu. Am apreciat în repetate rânduri curajul domniei sale, acţiunile sale cu caracter naţional, însa ca şi în alte domenii aflarea prea multă vreme a unui lider în frunte îl transformă într-un fel de frână a dezvoltării partidului. Dacă acum doi ani în urmă ar fi fost mai flexibil şi ar fi cedat frâiele

partidului mai tânărului şi cu mai multă încredere Dorin Chirtoacă, aşa cum cereau o parte dintre membrii marcanţi ai partidului (de aceeaşi părere fiind şi alţii însă dintr-un instinct de autoconservare neexprimându-şi opinia în glas) se putea evita ruperea din partid a reformatorilor (PLR), iar scorul la ultimele alegeri ar fi putut creşte până sub 20% pe fundalul scăderii drastice a scorului PLDM-ului. Dar şi în cazul mai recent vis-a-vis de candidatura la premier a dnei Maia Sandu reacţia liberalilor ar fi fost la sigur alta. A fost o şansă ratată ca PL să şi-l facă aliat în problemele de bază pe premier deoarece atât PL cât şi dna Maia Sandu împărtăşeau aceleaşi opinii referitor la procurorul general şi căile de investigare a furtului Secolului. Unii reprezentanţi de vază ai PL-ului (D. Chirtoacă şi V. Munteanu) au susţinut candidatura dnei M. Sandu, considerând-o bună, iar liderul M. Ghimpu s-a postat aşa nitam nisam împotriva ei. A sunat chiar ridicol reacţia bolnăvicioasă a lui M. Ghimpu precum că dna M. Sandu ia preluat ideea unei candidaturi din afară la postul de procuror general. Este o frustrare copilărească. Alegătorului îi este totuna cine este autorul unor reforme bune principalul să fie realizate.

Acum rămâne doar să sperăm că guvernul Streleţ va reuşi să facă ceva în problema furtului secolului. Dacă până în toamnă nu se vor întrezări măcar unele intenţii de a elucida problema în cauză, extrem de dificilă, atunci protestele sociale sunt inevitabile. Decizia de lichidare a celor trei bănci cu probleme este deja un pas înainte. Declaraţia BNM de a găsi compania care va continua investigaţiile în problema nominalizată este un alt pas important.

Oricum, în toamnă ne vom aştepta la proteste în masă, multiple acţiuni sociale, provocate de situaţia foarte gravă în economia republicii, scumpirea energiei electrice (motivaţia fiind devalorizarea leului) şi a gazului, absolut nefondată deoarece de la începutul anului până acum preţul la gaz s-a redus cu apr. 35%. Aceste scumpiri vor genera majorarea preţurilor

tuturor produselor. Problema este că tot soiul de derbedei vor călări aceste acţiuni protestatare în scopuri perfide pentru a obţine profituri politice. Aici televiziunile ar trebui să fie mai atente în oglindirea acţiunilor protestatare. Deunăzi priveam la Jurnal TV un reportaj despre „*acţiunile ilegale*” ale serviciului de pază al casei parlamentului A. Candu şi, „*întâmplător*!”, oligarhul V. Plahotniuc împotriva protestatarilor din „*Orăşelul libertăţii*”. Nu vă spune nimic acest nume de „*Orăşelul libertăţii*”? Seamănă leit cu cel creat în 2003 de haiducul de atunci Iu. Roşca. Informaţia era prezentată în favoarea protestatarilor.

Informaţiile suplimentare filmate de trecători, care circulă pe internet, arată că aceşti aşa numiţi “*apărători ai păturilor social-vulnerabile”* nu sunt altceva decât nişte huligani, bandiţi, care îi provocau intenţionat pe oamenii legii şi pe jurnalişti. La un moment se vede cum „*haiducul*” Petrenko loveşte bine intenţionat cu piciorul în cocarda cu stema Republicii Moldova de pe chipiul unui poliţist. „*Crima nepedepsită naşte monştri”* spune un foarte adevărat proverb. De atâtea ori încălcând legile Republicii Moldova şi nefiind pedepsit acest bandit Petrenko s-a transformat într-un monstru care, împreună cu garda sa înarmată Antifa, poate fi extrem de periculos. Probabil în acelaşi scop a reapărut (după un timp petrecut în Rusia unde se aciuase după ce a fost eliminat din PCRM) şi fostul taliban al PCRM M. Tkaciuk. Cunoscându-l bine pe acest terorist din activităţile lui din ultimii 15 ani ne putem imagina cu ce „*misiuni speciale*” a revenit în Republică. Cineva a spus ca „*…revoluţiile sunt făcute de idealişti, iar fructele lor sunt culese de ticăloşi*”. Unde sunt atunci organele de ordine?

Protestele din toamnă vor avea subiecte declarate comune: reducerea preţurilor, care devin tot mai sufocante pentru unele categorii ale populaţiei (nu însă şi pentru milionarii Dodon, Petrenko, Tkaciuk!); lupta cu oligarhii şi întoarcerea miliardului furat. Mă pronunţ şi eu pentru tragerea la răspundere a

vinovaţilor în furtul miliardului, însă mi-i scârbă când îl aud pe Dodon cum se luptă împotriva oligarhilor. Dar el, milionarul, sau Greceanâi, Voronin, Şelin, Şor, Usatâi, alde Ţopa oare nu fac parte din acelaşi sistem oligarhic? Pasul lui Plahotniuc de abandonare a funcţiei de parlamentar ridică mai multe semne de întrebare. Care este subtextul acestui pas? Care vor fi următorii paşi ai oligarhului? Se va găsi la noi un Poroşenko, care spre binele Ucrainei a intrat în conflict cu atotputernicul oligarh Kolomoiski? Şi iarăşi apar întrebări. Soluţia problemei nu e la Dodon (cu toate că ceva timp în urmă ne inunda cu tot soiul de soluţii), nu e la Petrenko, chiar nici la membrii Platformei DA. Soluţia este acum în mâinile guvernului Streleţ şi în conducerea AIE3, dacă dintr-un instinct al autoconservării (care sper că nu l-au pierdut completamente), mai doresc să supraviețuiască. Pentru a contracara revoluţia din exterior, care ar putea avea urmări dezastruoase, este necesară o revoluţie din interior cum a propus candidatul la funcţia de prim ministru dna Maia Sandu.

Dumnezeu să le lumineze minţile celor cu putere de decizie, pe care le-am delegat-o temporar noi, alegătorii!

Literatura şi Arta, nr.31-32, 19 August 2015
http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Basarabia%20societate%20condamnata%20de%20Valeriu%20Dulgheru.htm
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/08/09/valeriu-dulgheru-societate-condamnata/
http://www.totpal.ro/valeriu-dulgheru-societate-condamnata/
http://confluente.ro/valeriu_dulgheru_1439128695.html
http://melidonium.ro/2015/08/10/valeriu-dulgheru-societate-condamnata/
http://www.revistasingur.ro/altele/13150-valeriu-dulgheru-societate-condamnat

SE CAUTĂ UN PREMIER

Preşedintele Republicii, dl N. Timofti ar dori să-i semene lui Ştefan cel Mare. *„Mă voi sfătui cu Ştefan cel Mare la alegerea premierului”,* a declarat în ziua comemorării lui Ştefan cel Mare chiar în faţa statuii lui. N-ar fi rău, în situaţia drastică în care ne aflăm ca între ciocan şi nicovală: partenerii europeni sunt în aşteptarea unei guvernări proeuropene majoritare stabile, iar cei din Est, din mare dragoste, ar dori cât mai repede să ne înghită. Cum era de aşteptat după alegerile locale consultările privind formarea unei alianţe majoritare au demarat. Să sperăm că nu vor dura luni de zile cum a mai fost. *„Nu trebuie să grăbim lucrurile, dar noi liberalii nu avem alternativă. Dacă nu venim noi, va fi şi mai rău. Ştim că venim la rău, dar trebuie să salvăm cursul european. Poate s-au tras concluzii”,* a precizat dl M. Ghimpu, după întrevederea cu Nicolae Timofti.

Într-adevăr aşa e. Cum era de aşteptat, după alegerile locale, consultările privind formarea unei alianţe majoritare au demarat. În actuala componenţă a parlamentului sunt posibile două variante de coaliţie majoritară: PLDM +PDM+PCRM şi PLDM+PDM+PL. Există şi o a treia variantă, destul de iluzorie: PSRM+PCRM+PD. Însă, luând în consideraţie raporturile tensionate între partidele de stânga (PSRM şi PCRM), este puţin probabilă. Politicienii şi societatea civilă trebuie însă să stea de veghe. Trebuie să ne ferim de o coaliţie de stânga ca dracul de tămâie. Un exemplu prost în acest sens pentru noi este Grecia. Şi Spania a trecut prin momente similare prin care trece acum Grecia însă guvernările democrate din Spania s-au mobilizat şi au scos ţara din criză. Însă guvernarea de stânga a împins Grecia într-un colaps cum nu s-a mai văzut la ei. Alergările prim-ministrului grec la Moscova nu au dat nimic. Moscova nu doreşte un partener egal ci un supus. Referitor la prima variantă am avut-o timp de şase luni şi vedem unde am ajuns. Suntem

într-o situaţie economică şi politică diametral opusă celei din anul trecut în perioada guvernării Leancă.

Deci şansele creării unei alianţe majoritare proeuropene sunt reale. Sper ca de astă dată liderul PL, M.Ghimpu, să fie mai flexibil, ca să câştige cât mai mult: aflat între două poluri – aducerea luminii în problema miliardului furat şi refacerea vectorului proeuropean, el va trebui să aleagă soluţia optimă: să pedaleze pe necesitatea aducerii unui procuror european fără a pierde şansa creării unei alianţe proeuropene. Deja au apărut reacţii ale celor care nu doresc binele acestei aşchii de popor. „*Ghimpu – alibi pentru salvarea Mafiei*", declară marele antimafiot S. Mocanu. Tot aşa vor declara şi alţi mari patrioţi, dar caravana trebuie să meargă înainte, în caz contrar riscă să fie inundată de nisip. De menţionat că şi ceilalţi doi lideri nu au într-ales: retirajarea unei noi variante a coaliţiei precedente şi, drept rezultat, împingerea Republicii în incapacitate de plată şi criză totală, care iminent va conduce spre noi alegeri anticipate, care vor fi catastrofale pentru ele dar şi pentru întreaga Republică (am simţit pe pielea noastră efectul votului protestatar în alegerile curente) este inadmisibilă.

După constituirea noii (vechii!) Alianţe se va purcede la înaintarea candidaturilor la postul de prim-ministru. În presă au apărut deja câteva candidaturi. Voi încerca să fac o descriere imparţială a câtorva din ele. Una din ele este ministrul Educaţiei, Maia Sandu. Modul în care a activat în această perioadă de tranziţie în sistemul educaţiei ne insuflă încrederea că ar putea fi un bun premier. Reformele în învăţământ, dureroase, dar extrem de necesare în vederea ralierii la standardele europene, unde tindem să ajungem, au fost promovate metodic de către femeia mai bărbat decât predecesorii miniştri bărbaţi. Prin rezolvarea problemei BAC-ului dânsa a rezolvat parţial problema corupţiei în sistemul de învăţământ, mă refer la problema copierii.

O altă candidatură, de altfel, foarte bună (a demonstrat acest lucru pe parcursul a 1,5 ani de premier, perioadă în care au fost

obţinute realizări palpabile şi incontestabile), este ex-premierul Iurie Leancă, care ne-a adus Acordul de Asociere, regimul liberalizat de vize şi regimul de liber schimb, dar şi o primă încercare de a face lumină asupra furtului miliardului de la cele trei bănci (agenţia Kroll a fost propunerea Domniei Sale care, de fapt, l-a costat postul de premier!). Primele două au avut deja un impact politic şi social (în special regimul liberalizat de vize), iar ultimul are o importanţă economică indiscutabilă – deschiderea pieţei europene pentru produsele moldoveneşti în perioada dificilă impusă de embargoul Rusiei.

Să ştiţi, Rusia nu este un partener de nădejde. Ea nu are nevoie de parteneri egali. Ea poate ridica embargoul până la o nouă supărare a lui Putin. Observaţi cum acest şovin Rogozin condiţionează ridicarea embargoului cu îngenuncherea în faţa Transnistriei. Având o foarte bună imagine în rândul partenerilor europeni, acum, când aceştia aşteaptă un premier serios (nu o păpuşă gen Gaburici) pentru a debloca relaţiile îngheţate, Iurie Leancă ar fi cel mai bun premier. Partenerii europeni, dar şi organismele financiare internaţionale, nu vor avea nevoie de timp suplimentar pentru a-l cunoaşte. Dar şi pe interior într-un timp atât de scurt s-a impus ca un lider serios în alegerile locale recente. Propunând candidatura lui Iu. Leancă dl V. Filat ar avea o mare şansă de a se reabilita parţial atât pe interior cât şi pe exterior faţă de partenerii europeni, cărora le-a trădat aşteptările, compromiţând unica poveste de succes a parteneriatului estic. Această aşchie de popor aşteaptă de la dl V. Filat în primul rând dovadă că gândeşte ca un om de stat cu grija faţă de popor. Luând în consideraţie cerinţa dlui D. Chirtoacă de a fi atras în negocieri şi Iu. Leancă mai există o şansă pentru înaintarea lui la postul de premier – schimbarea algoritmului formării Alianţei între cele trei partide.

Mă voi opri, de asemenea, la ultima candidatură în descriere, dar nu şi ultima ca importanţă – cea a câştigătorului bătăliei din Capitală, Dorin Chirtoacă. Am mai scris că

Chirtoacă ar fi un bun prim-ministru în această perioadă grea. Desigur, capitala ar pierde un bun primar, însă am putea câştiga un bun prim-ministru. D. Chirtoacă, călit în vâltoarea evenimentelor capitalei, trebuie mobilizat în politica mare. Prin comportamentul său, în special, în ultimele alegeri locale, când deseori era lăsat de unul singur în faţa rechinilor socialişti şi nu numai, dar şi pe fundalul crizei actuale de personalităţi la nivel naţional, Dorin Chirtoacă a demonstrat că merită acest lucru.

Să analizam puţin lupta lui D. Chirtoacă pentru capitală. D. Chirtoacă este un luptător bine pregătit pe segmentul de dreapta. Să nu se înţeleagă greşit că îi voi cânta osanale. Pur şi simplu îi mulţumesc ca un alegător, ca un cetăţean de rând al Chişinăului, că ne-a scăpat de ciuma roşie. Desigur, are multe, foarte multe, de făcut pe acest ogor încă înțelenit, dacă va rămâne în fruntea Capitalei. Are de făcut curăţenie în primăria sa, chiar printre ce-i care îl înconjoară (acum poate iar prinde bine mătura înmânată de acel copil Z. Greceanîi!). Chiar în perioada campaniei electorale unii au lucrat împotriva lui. Vă aduceţi aminte de cazul de la piaţa centrală. Situaţia care persistă de ani de zile trebuia soluţionată în modul în care s-a încercat, chiar la câteva zile până la alegeri? Sau aceeaşi acţiune care a avut loc zilele acestea, comentată de primar „*...drept o acţiune în folosul celor care au pierdut alegerile”*.

După război mulţi eroi. Tot soiul de comentarii curg în şir atât din partea duşmanilor, cât şi de la „*prieteni*”: că nu este meritul lui, că a fost un vot geopolitic şi că s-a votat răul cel mai mic. În acest context mi-aduc aminte de o mică istorie citită undeva (de fapt într-o foarte bună carte – „*Carte pentru toţi*” – găsită cândva în biblioteca şcolii, pe care am citit-o şi recitit-o de multe ori). „*După descoperirea Americii, Columb se afla la o recepţie. Unii dintre invitaţi comentau descoperirea lui Columb, spunând cu nu a făcut mare lucru. Puteau şi alţii să facă acest lucru. La care Coloumb le-a propus un experiment. Luând un ou de pe masă, le-a propus să-l pună astfel ca să stea*

pe masă să nu se rostogolească. După mai multe încercări eşuate ale criticanţilor el a luat oul, l-a ciocnit puţin la un capăt şi l-a pus pe masă. Ce-i din jur au strigat în cor: „Şi noi am fi putut face aşa!”. Indiscutabil, noul-vechiul primar trebuie să-şi aplece urechea la zvonurile care bântuie prin capitală, să le verifice şi să se debaraseze de cei corupţi, să facă ordine în gospodăria lui, să distrugă diversele scheme corupţioniste. Cei care au avut nevoia să umble prin instanţe să adune diverse documente impuse de unii birocraţi, care trebuie obţinute de la alţi birocrati, ştiu ce înseamnă aceasta. Din păcate, deseori se întâmplă ca în istoria cu umor a lui A. Raikin, jucată în biroul unui funcţionar birocrat. „*Aveţi certificat*?”, întreabă funcţionarul. „*Da*”, răspunde vizitatorul. „*Dar pentru certificat certificat aveţi?*” mai întreabă funcţionarul. „*Da*”, răspunde vizitatorul. Pregătit acest vizitator dar în cele mai multe cazuri solicitanţii de anumite certificate nu sunt „*atât de pregătiţi”,* fiind nevoiţi să rătăcească prin labirinturile birocratice ale Capitalei sau să plătească.

Trebuie însă să-i dăm cezarului ce-i al cezarului. Îl putem critica (este pentru ce, este om şi el, are dreptul la greşeli), putem discuta unele acţiuni ale Domniei Sale, nu întotdeauna cele mai adecvate (să ne punem noi în locul lui când pe o Laguta, pe un Brega (care chiar în seara când deja era clară victoria lui Chirtoacă deplângea pierderea tovarăşei Greceanîi, căutând abuzuri pe la Durleşti) îi dai afară pe uşă, iar ei întră pe fereastră), dar nu putem contesta rolul lui Dorin Chirtoacă în această victorie. Să nu fi fost liderul Dorin Chirtoacă, chiar dacă a fost susţinut de unii scrâşnind din dinţi, pierdeam capitala. Să ne bucurăm de acest lucru şi să mergem înainte. Mult mai puţin a câştigat Dorin Chirtoacă şi mult mai mult noi. Am scăpat pentru o vreme, cel puţin în capitală, de ciuma roşie. Referitor la declaraţiile lui Dodon, sunt pasibile de deschiderea unui dosar penal. Să fii insultat atât de bădărăneşte cum a făcut-o I. Dodon, numindu-l pe D. Chirtoacă maidanez, iar pe noi toţi, care l-am

votat pe D. Chirtoacă – „*râie liberală*”, este ieşit din comun. Acest buldog rău asmuţat de stăpânii săi de la Kremlin ar trebui deferit justiţiei. Prin expresia „*râia liberală*” el i-a insultat nu numai pe liberali, ci liberalismul european (culorile liberalismului din Basarabia coincid cu cele ale Uniunii Europene). Făcând relativă ordine în Capitală D. Chirtoacă ar putea face curăţenie în întreg acest colţ de ţară.

Să le lumineze Domnul mintea celor care vor decide, iar noi, muritorii de rând, să ne căpătuim, cel târziu spre sfârşitul lunii, cu un premier capabil să ne scoată din această situaţie extrem de dificilă. Timpul curge împotriva noastră.

Literatura şi Arta, nr. 28, 9 iulie 2015.
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/07/03/valeriu-dulgheru-se-cauta-un-premier/

AM AJUNS IARĂŞI LA COVATA SPARTĂ

„ ...niciodată nu mă uit la începuturi, ci la sfârşituri”
(Baltasar Gracián)

Au trecut peste două sute de zile de când au fost demarate acţiunile de protest ale Platformei DA. Este suficient timp pentru a face unele totaluri (guvernele îşi fac dările de seama la 100 de zile de guvernare). Nu ştiu dacă va putea fi găsit vreun om (în afară de cei cu pufuşor pe botişor!) care să nu dorească întoarcerea Miliardului şi punerea la răcoare a vinovaților de comiterea acestui megafurt. Şi eu îmi doresc cu ardoare să se întâmple acest lucru, această dreptate, fiindcă hoţomanii au furat şi din buzunarul meu, dar în primul rând, ceea este de neiertat, au luat pâinea de la gurile copiilor, bătrânilor, persoanelor neajutorate. Dar cum să faci acest lucru? Ceea ce propune Platforma DA nu-mi inspiră încredere şi am argumentele mele, pe care le consider destul de ponderabile.

Nu este meritul Platforme DA că în stradă au ieşit la protest sute de mii de protestatari. Conducerea Platformei DA era de la început o construcţie amorfă, fără lideri distincţi. Ei bine liderul (liderii) se puteau forma pe parcurs. Nu s-a întâmplat acest lucru. De la bun început liderii PCDA au declarat că nu vor accepta partide la protest. Iniţiativă salutabilă, dacă luăm în consideraţie că liderii recunoscuţi ai partidelor de la guvernare sunt pătaţi sau complici ai Megafurtului, iar partidele extraparlamentare sunt în mare parte nesemnificative ca pondere, lucru demonstrat de alegerile din ultimii 6 ani. Din păcate ei nu i-au acceptat nici pe intelectuali (cu mici excepţii). Erau momente (am participat la primele proteste ale PCDA, cu excepţia ultimului din 6 septembrie) când nu aveau cine vorbi la tribună, iar cei care ieşeau la tribună nu întotdeauna aveau un mesaj de transmis zecilor de mii de protestatari veniţi din diferite colţuri ale acestul colţ de ţară. Mi-a rămas în memorie infantilismul liderilor care la unul din mitinguri din ajunul alegerilor locale chemau

mulţimea să nu voteze reprezentanţii *„partidelor oligarhice”* de la guvernare, uitând să le spună pe cine însă să voteze. Dacă la o bună organizare iar fi îndemnat pe cei din PMAN să se ducă acasă, să-şi aleagă un candidat independent necorupt, curat, pe care să-l susţină în alegeri, acum am fi avut un alt tablou al alegerilor locale: cel puţin o jumătate sau mai mult din cei aleşi ar fi fost independenţi. Aceştia ar fi fost un sprijin real în eventuale alegeri parlamentare (ordinare sau anticipate) pentru PCDA. De ce nu au făcut acest lucru? Să fie doar o scăpare a liderilor PCDA?

Acum după mai mult de 200 de zile ale protestelor putem observa nişte lucruri care intră în discordanţă cu declaraţiile PCDA. În alegerile locale recente chemările liderilor din piaţă au avut un rezultat tocmai contrar. La Orhei a fost ales cu majoritate absolută de voturi unul din inculpaţii în furtul Miliardului – controversatul I. Şor, iar la Bălţi – cu o majoritate zdrobitoare – un alt personaj controversat catapultat din afară în marea politică moldovenească – R. Usatîi. Dacă primul nu se prea aude (şi-a luat bombonica şi s-a liniştit) ultimul, mandatat cu o atat de mare încredere, devine tot mai obraznic, ţinteşte la postul de preşedinte al Republicii!!! (are toate şansele să-şi atingă visul (sau scopul mentorilor săi din Kremlin!) în cazul unei victorii a stângii (de altfel, destul de reale în contextul geopolitic de astăzi!)). Sau mai recent – demisia guvernatorului Băncii Naţionale - D. Drăguţan, dorită cu atâta ardoare anume acum atât de PCDA (considerat un succes al ei) cât şi de oligarhii implicaţi în furtul Secolului. Demisia lui Drăguţan, care în opinia multora a fost cel mai slab guvernator în perioada de independenţă, a zădărnicit încheierea unui nou acord cu FMI, angajarea companiei Kroll pentru a doua etapă de investigare a furtului Miliardului (de menţionat că şi anterior demisia guvernului Gaburici cu doar câteva zile de venirea delegaţiei FMI în Republica Moldova a zădărnicit încheierea unui nou memorandum, de care Basarabia are acum strictă nevoie.

Să fie întâmplătoare această coincidenţă? Nu cred. L-am auzit pe liderul PCDA A. Nastase (printre altele avocatul controversaţilor oameni de afaceri (de fapt aceiași oligarhi) Viorel și Victor Ţopa), declarând în repetate rânduri că nu avem nevoie de investigaţiile companiei Kroll. Dacă nu ar fi nişte interese de grup aceasta ar însemna cea mai mare prostie. În situaţia când această caracatiţă financiară a cuprins în tentaculele ei mai tot vârful societăţii (chiar şi unii politicieni, în care o parte dintre noi mai credeam fără rezerve, s-au murdărit de la acest miliard furat!), când doar cineva din afară cu un interes clar material (compania Kroll va câştigă un anumit procent din ceea ce reuşeşte să aducă acasă din banii ascunşi prin diferite scheme dubioase în diferite părţi ale lumii, aducând şi numele hoţilor!). De menţionat că la servicii din afară au apelat state mult mai puţin corupte cum ar fi statele Baltice. De ce oare la noi ca la nimeni? Oare nu din motivul că această companie Kroll, unica capabilă să aducă măcar parţial miliardul furat acasă, săpând adânc nu va face deosebire între hoţii Plahotniuc, Filat, verii Ţopa, Dodon, Greceanîi, Voronin ş.a. De exemplu, au încetat să mai vorbească despre cazul Aeroport, unde a avut loc privatizarea frauduloasă a unui important pachet de acţiuni de la AirMoldova, condusă pe timpuri de Victor Ţopa, conform datelor luate de pe situl oficial german, au luat credite de mai multe milioane de lei de la BEM, pe care o administrau tot ei, fără să-i mai întoarcă. Sunt tot mai multe dovezi de foste sau actuale legături ale verilor Ţopa cu uni oligarhi din guvernarea actuală.

Gândind cu raţiunea nu numai cu inima să facem o analiză la rece (dacă nu avem o ţinere de minte scurtă). Liderii Platformei DA, cu foarte puţine excepţii, sunt sunt reprezentanţi ai unor foste clase politice moldoveneşti. Unii dintre ei au participat destul de recent la guvernare (cum e Angela Aramă), alţii au fost la conducere în vremuri mai timpurii (Valentin Dolganiuc). Unii dintre membrii fondatori ai PCDA (Vasile şi

Andrei Năstase) sunt consideraţi a fi apropiaţi de anumite cercuri private de interes (Viorel şi Victor Ţopa). Putem observa distinct aripa PPCD-istă a DA-ului – V. Nastase, A. Aramă şi V. Dolganiuc, membri ai staff ului lui Iu. Roşca de altă dată. Chiar şi bossul, mare cunoscător al manifestărilor de stradă, la un anumit moment îşi propusese serviciile Platformei. Să ne amintim că marele luptător cu *„televiziunile lui Plahotniuc”* V. Năstase împreună cu Iu. Roșva și V. Voronin au intrat în sediile Antena C și EuroTV în anii 2005 – 2006 şi i-au dat afară pe jurnaliști, au făcut după aceea propagandă ani de zile. S. Mocanu, care a fost consilier pe probleme speciale al lui Vladimir Voronin, dânsul este salvatorul naţiunii? Ei pe noi să ne salveze astăzi de mafie și oligarhi?

Când balonul se va dezumfla deziluzia va fi catastrofală. Îmi pare rău de unii care au crezut, într-adevăr, în scopurile nobile ale liderilor Platformei DA, precum odinioară au crezut sincer în declaraţiile lui Roșca. Cum să-i mai scoţi pe oameni în stradă pentru a rezolva într-adevăr problemele lor când va trece şi această următoare mare iluzie protestatară? Nu observaţi atitudinea vădit antiromânească a PCDA (a se vedea cazul maltratării unioniştilor în PMAN pe 6 septembrie şi lipsa cu desăvârşire a declaraţiilor unioniste!) şi, dimpotrivă, un anumit ataşament faţă de Petrenko și Dodon. Au fost unele apeluri ale unor lideri ai PCDA, inclusiv a verilor Ţopa, de eliberare a lui Petrenko şi asociaţilor săi din gruparea teroristă Antifa, motivând încălcarea drepturilor omului. Culmea. Oamenii serviciilor de ordine găsesc arsenale de armament, pregătite pentru organizarea uni maidan în Chişinău, iar aceşti apărători ai drepturilor omului ar dori să se audă împuşcături pe străzile Chişinăului. Ei ar trebui să ştie că chiar armele neîncărcate în anumite condiţii pot să împuşte. Chiar şi zonele de influenţă din Centru liderii PCDA le-au împărţit cu Dodon şi Usatîi. Iar în protestul celor două partide proruseşti (acest lucru l-au declarat şi televiziunile ruseşti în buletinele de ştiri!) s-a spus foarte clar

despre coordonarea acţiunilor între cele două tabere din centru fiindcă au *„un scop comun”*.

Mă miră însă că chiar unii din cei cu capacităţi de analiză au căzut în capcană (precum altă dată căzuseră în capcanele lui Iu. Roşca!), refuzând să modeleze situațiile posibile de după alegerile anticipate. Avem trista amintire despre protestele organizate de Iu. Roşca însă am demonstrat încă o dată că nu ne învățăm din eșecuri, că le repetăm în continuare.

Acum liderii PCDA se întreabă de ce intelectualii lipsesc din PMAN. Ei ar dori să-i vadă doar ca umplutură fără să le permită să participe în luarea deciziilor. Dacă intelectualii ar fi fost admişi în luarea deciziilor sunt sigur că rezultatele ar fi fost cu totul altele. Să-i huiduieşti pe un Eugeniu Doga (cel mai mare compozitor român în viaţă!), pe un Nicolae Dabija, numit de intelectualii din România (nu şi de colegii săi din Basarabia bolnavi de ranchiună şi invidie) un clasic al literaturii române în viaţă, cum s-a întâmplat în ultima duminică înainte de alegerile primarului general, este un lucru ieşit din comun. Nu-i poţi compara pe actualii lideri ai PCDA A. Nastase, V. Năstase, V. Dolganiuc, A. Arama şi chiar pe I. Boţan cu tribunii de altă dată (cu toate criticile venite, deseori nemeritat, asupra lor): M. Druc, L. Lari, L. Istrati, N. Dabija, I. Hadârcă, V. Nedelciuc, chiar şi V. Matei la începuturi, care din păcate ulterior a lunecat pe o pantă periculoasă şi a dispărut din politică împreună cu un partid foarte promiţător!

Nu sunt împotriva protestelor ca atare ci împotriva celor manipulate. Ele sunt necesare şi acum pentru a impune conducerea actuală sub monitorizarea tot mai dură a organismelor internaţionale să facă lumină în cazul Miliardului furat. Este o cale mult mai reală decât demisia guvernării care va conduce neapărat la aducerea la putere a unor forţe proestice. În acest caz va fi imposibilă orice investigare a miliardului furat. O experienţă amară au avut vecinii noştri ucraineni, cărora Rusia le impusese regimul oligarhic corupt al lui Ianucovîci. Noi

trebuie să continuăm cu orice preţ orientarea proeuropeană, în cadrul căreia ca şi fraţii noştri din România care au creat un sistem juridic perfect, am avea toate şansele de creare a unui adevărat sistem juridic, care va permite repatrierea măcar parţială a Miliardului furat şi instaurarea dictaturii legii în acest colţ de ţară prea mult timp supus experimentelor.

Literatura şi Arta, nr.40, 1 octombrie 2015.

http://www.revistasingur.ro/eseu/13422-valeriu-dulgheru-am-ajuns-iari-la-covata-spart?q=eseu/13422-valeriu-dulgheru-am-ajuns-iari-la-covata-spart

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/09/27/valeriu-dulgheru-am-ajuns-iarasi-la-covata-sparta/

QUO VADIS?

„Când vei înţelege că o mulţime de oameni se îmbogăţesc prin luare de mită şi influenţa lor e mai eficace decât munca lor, că legile nu te protejează contra lor, ci, dimpotrivă, ei sunt cei care sunt protejaţi împotriva ta, când vei descoperi că este răsplătită corupţia, iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune fără teama de a greşi, că soarta societăţii în care trăieşti, este condamnată.”

(Ayn Rand, 1950)

Toate insemnele unei societăţi condamnate sunt pe faţă: Republica Moldova este considerată unul dintre cele mai corupte state din Europa. Corupţia, acest vierme, care macină din interior orice societate, a pătruns în toate sferele: învăţământ, medicină, poliţie, la toate nivelele administraţiei publice. Şi marii „*moguli*” sunt protejaţi mai bine decât jertfelelor, de ochii lumii mai jertfind câte un peştişor. Onestitatea nu mai este o calitate, ci mai degrabă un sacrificiu pentru cei care o au. La toate acestea se adaugă coruperea politică foarte răspândită în Republica Moldova (şi situaţia de astăzi în care ne aflăm este rezultatul acestei coruperi politice), care a compromis serios numele de politician. Peste 70% din populaţie nu au încredere în instituţiile statului, în politicieni. Numele de politician este echivalat cu numele de corupt, hoţ, fapt ce deschide calea spre diferite posturi, funcţii oamenilor necinstiţi, corupţi, cei de treabă nedorind să se murdărească. Este un fenomen foarte periculos, care poate genera aducerea la putere (pe cale legală!) a unui regim totalitar subordonat politic regimului totalitar oligarhic imperial din est. Suntem într-o situaţie similară cu cea a creştinismului la început de cale, descrisă atât de bine de scriitorul polonez H. Sienkiewicz.

Şi totuşi, suntem puşi în situaţia de a amâna această

condamnare. Aflându-ne în situaţia ţiganului te anini şi de un pai pentru a te salva de la înec. Prea important pentru destinul acestei aşchii de popor este momentul. La porţile stânei se adună lupii, unii din ei au intrat deja în stână. Neprietenii noştri doar aceasta aşteaptă, la rândul lor tulburând cât se poate apele. Şi atunci ce facem? Citisem undeva că „*...răului nu-i trebuie altceva ca să existe, decât oameni buni care să stea cu mâinile în sân". Daţi să nu fim acei „oameni buni*", haideţi să întreprindem ceva.

Situaţia actuală în Republica Moldova este deosebit de complexă. Cursul proeuropean este compromis serios: dezamăgirea totală a celor cu aspiraţii proeuropene, în special, în rândul tinerilor, generată de marea trădare a acelora cărora le-au încredințat viitorul, fapt ce poate conduce la un exod masiv al tinerilor din acest spaţiu şi aşa prea sărăcit (la început au plecat părinţii, acum pleacă şi copiii lor, fug din acest colţ de ţară atât de prost guvernat); pierderea încrederii partenerilor europeni (anul trecut cu guvernul Leancă I eram o istorie de succes a parteneriatului estic, răsfăţaţi de atenţia importanţilor lideri europeni (şi nu numai), astăzi aceiaşi parteneri europeni nu mai sunt convinşi de continuarea cursului proeuropean „*Reforma procuraturii generale frânează, fapt ce poate conduce la stoparea finanţării europene a acestui proiect*" (P. Tapiolla); „*...determinaţi-vă, în sfârşit, încotro mergeţi*!"(F.W. Steinmeier, ministrul de Externe al Germaniei).

Care ar fi paşii de cel puţin de încetinire a căderii noastre în ghearele ursului, din îmbrăţişarea frăţească a căruia parcă scăpasem pe o clipă? Am avut o şansă, o bună şansă de a continua paşii de integrare europeană atât de bine începuţi de guvernul Leancă I prin votarea guvernului Leancă 2 care, având susţinerea totală a partenerilor europeni, ar fi continuat realizarea acţiunilor prevăzute de Acordul de Asociere, realizarea punctelor programului electoral al PLDM (cu care ne-au cumpărat pe noi, alegătorii!): depunerea în acest an a cererii de aderare la Uniunea Europeană şi pregătirea graduală pentru

intrarea în Uniunea Europeană în 2018 (când se vor împlini 100 de ani de la unirea Basarabiei cu Patria-mamă, şi ar fi un bun început pentru realizarea unităţii naţionale a neamului românesc). Dar, din cauza găinăriilor politice ale liderilor celor trei partide democratice, şansa a rămas una ratată.

Am fost aruncaţi iarăşi (a câta oară!) în hăul incertitudinii, al nesiguranţei. Dar se ştie că în apele tulburi peştele se prinde mult mai bine, fapt de care se va folosi neapărat Kremlinul. Deja vedem că într-un colţ de ţară prost guvernat sau chiar deloc guvernat, cu un premier păpuşă - marionetă, fără caracter, ruşii se simt în apele lor, se simt ca la ei acasă. Acum marea lor dragoste frăţească este vărsată asupra găgăuzilor. Se vede cu ochiul liber că Găgăuzia este cel de-al doilea element (după Tiraspol) din planul Kremlinului de creare a mult jinduitei Novorusii.

Acum prioritatea nr. 1 este acapararea puterii în Găgăuzia prin susţinerea pe toate căile (legale şi ilegale) a marionetei lor I. Vlah, care umblă prin Găgăuzia cu steagul Rusiei (cine să o tragă la răspundere într-un stat neguvernat!). Ei şi ce dacă nu este potrivită pentru funcţia de guvernator al unei regiuni cum o caracterizează fostul ei şef V. Voronin care ştie ce spune „*Alegerea Irinei Vlah în funcţia de başcan al Găgăuziei ar reprezenta cea mai mare prostie, cea mai mare greşeală a electoratului. O personalitate mai primitivă, mai incompetentă pentru această funcţie, eu nu am văzut”. Rusia însă se conduce de alte criterii, susţinând-o masiv printr-o altă marionetă, I. Dodon, care declară la tot colţul că „reîntregirea ţării poate fi realizată doar prin federalizarea ei*”, iar garantul acestei reîntregiri este Rusia. De fapt acesta este un mai vechi plan Kozak, care s-a prăfuit pe rafturi peste zece ani, aşteptând momentul potrivit. După modul cum procedează ruşii în Găgăuzia se vede că acest moment prielnic pentru ei a venit.

Unele încercări foarte timide ale guvernanţilor de la Chişinău de a asigura securitatea statului (interzicerea intrării în Găgăuzia a directorul trustului media „*Russia Today*”, Dmitri

Kiseliov, şi a jurnalistului Andrei Kondraşov, autorul filmului „*Crimeea. Drumul spre Patrie*” cu echipa de filmare a canalului de televiziune Rossia 24, care în toamnă fusese interzis în Republica Moldova, dar mai apoi a reapărut (din a cui decizie!!!) pe micile ecrane, pentru a reflecta (în stilul lor!) alegerile de duminică; interzicerea pelerinajului a tot soiul de politicieni, jurnalişti, artişti, boxeri ş.a. în această Găgăuzie) este privită drept *„…încălcarea dreptului la liberă exprimare!”* (S. Lavrov). Ca să vezi câtă obrăznicie să vorbeşti despre acest drept, care este încălcat flagrant de regimul putinist la ei: în Rusia exponenţii la liberă exprimare sunt împuşcaţi, băgaţi la dubă, maltrataţi. „*Rusia nu-şi va lăsa nerăzbunaţi jurnaliştii, care au primit, în ultimele zile, interdicţie de călătorie în Republica Moldova*”, a anunţat şefa serviciului de presă al Ministerului rus de Externe, Maria Zaharova. De fapt, noi nu ne-am îndoit nici pe o clipă că răzbunarea din partea lor va veni. Când Putin s-a supărat pentru neascultare din partea noastră, s-a răzbunat prin boicotarea produselor moldoveneşti pe piaţa rusă. Suntem priviţi de ei, ieşiţi mai ieri din taigaua lor, drept oameni de mâna a doua. De fapt ne consideră ca atare fiindcă noi le permitem.

„*Este necesar de a lua în calcul şi interesele altor părţi ale Moldovei, în special, Găgăuzia* (într-un limbaj mai nediplomatic ar fi trebuit să spună interesele ruşilor!), *care va beneficia de atenţia sporită a Kremlinului în contextul procesului de integrare europeană*”, a mai declarat S. Lavrov. Cu alte cuvinte, Kremlinul vorbeşte deja deschis de interesul pe care-l are faţă de Găgăuzia şi transmite avertismente oficialilor de la Chişinău, care pot fi interpretate ca o prefaţare a acţiunilor ulterioare în această direcţie. Care vor fi aceste acţiuni? Tot mai mulţi experţi în geopolitică şi analişti politici atenţionează permanent că Rusia nu a renunţat la proiectul Novorusia, care are în vedere şi unele regiuni din componenţa Republicii Moldova. În situaţia când ruşii ar putea să ajungă în sudul Basarabiei, ei vor realiza în baza acestei Găgăuzii republica găgăuzo-bulgară, proiect înaintat la Kremlin încă la sfârşitul anilor şaizeci, dar rămas atunci

nerealizat, care să-i unească pe toţi găgăuzii şi bulgarii din sudul Basarabiei (de pe actualele teritorii ale Republicii Moldova şi Ucrainei).

Întâmplător sau nu dar tocmai acum a fost scoasă în parlament şi legea privind reforma administrativ – teritorială a Republicii. Este clar că reforma în varianta optimală pentru noi – pe judeţe nu va fi votată de comunişti, care în 2003 au lichidat judeţele, dar nici de unii democraţi. Există însă pericolul că într-o variantă optimă pentru ruşi cu considerarea noilor realităţi (r.m.n. şi Găgăuzia) ar putea fi votată de psrm, pcrm şi pd. După câştigarea alegerilor din Găgăuzia (în victoria candidatului lor I. Vlah nu mă îndoiesc, luând în consideraţie activitatea Rusiei în regiune şi că, în mare parte, găgăuzii sunt o masă rusofilă, prorusă, care votează ce li se spune) Rusia se va activa în regiune. Nu trebuie să privim univoc această *„încălzire”* a relaţiilor dintre Tiraspol şi Chişinău, ar putea fi o plasă întinsă de regimul Putin. Acesta ar putea fi următorul pas al Kremlinului. Aşa numita stopare a ajutorului financiar rusesc Tiraspolului este privită de unii drept răcirea interesului Rusiei pentru regiune, ceea ce nu este adevărat. După agresiunea Rusiei contra Ucrainei situaţia Transnistriei s-a schimbat cardinal. Teritorial a devenit mult mai izolată, iar financiar mult mai vulnerabilă din cauza stopării finanţării de către Rusia.

Să fi pierdut Rusia interesul pentru acest nou Kaliningrad al său? Nu cred. Rusia nu lasă din gheare atât de uşor prada. Moscova doar a schimbat puţin tactica pentru aşi realiza planurile. Această înrăutăţire a situaţiei economice în stânga Nistrului (neplata integrală a pensiilor, salariilor, întreaga economie, bazată pe contrabandă nu mai este funcţională), numită de clica de la Tiraspol şi mentorii de la Kremlin drept rezultat al boicotului din partea Kievului (aşteptat de fapt de peste 20 de ani, timp în care prin gaura neagră – portul de la Odesa a fost pusă pe burtă întreaga economie a Republicii Moldova) şi Chişinăului ar trebui să accelereze rezolvarea diferendului transnistrean (aşa cum doreşte Rusia). Faptul că

Tiraspolul şi Rusia au tratat destul de bolnăvicios angajarea preşedinţilor Ucrainei şi României (în calitate de membri ai formatului 5+1) de a contribui în mod direct la reîntregirea teritorială a Republicii Moldova este un argument în plus. În interesele sale geopolitice, în lupta contra duşmanului său – Ucraina, Moscova are nevoie nu doar de fâşia de peste Nistru ci de întreaga Republică.

Participarea tuturor locuitorilor Transnistriei la votare în următoarele alegeri parlamentare ar putea înclina serios balanţa spre partida prorusească, formată din psrm, pcrm, pd, dar şi formaţiunilor din stânga Nistrului. Cu un parlament prorusesc Rusia îşi va rezolva toate problemele din regiune. Nu suntem ca balticii, ca georgienii, nici măcar ca ucrainenii. Suntem nişte mămăligari, nişte foste slugi care îşi caută stăpânul „*La intrarea delegaţiei noastre în Duma de Stat întreaga Dumă s-a ridicat în picioare”* (ca să vezi ce onoare!!!)” declara recent cu elogie doamna de fier Z. Greceanîi, care şase ani în urmă era în stare să împuşte în copiii protestatari. Acum e în stare să facă tot cei vor porunci stăpânii din Kremlin. Este comportamentul sclavului, căruia stăpânul i-a permis să-i sărute picioarele!

Şi atunci ce-i de făcut? Acţiunile ar trebui divizate în două etape: pe termen scurt şi pe termen lung. Pe termen scurt este strict necesar (până nu va prea târziu!) revenirea la crearea alianţei funcţionale proeuropene, pentru ce au votat alegătorii la 30 noiembrie. Ei bine, rolul principal îl are PLDM cu cele mai multe mandate care ar putea face acest lucru dacă ar dori. În una din emisiunile „*În profunzime*” dl V. Filat a declarat că pentru votarea guvernului Leancă II (după ultimele întâmplate ne dăm seama că a fost un bluf, o spoliere ideea guvernului Leancă II susţinut de Filat!) „*...li s-au dat garanţii* (liberalilor – n.n.)*, inclusiv, externe că timp de 3 luni vor fi atraşi în coaliţia de guvernare”*. Înseamnă că din punct de vedere tehnic aceasta este posibil, degrabă se împlinesc 3 luni de zile. Aceasta ar permite stoparea şantajului comuniştilor în parlament, recâştigarea susţinerii partenerilor europeni, aducerea lumii în cazul furtului

secolului de la cele trei bănci sub presiunea partenerilor europeni, contracararea realizării planului Putin pentru Republica Moldova. Acest lucru este posibil doar dacă liderii celor două partide (cu adevărat proeuropene) PLDM şi PL se vor pătrunde de gravitatea situaţiei, vor pune în prim plan interesul naţional, nu pe cel personal. Luând în consideraţie blestemata rânză moldovenească este iluzoriu însă mai este posibil.

Pe termen lung este strict necesară reformatarea sectorului de centru-dreapta. În cazul Partidului Liberal ar fi strict necesară venirea lui Dorin Chirtoacă în fruntea Partidului. Am mai spus-o, ar fi unica soluţie optimă atât sub aspect de interes de partid cât şi naţional pentru fortificarea susţinerii Partidului Liberal. Referitor la al doilea partid, spun acest lucru cu mare regret, era celui mai important partid de centru-dreapta PLDM s-a sfârşit. După ultima trădare a voinţei electoratului (alianţă proeuropeană şi prim ministru Leancă) nu mai are nicio şansă de a rămâne majoritar. Electoratul minţit atât de mişeleşte nu-l va ierta. *„Numai nu eu pot fi bănuit de simpatii pro-comuniste! Dar, reieşind din realităţile pe care le avem astăzi, cred că e nevoie de un dialog serios şi responsabil cu cei din Partidul Comuniştilor. Acest dialog e necesar pentru a realiza consolidarea societăţii, asigurarea unităţii ei”* a declarat V. Filat. Prostii. Şi unde e această consolidare a societăţii, această unitate a ei? Suntem mai dezuniţi ca niciodată. Având un preşedinte pe o perioadă de încă un an jumate, având 55 de mandate acordate de electoratul care a crezut promisiunilor electorale de ce mama dracului nu au format o Alianţă proeuropeană funcţionabilă. În a. 2009, acumulând doar 53 de mandate şi neavând încă preşedinte ales, au guvernat relativ bine un an jumătate.

Indiscutabil, acum ca niciodată se cere reformatarea de urgentă a sectorului de centru-dreapta pentru a salva orientarea proeuropeană a Republicii Moldova. Dacă vom lua poziţia struţului, riscăm să pierdem totul. Trebuie să ne pregătim de scenariul pe care ni-l pregăteşte Moscova. Ea oricând ne poate

genera o criză politică şi arunca în alegeri parlamentare anticipate, unde şi cu ajutorul alegătorilor din stânga Nistrului victoria partidei proruseşti este practic garantată. Prima şi cea mai reală ar putea fi în anul viitor, la alegerea preşedintelui. De aceea, iniţierea proiectului politic al lui Iurie Leancă de creare a Partidului Popular European este foarte binevenită, capabilă să compenseze pierderea ponderii PLDM pe sectorul de centru-dreapta. Este un proiect care trebuie susţinut în pofida unor rezerve ale unora. Să nu rămânem în situaţia „*oamenilor buni care stau cu mâinile în sân*" (se referă, în mare parte şi ex-prim ministrului Ion Sturza, care ca om bun de mai multe ori a rămas cu mâinile în sân, iar susţinerea lui acum ar fi foarte binevenită), acceptând mioritic răul.

Mă deranjează reacţiile unor „*importanţi preşedinţi ai unor importante partiduţe*", care pe durata existenţei lor doar au tulburat apele, nereuşind să realizeze măcar ceva, dar acum se declară în cei mai aprigi apărători ai interesului naţional şi criticanţi ai proiectului Leancă. Eu unul cred în proiectul politic al lui Iurie Leancă, cred în Iurie Leancă ca într-o personalitate cu bună priză la partenerii noştri europeni, care poate să continue cursul proeuropean atât de bine început însă întrerupt atât de bădărăneşte, o personalitate capabilă să dialogheze cu partenerii de coaliţie altfel de cum au făcut Filat şi Ghimpu. În pofida unor zvonuri, care natural (nu am fi români dacă nu am încerca să strangulăm o iniţiativă bună aflată încă în faşă) vor fi difuzate de persoanele cointeresate, trebuie susţinut proiectul, care ar putea fi salvarea cursului proeuropean în viitoarele alegeri parlamentare. În viitoarele alegeri parlamentare (ordinare sau anticipate) se va alege calea de mai departe a Republicii Moldova: în Uniunea Europeană sau în cea Estică.

Literatura şi Arta, nr. 13, 26 martie 2015.
http://melidonium.ro/2015/03/22/valeriu-dulgheru-quo-vadis/
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/03/21/prof-univ-dr-ing-valeriu-dulgheru-quo-vadis/

DECÂT O SCHIMBARE SPRE RĂU MAI BINE UN STATUS-QUO TEMPORAR

„În acest notabil loc, / Mai ceva decât un ring,
Guvernanţii mint cu foc, /Opozanţii mint de sting”.
(C. Tone. Scena politică)

Situaţia social-politică şi economică în acest colţ de ţară este sub orice nivel. Toţi aceşti 25 de ani situaţia nu a fost bună, dar acum este extrem de rea. Dacă până nu demult polarizarea societăţii se făcea pe criterii politice, adică centru-dreapta şi stânga, acum situaţia este bizară: în aceeaşi barcă găseşti şi capra şi lupul, adică de la extrema stângă până la cea dreaptă. Scriam deunăzi că se aşteaptă o toamnă fierbinte. Creşterea în lanţ a preţurilor legată în mare parte de devalorizarea leului, condiţionată la rândul său de furtul miliardului, va scoate lumea în stradă. Problema e că pe valul acestor proteste se vor cocoţa tot soiul de derbedei, care urmăresc alte scopuri decât bunăstarea celor sărăciţi. Aceştia vor clătina puternic corabia guvernării cu scopul de a o scufunda. Problema e ce vor aduce în locul acestei guvernări proaste? Lupta contra oligarhilor este doar un paravan şi nu mai mult.

Să analizăm puţin această situaţie extrem de ambiguă: dorinţa (de altfel naturală) de a-i pune la răcoare pe hoţi şi pericolul (foarte real!) de venire la guvernare a forţelor promoscovite.Corabia pe nume Republica Moldova este grav naufragiată. Ce fac, de regulă, în acest caz cei aflaţi pe corabie? Nu caută vinovatul de naufragiu, nu o clatină din toate răsputerile ca să se scufunde, ci fac tot posibilul de a o ţine pe apă până ajung la mal. Numai atunci încep să caute vinovaţii. La noi ce se întâmplă? Toată lumea, marcată de Jaful Secolului, cheamă să zdruncinăm din răsputeri barca naufragiată. Socialiştii declară că o vor zdruncina până o vor scufunda, organizând tot soiul de acţiuni în sprijinul celor „nevoiaşi” (aţi observat deja marea grijă a lui Dodon faţă de bieţii agricultori,

sărăciţi de anul secetos şi de politica precară a guvernanţilor faţă de ei), atunci când cel puţin capii lor milionari huzuresc bine. Aici totul e clar. Dodon, ca o adevărată coadă de topor,îşi îndeplineşte misiunea în deplină concordanţă cu planurile Kremlinului: stoparea cursului proeu ropean şi readucerea Republicii Moldova în ţarcul estic.

Talimbul Petrenko (şi acesta un milionar prosper cu afaceri în...România) declară şi face acelaşi lucru cu partidul! său „*Patria lui – Moldova*”. În acest scop el creează „*orăşelul său al libertăţii din corturi*”, copia fidelă a celui „*construit*” vreo 12 ani în urmă de I. Roşca (este şi natural, fiindcă sunt concepute în acelaşi laborator, indiferent de culoarea declarată a „*revoluţionarului*”), în care joacă circ! Şi acesta se propune în calitate de mare „*apărător*” al nevoiaşilor (ascultam cu stupoare la unul din protestele lui văicărelile unei ţaţe rusoaice, funcţionară, cât de greu o duce cu un salariu de 7000 de lei! Personal, cu 35 de ani de vechime în muncă şi aflat într-un post de profesor universitar, am un salariu de funcţie sub 4000 de lei. Ce să mai vorbim despre moş Ion cu pensia lui de 700 de lei!), al intereselor lucrătorilor de la Căile Ferate, care nu şi-au primit de mai multe luni salariul. Îl mai auzim (ce-i drept, mai puţin în ultimul timp!) şi pe marele antimafiot S. Mocanu, declarând război oligarhilor, numai că culoarea politică declarată este una, iar acţiunile sunt cu totul altele.

Însă cele mai multe întrebări se iscă referitor la acţiunile Platformei DA. Misiunea declarată este una nobilă, aşteptată de toată lumea – întoarcerea miliardului furat şi punerea la dubă a tuturor hoţilor. În acest scop ei zdruncină din răsputeri corabia naufragiată. Şi eu împărtăşesc aceeaşi părere: după cum spunea Jeglov, un luptător cu hoţia şi banditismul dint-un film sovietic, prin gura lui Vîsoţki „*Hoţul trebuie să stea la dubă*”. Într-adevăr, cei care au furat miliardul trebuie să stea la răcoare. Este amoral când o bună parte a populaţiei se zbate în sărăcie, când din cauza sărăciei pleacă pe un cap (se vorbeşte că deja peste un milion de

oameni au părăsit acest colţ plin de nevoi din cauza guvernării proaste. De menţionat că pleacă cea mai productivă pătură a populaţiei, iar acum se resimte deja şi un alt efect colateral – cei plecaţi îşi iau şi copiii cu ei, compromiţând nu numai prezentul, ci şi viitorul acestui colţ de ţară atât de prost guvernat. Pleacă fără gând să se mai întoarcă (neavând la ce!), lucru demonstrat şi la recenta întrunire a premierului V. Streleţ cu reprezentanţi ai diasporei). Problema e că acum acest lucru este practic imposibil. Cei de la guvernare nu vor, iar cei din opoziţia constructivă, adevărata opoziţie, nu pot. Şi dacă îi dăm jos pe oligarhi de la guvernare şi nu ştim pe cine aducem în locul lor, are rost o astfel de schimbare? Aici rămân pesimist. În primul rând, nu cred în victoria acestei mişcări prea amorfe, prea eterogene. Cu tot respectul pentru unii din conducerea Platformei DA, care cred sincer în ceea ce fac, am toate motivele să nu cred în unii din aceşti şefi. Înlocuirea unor oligarhi cu alţii nu va schimba în bine situaţia precară a lui moş Ion. Nu e greu de presupus ce lozinci vor fi scandate la mitingul Platformei DA pe 6 septembrie, la care au declarat că vor participa Dodon şi Petrenko.

Să admitem totuşi că Platformei DA îi reuşeşte doborârea acestei guvernări, fapt ce va conduce inevitabil la alegeri anticipate. Nefiind partid, Platforma DA îi va pune pe tavă victoria obţinută lui Dodon, Usatîi, Petrenko, Şelin. Partidul Popular European (PPE), care ar putea să înlocuiască (ca importanţă) PLDM, nu este încă bine plasat pe segmentul electoral. PL, în acest moment, trece şi el printr-o criză de partid. Atunci căderea actualei guvernări (aşa cum este!) le deschide calea spre putere forţelor promoscovite. Dar asta înseamnă nu numai pierderea pentru totdeauna a miliardului, ci şi a perspectivei europene, întoarcerea înapoi în ţarcul rusesc, de unde încă nu ne-am desprins definitiv. Credeţi că aceştia, ajunşi la putere, îi vor băga la dubă pe alde Plahotniuc? Să nu fim naivi. „*Corb la corb nu-şi scoate ochii*”, spune un vechi proverb

românesc. A ajuns oare O. Voronin după atâtea găinării financiare (despre care s-a scris mult cu câţiva ani în urmă!) la răcoare pe timpul guvernărilor democratice? Ba bine că nu.

De aceea în acest caz e mai bun un status quo temporar. Intuiesc cum unii ultrapatrioţi mă vor învinui de a mă fi vândut oligarhilor. Fiind din domeniul ştiinţelor reale sunt dispus să pun în prim plan raţionalul nu emoţiile de moment. Cu această guvernare, imperfectă aşa cum este, mai avem şanse de a face măcar puţină lumină în problema jafului Secolului şi stoparea crizei economice. Şi asta nu din dorinţa celor de la guvernare ci mai mult sub presiunea organismelor europene, sub controlul riguros al cărora se află. Pe de o parte europenii vor acorda ajutoare financiare Republicii Moldova, însă nu vor face cum au făcut până acum ci le vor condiţiona cu promovarea reformelor, a investigaţiilor în problema vizată. Primul succes al organismelor europene în această luptă deja îl vedem: lichidarea celor trei bănci, prin care s-a furat miliardul şi prin care ar fi putut continua furturile, cu toate că cel puţin doi lideri din cei trei declaraseră anterior că băncile trebuie naţionalizate. Şi în problema Aeroportului începe să se facă lumină.

Mult mai mult, mă deranjează activizarea forţelor negre, care aşteaptă, asemenea corbilor, căderea victimei. Mă deranjează M. Tkaciuk, această „*eminentă comisie*”, negru, aflat, până mai ieri în funcţia de prim-sfetnic al lui Voronin. Acum pe lângă cine o fi? Indiscutabil, şi atunci şi acum este pe lângă Putin. Revenit din Rusia, unde s-a aflat la „recalificare”, ce planuri, ce misiune are acest Che Guevara de pe malul Bâcului? Nu e greu de presupus. Unele informaţii apar la suprafaţă. Într-o emisiune televizată moscovită, la întrebarea moderatorului şovin R. Babaian dacă „*în Moldova sunt forţe care să oprească invazia NATO”* (se discuta în contextul activizării NATO în Marea Neagră şi declaraţiei ministrului apărării A. Şalaru la Bucureşti de deschidere a unui comitet NATO la Chişinău), un pezevenchi, nelipsit la mai multe

emisiuni, pe nume I. Tuleanţev, autointitulat „*preşedinte al ligii tineretului rus*”, a declarat: „*...În Moldova există astfel de forţe, drept dovadă fiind organizarea comemorării a 70 de ani de la victoria asupra fascismului, la care au participat peste 100000 de oameni* (are probleme tov. cu aritmetica. Nici în cele mai bune timpuri ale lui Voronin ei nu au reuşit să scoată în stradă o sută de mii de manifestanţi!)*...În Moldova trebuie creată o largă mişcare antimilitară”*. Probabil Tkaciuk are această misiune. Vă mai amintiţi participarea lui la diferite acţiuni de protest alături de Petrenko, Muntean, Ceban ş.a. alături de organizaţia teroristă Antifa cu câţiva ani în urmă? Luând în considerare acţiunile lui neconstituţionale anterioare (inclusiv implicarea în evenimentele din 9 aprilie 2009), este uşor de presupus că el poate fi organizatorul acestei „*largi mişcări antimilitare*”, şi nu neapărat să fie văzut în prim-plan. În prim-plan sunt împinşi căţei gen Petrenko.

Se vede cu ochiul liber că Kremlinul şi-a schimbat tactica. Nu mai recurge la confruntări directe, la embargouri care fac rău nu numai nouă, dar şi lor, ci pompează bani enormi în diverse măsuri de schimbare a mentalităţii omului de rând, de fapt a alegătorului. Drept exemple pot fi luate cele două primării câştigate cu majoritate covârşitoare de voturi de oamenii Moscovei. La Bălţi, un necunoscut până mai ieri, un individ cu mari probleme sub aspectul integrităţii, R. Usatîi, câştigă primăria din primul tur cu o majoritate covârşitoare. De asemenea, la Orhei, un alt individ aflat sub anchetă chiar în problema furtului miliardului (cea mai dureroasă problemă în ziua de azi!), oligarhul I. Shor, câştigă şi el cu o majoritate din primul tur primăria Orheiului. Şi aceasta s-a întâmplat după câteva mitinguri ale Platformei DA, care a chemat lumea să nu-i voteze pe oligarhi!

Acest lucru s-a văzut destul de bine şi zilele trecute de Ziua Independenţei. La Bălţi R. Usatîi organizează mari manifestări culturale plătite din „*Fondul Usatîi*” (anterior s-a făcut mare

tam-tam în jurul ajutorului acordat prin acelaşi fond Spitalului municipal din Bălţi. Să ne întrebăm de unde apar banii în acest fond? Nu mai este atât de patriot acest vântură-lume ca să-şi pună la cheltuială banul propriu. Este un tip anapoda de mecenat!). La Orhei (rebotezat de unii glumeţi Shorhei!) – acelaşi lucru. Ziua de 27 august pentru orheieni a devenit ziua panglicilor tăiate. Primarul Shor nu prididea să taie panglicile la obiectivele renovate (poate aţi observat că toate panglicile erau roşii, nu tricolore!). Se declară că toate cele realizate după venirea lui Shor la primărie (dar într-adevăr au fost realizate multe) s-au făcut pe banii din bugetul oraşului (nu cred că acest buget sărac tot timpul a devenit bogat peste noapte!) şi din fondul creat de I. Shor. Aceeaşi poveste. Să-şi pună oligarhul banii proprii la bătaie sau e vorba de altceva? Răspunsul vine din interviul unei doamne orheience. „*Avem cel mai bun primar. Ar fi cel mai bun prezident* (vă imaginaţi: I. Şor – preşedinte!!!)*”*. Dacă vă mai amintiţi, acelaşi lucru îl declarase şi R. Usatîi după acapararea Bălţiului. „*După primăria Bălţi voi câştiga şi postul de preşedinte al ţării*” (aducând exemplul preşedintelui României K. Iohannis!). Iată unde se bate!

Până mai ieri eram adept al alegerii preşedintelui Republicii prin vot universal, acum însă sunt mult mai rezervat. Tipi precum Usatîi sau Shor prin concerte şi diverse „*acte de binefacere”*, desfăşurate pe banii Moscovei, au toate şansele să devină preşedinţi ai acestui colţ de ţară cu un aşa electorat. „*Vai de capul nostru!”*, cum ar spune poetul N. Dabija.

Literatura şi Arta, nr.36 03 septembrie 2015
http://www.revistasingur.ro/altele/13293-2015-09-01-08-30-32?q=altele/13293-2015-09-01-08-30-32
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/09/01/valeriu-dulgheru-decat-o-schimbare-spre-rau-mai-bine-un-status-quo-temporar/

ANTICORUPŢIE ÎNTR-UN STIL PUR MOLDOVENESC

Recent, pe 15 octombrie, a avut loc un eveniment în premieră (mult aşteptat de altfel!): unul din tentaculele caracatiţei pe nume „*corupţie”* a fost puţin anihilat. Cu regret nu însă şi capul caracatiţei. Iată că DNA a trecut Prutul. După modelul României chiar din sediul parlamentului ex-premierul şi ex-preşedintele PLDM V. Filat a fost dus la CNA. Dea Domnul să nu se oprească aici această luptă cu corupţia, care a infectat mortal acest colţ de ţară pe nume Basarabia. Ar trebui să ne bucurăm de acest mult aşteptat moment, însă ceva nu e bine, seamănă totul cu o reglare de conturi între cei trei Vlazi. Dacă nu va continua o presiune reală (nu numai mimarea ei) din partea societăţii civile, carul cu această cucoană „*corupţia*” va sta pe loc.

Să facem un scurt istoric din declaraţiile celor doi lideri a două partide componente ale AIE3 – V. Filat şi M. Lupu – partide care sunt vizate major în Furtul Secolului. Dacă vă mai amintiţi, pe 24 iunie V. Filat declara: „*Acesta* (păpuşarul – n.n.) *este Vlad Plahotniuc. El nu se linişteşte şi încearcă să-şi impună propria regulă, dar nu vom tolera. Noi vom face regulă şi la Franzeluţa, şi la Metal Feros, şi la Moldtelecom - vom face regulă în toate instituţiile*”. **Au trecut peste 4 ani şi nu au mai făcut regulă în instituţiile statului.**

Pe data de 13 februarie, orele 13 şi 13 minute, V. Filat (pe atunci prim-ministru) declara: „*Astăzi, suntem martorii unei campanii de sacrificare a intereselor statului în numele intereselor unei singure persoane obscure. Această persoană şi-a cumpărat un loc în politică, iar acum vrea să-şi cumpere o ţară. Pentru el astfel de noţiuni ca „statul de drept”, „democraţie”, „integrare europeană”, „bunăstarea cetăţeni-*

lor" sunt doar cuvinte fără de sens...Cei care au lansat această campanie urmăresc un singur scop – păstrarea/ conservarea situaţiei, în care procesul de integrare europeană se promovează doar la nivel de vorbe... Republica Moldova este sub asediul unei structuri oligarhice gata să ţină ostatici cetăţenii, o întreagă ţară, numai pentru a-şi satisface propriile interese! Această stare de lucruri nu mai poate fi continuată. Pentru că pune sub semnul întrebării nu doar parcursul european al guvernării, pe care ni l-am asumat–de comun acord de altfel, dar şi însăşi existenţa statului de drept RM...". **Iată că „*...această stare de lucruri* ..." mai continuă încă 2 ani şi 8 luni.**

Pe 15 octombrie 2015, la orele 15 şi 15 minute, Vlad Filat făcea o declaraţie de la tribuna Parlamentului: „*...Îmi cer scuze de la părinţii mei şi de la familia mea că am fost complice în toată această perioadă (este cam târziu, mult prea târziu. De câte ori i s-a spus că poate deveni un erou naţional dacă reuşeşte să ne integreze în Europa! Până la urmă unde a ajuns?)...Aici păpuşarul a mai reuşit să facă un joc... Noi i-am oferit şansa să conducă totul în ţara asta (să ne întrebăm: de ce i-aţi oferit această şansă???)...Eu voi scrie dacă nu voi putea să vorbesc. Dacă voi vorbi, totul va sări în aer din acest sistem politic din Moldova. Şi să sară totul în aer...Cu acelaşi succes, domnule Voronin, ar trebui să fiţi denunţat şi dvs. Cu cadouri, cu avioane, mese pompoase... Dacă vrei să scapi de dosare şi probleme, scrii cerere de aderare la PDM. Dar să ştiţi că eu nu voi adera la PD...Domnule Diacov, partidul nu a ajuns acolo unde şi eu am pus umărul...*". Să sperăm că nu va tăcea.

Acum 6 ani, nou-investitul preşedinte al PDM, M. Lupu, declara: „*Oamenii de afaceri Ignatenco şi Plahotniuc fac parte din anturajul familiei Voronin şi, împreună cu fiul lui Voronin, formează o „curte domnească". ...Reţinerea lui Vlad Filat e abia începutul... Vremea când parlamentarii, miniştrii nu se tem de nimic a trecut. Acesta e abia începutul*", a declarat recent M. Lupu. „*Da, V. Plahotniuc a depus o cerere de retragere din*

calitatea de prim-vicepreşedinte şi din calitatea de membru... Mitul că Plahotniuc este cel rău în Moldova nici nu trebuie explicat, de aceea se merge pe calea asta. Dacă oamenii vin în partid ca să se îmbogăţească, atunci PDM nu este pentru ei, nu este locul lor la noi", a mai spus liderul PDM, M. Lupu. Tare aş vrea să cred în ceea ce spune M. Lupu şi în faptul că el, personal, în calitate de preşedinte al PDM, va pune umărul la stârpirea corupţiei. Dacă va face acest lucru, va deveni erou naţional, cum n-a dorit să devină V. Filat. Însă tare mă tem că dreptatea va rămâne în proverbul „*Lupul părul îşi schimbă, dar năravul ba*".

Acest început de luptă cu corupţia ar fi fost de bun augur dacă nu ar fi la mijloc un spectacol pur moldovenesc, dirijat din umbră de V. Plahotniuc, care în ultima vreme este asociat cu o „*eminenţă cenuşie*". De cu seară la şedinţa Consiliului Alianţei, şi cu o zi înainte la şedinţa Pactului Social, nimic nu prevestea furtuna, poate cu excepţia părăsirii şedinţei de către membrii Platformei DA tocmai în momentul când V. Filat a luat cuvântul. De ce nu au făcut acest lucru când au vorbit Lupu, Ghimpu? Poate că acesta a fost un prim semn cu privire la ceea ce urma să se întâmple peste o zi. Probabil şi mizeria făcută de Usatâi în faţa sediului PLDM e parte din acelaşi plan. Joi, 15 octombrie, totul era pregătit pentru realizarea planului păpuşarului atât în interior, cât şi în exterior. În exterior, Dodon şi Usatâi şi-au adus complicii (spuneau că vor fi vreo 7000 dar au fost doar vreo 500 de persoane agresive (întâmplător m-am nimerit acolo în acel moment), unele cu funcţii speciale, care la comanda lui Usatâii au blocat bulevardul, la care s-au alăturat din partea PMAN vre-o mie de adepţi ai Platformei DA. Lozincile erau „*Demisia lui Chetraru, CEC-ului, Jos Alianţa, Jos Filat ş.a.*). În interior preşedintele Parlamentului, A. Candu, dă curs unui alt scenariu decât cel aprobat la Consiliu. Îl invită pe procurorul general Gurin (pregătit pentru acest scop din timp), care cere Parlamentului ridicarea inunităţii lui V. Filat. Culmea, unul dintre primii acuzatori ai lui Filat e V. Voronin,

cel care, împreună cu Plahotniuc, l-au făcut miliardar pe feciorașul său. Cu o repeziciune de invidiat, cu grave încălcări, în baza unor depoziţii a unui prim suspect în furtul miliardului, aflat în libertate, I. Şor, lui V. Filat i se ridică imunitatea şi este dus imediat la CNA.

Pentru a demonstra că sunt pentru elucidarea adevărului în furtul miliardului, parlamentarii ar trebui să aprobe proiectul de lege al dlui I. Leacă de a fi retrasă imunitatea tuturor parlamentarilor, cel puţin a celor din prezentul Parlament, care sunt într-o formă sau alta implicaţi în problemele legate de Furtul Secolului. Să-l vedem atunci pe bravul Voronin cum va cânta. Iar afară, părtaşii lui Dodon şi Usatii, ca adevăraţi stăpâni, controlau maşinile parlamentarilor şi ale poliţiştilor (spre ruşinea poliţiştilor înjosiţi de nişte bandiţi), încălcând flagrant legile. Credeţi că li s-au deschis dosare, au fost traşi la răspundere?

După acest circ, atât cei din interiorul Parlamentului, cât şi din afara lui s-au liniştit rapid. Cei de afară s-au împrăştiat, uitând să mai ceară satisfacerea cerinţelor formulate mai sus. Era totul clar: planul lui Plahotniuc a fost realizat.

În final, m-am convins o dată în plus că în acest colţ de ţară totul e posibil, chiar şi imposibilul. Un tip certat cu legea şi bunul-simţ, care şi-a cumpărat fotoliul de primar al oraşului Bălţi, şi cu un altul, I. Dodon, „*baistruci*” ai lui Putin, fac ce doresc în Chişinău, şi nu sunt măcar admonestaţi. Platforma DA a fost folosită în răsturnarea lui V. Filat. Va cere ea mai hotărât (nu numai prin declaraţii şi lozinci goale) debarcarea capului caracatiţei – V. Plahotniuc? Să vedem.

Literatura şi Arta, nr.43, 22 octombrie 2015
http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Anticoruptie%20intr-un%20stil%20pur%20moldovenesc%20de%20Valeriu%20Dulgheru.htm
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/10/18/dulgheru-valeriu-anticoruptie-intr-un-stil-pur-moldovenesc/
http://www.revistasingur.ro/altele/13516-2015-10-18-11-38-32?q=altele/13516-2015-10-18-11-38-32

DE CE TREBUIE SĂ-L VOTĂM PE DORIN CHIRTOACĂ?

Este o problemă grea. Îi înţeleg perfect pe cei mulţi, din păcate prea mulţi, dezamăgiţi, dezorientaţi, trădaţi. Alegerile generale locale din acest an sunt, probabil, cele mai dificile din istoria alegerilor democratice. Cu regret, mitingul de duminică (mai exact mitingurile: spre bucuria socialiştilor, comuniştilor şi a altor nătărăi, în aceeaşi piaţă ieri au avut loc simultan două mitinguri ale dreptei: cel al Partidului Liberal – parte componentă din campania electorală şi ultimul până la alegerile generale locale de duminică, şi cel al platformei „*Dreptate şi Adevăr”*), în loc să clarifice, a încurcat şi mai mult lucrurile şi aşa prea încurcate. Reglările de conturi de la ambele tribune i-au dezamăgit pe mulţi dintre cei prezenţi în piaţă. Totuşi, ţinând cont de pericolul major care ne paşte şi de importanţa alegerilor pentru Primăria Capitalei, nu era cazul ca mitingul platformei „*Dreptate şi Adevăr*” să fie organizat în această duminică, când în discuţie trebuia să fie pusă o singură problemă: ce-i de făcut ca să scăpăm capitala de pericolul ciumei roşii?! Iar pericolul este mare. La alegerile trecute Dodon a pierdut în faţa lui D. Chirtoacă doar cu un singur procent.

Luând în consideraţie situaţia actuală deosebit de complicată, şansele dnei Greceanîi sunt mari. Cu regret, mitingurile de duminică au dat apă la moara ei (prin falsa echidistanţă de partide organizatorii au chemat lumea să voteze cum îi dictează raţiunea, niciun cuvânt de a nu vota în niciuncaz partidele lui Dodon, Voronin, Usatîi. Asta ar trebui ă fie marea durere de cap acum. Miliardele furate le putem întoarce (dacă le vom întoarce cândva!) şi după ce câştigăm Capitala. Ați observat, probabil, următorul miting al platformei „*Dreptate şi Adevăr*” a fost anunţat pentru data de 27 august. De ce oare anume în această zi? Părerea mea, care poate fi una subiectivă, este că balonul acestei platforme s-a dezumflat. Şi asta, cred eu,

din cauză că nu a propus până acum nimic constructiv, dar şi spatele acestei Platforme este dubios. Din păcate, sunt simple reglări de conturi între cei doi Ţopa şi Plahotniuc. Înlocuirea unui oligarh cu alţii nu rezolvă nicio problemă de a noastră.

Şi totuşi, de ce trebuie votat Dorin Chirtoacă în Capitală, alternativa lui fiind Z. Greceanîi? Fiindcă actualmente ne aflăm într-o situație extrem de gravă, produsă de găinăriile politice şi economice ale guvernanților. În mod conştient sau inconştient este stimulat pe toate căile votul protestatar. Ni se spune zi de zi de la tribune, de pe micul ecran pe cine să dăm jos, pe cine să nu votăm, dar nu se vorbeşte deloc pe cine să votăm. Iar în aceste ape tulburi Rusia va avea cel mai bun pescuit pentru a-și fortifica pozițiile în acest spațiu strategic pentru ea – la graniță cu Uniunea Europeană (cu NATO) şi în spatele Ucrainei.

„*Rusia se pregătește de al treilea război mondial*", ne atenționează în articolul său de fond dl N.Dabija. „*Rusia se pregătește de război*", spun în fiecare zi în mod indirect toate televiziunile ruseşti, care ne prezintă zecile de aplicații militare efectuate în ultimul timp, demonstrând faptul creşterii continue în ultimii ani a investițiilor în apărare. „*Dinamica dezvoltărilor geopolitice impune un răspuns din partea noastră, care sa fie bine calculat şi rapid...Forțele armate ruse trebuie să atingă un nou nivel al capacității de răspuns, în următorii 3-5 ani*", declara în 2013 V. Putin.

Chemarea ţarului Putin a fost auzită şi rezultatul nu s-a lăsat mult aşteptat. Rusia intenționa să crească bugetul anual alocat apărării cu 59 la sută, până în 2015. Potrivit comisiei pentru apărare din Duma de Stat de la Moscova, cheltuielile militare vor creste de la 61 de miliarde de dolari în 2012 până la 97 de miliarde de dolari, în 2015, relatează RIA Novosti. „Pe parcursul ultimilor cinci ani, Rusia şi-a majorat investițiile în apărare cu 50%", a afirmat secretarul general NATO A. Rasmussen. „*Cheltuielile Rusiei pentru apărare vor creste de la 3,2% din PIB în 2013 la 3,4% în 2014, şi apoi la 3,7% în 2015*", declara

în 2012 preşedintele comisiei pentru apărare, V. Komoedov. Reducerea în a.c. cu 17% a cheltuielilor legate de preţul scăzut la petrol nu va afecta deloc cheltuielile planificate pentru complexul militar, declară oficialii ruşi.

În această situaţie complicată, organele de ordine din Republică îşi fac cinstit datoria, descoperind diverse depozite de muniţii dosite, care îşi aşteaptă doar momentul să fie puse în aplicare. Un rol tot mai hotărâtor joacă şi evenimentele din Ucraina. Dacă până nu demult tot soiul de lepădături veneau din Rusia prin Ucraina, acum acest acces fiind blocat, ele încearcă să vină prin aeroportul Chişinău. De aceea, la aeroport în ultimul timp au loc tot mai multe cazuri de reţineri ale unor „*turişti*" ruşi. Planurile Moscovei în această zonă au fost periclitate şi de noua guvernare a regiunii Odesa. Observaţi cu câtă aversiune ruşii, dar şi cozile de topor de la noi şi din Transnistria, au întâmpinat numirea lui M. Saakaşvili guvernator al regiunii Odesa. Teama lor este că Saakaşvili ar putea face ordine în această zonă a contrabandei şi prin care de peste 25 de ani este susţinută Transnistria. Iar tot soiul de cozi de topor, gen Ostalep, V. Borşevici, I. Dodon, R. Usatâi, G. Petrenko ş.a., iau în derâdere acţiunile de contracarare ale organelor de drept. Luând în consideraţie specificul rusesc, obişnuinţa ruşilor de a se afla în permanentă stare de război, este, într-adevăr, o situaţie explozivă, deosebit de periculoasă pentru noi.

Ei bine, să revenim la problemă: ce facem pe 14 iunie, pe cine alegem? La rampă (a alegerilor Primarului Capitalei) e îmbulzeală. Mai mulţi rătăciţi au încurcat-o cu bursa muncii sau cu un teatru al absurdului. Promisiunile electorale (a se înţelege gogoşii electorali) se varsă cu nemiluita. Majoritatea candidaţilor la postul de primar au îmbrăţişat lozinca la modă astăzi „*Chişinăul fără hoţi*". Şi eu sunt de acord cu această frumoasă (idealistă de altfel) lozincă. Adică Chişinăul fără hoaţa socialistă Greceanîi, fără hoţul comunist V. Chiritoca, fără hoţul hoţului Usatîi, fără hoţul (anarhist) Petrenko, după care plânge

puşcăria pentru acţiunile sale antistatale rămase nepedepsite (propun organelor de drept să-l tragă la răspundere după 14 iunie pentru participarea la acţiunea antistatală de la Odesa de creare a aşa-numitei „*Rade basarabene din Ucraina*”, care trebuie privită ca o parte a planului de creare a Novorusiei lui Putin). Este cunoscut faptul că crimele nepedepsite nasc monştri. G. Petrenko este unul din monştrii creaţi de injustiţia basarabeană. Un alt mare „*gospodar*” care se avântă spre primărie este candidatul comuniştilor Vasili Chirtoca – un nume nici tu românesc, nici tu rusesc, o corcitură. Despre marea ispravă de gospodar (pentru sine) s-a scris mult cu ceva timp în urmă, când prin firma sa comuniştii au cumpărat 40 de maşini luxoase Şkoda la un preţ de 18000 de Euro, care depăşea preţul de atunci cu 5000 de Euro, furtul fiind de 200.000 de Euro.

Să ne oprim însă asupra unuia dintre candidaţii „s*erioşi*” – Z. Greceanîi. Oraşul este împânzit de megabannere cu chipul ei pecetluit de steaua satanică roşie cu cinci colţuri (sub care ea, părinţii şi bunicii săi au fost deportaţi în Siberia!), de reclame ale revistei Bussines-club dedicate aceleiaşi businesswoman. Face declaraţii cu duiumul. Să ne oprim niţel asupra uneia. „*Vom construi 10000 de apartamente*”, declară doamna socialistă. Un calcul elementar arată că la un preţ minim de 20000 de euro/apartament suma ar fi de apr. 200 mln de euro sau 4 mlrd de lei (de menţionat că întreg bugetul municipal este de circa 2,8 mlrd de lei). Ei bine, cele 10000 de apartamente ale doamnei vor fi construite timp de patru ani şi parţial cu participarea tinerelor familii, dar oricum suma este exagerată atunci când în Capitală sunt atâtea alte cheltuieli. Varianta cea mai bună (sub aspectul preţului) pentru tineri ar fi continuarea construirii mansardelor, compromisă nu ştiu de ce.

Economistă fiind, operează însă cu cifre scoase din burtă. De ex:. „*Doar în ultimii doi ani s-au furat peste 300 de hectare de pământuri municipale, fiind cauzat un prejudiciu de peste 6 mlrd lei (care ar fi de două ori mai mare decât bugetul anual al*

Chişinăului!)”, spune doamna. Să facem un calcul elementar: cunosc că terenuri de 6 ari se vând cu apr. 100000 Euro. Să dublăm această sumă. Atunci cele 300 ha de terenuri ar valora apr. 1 mlrd de lei şi nu 6 mlrd de euro. Ştiu că în acest sector au loc nereguli, furturi, dar doamna trebuie să opereze cu cifre reale. Grădiniţe pe gratis, compensaţii ale facturilor, terenuri de joacă, terenuri în suburbii pentru construcţia caselor, 50 de unităţi de transport noi în următorii doi ani (conform declaraţiilor lui D. Chirtoacă, doar în acest an la Chişinău vor fi asamblate 40 de troleibuze!!!), 50000 de locuri de muncă. Conform doamnei, la Chişinău va fi construit un adevărat rai socialist. Să ne întrebăm: de ce totuşi, fiind timp de 5 ani ministru al Economiei şi prim-ministru şi având posibilităţi mult mai mari, nu a construit acest rai socialist în întreaga Republică, ba dimpotrivă, când a plecat, a lăsat o gaura enormă de opt miliarde de lei în bugetul republican.

Ei bine, hârtia rabdă, dar noi, alegătorii, nu suntem nişte copii să fim ademeniţi cu bombonica. Este clar că sunt adevăraţi gogoşi electorali aceste promisiuni. Faptul că Z. Greceanîi este omul plătit al Moscovei şi va trebui să-şi întoarcă datoriile ne demonstrează şi următorul fapt: incercaţi să accesaţi de pe Youtube diverse filme politice ruseşti, în special cu protagonistul Putin, şi veţi observa că multe din ele încep cu un spot electoral al lui Dodon sau Usatîi. Nu Vă spune nimic, dlor alegători, acest lucru? Este clar că nu-i putem vota pe toţi aceşti profitori de jilţuri şi cozi de topor vândute. Şi atunci ce facem? Răspunsul meu este unul: în pofida unei dezamăgiri adânci, trebuie să-l votăm pe D. Chirtoacă.

Fiindcă nu a fost implicat, precum alţi politicieni, în găinării politice şi economice. Timp de opt ani, dl primar nu s-a pricopsit cu averi fabuloase, cu case, cu maşini de lux, cum au făcut alţii (Dodon (socialistul Dodon are tocmai şapte maşini de lux!), Greceanîi, Voronin, Chirtoca ş.a.), nemaivorbind de cei care au furat miliardele. Greşeli a făcut (nu greşeşte doar cel care nu face

nimic), dar totuşi a realizat mai multe lucruri (păcat ar fi să nu recunoaştem). Totuşi a dus lupta cu corupţia în primărie, peste 20 de angajaţi ai primăriei fiind disponibilizaţi din această cauză. În care alt sector, minister au fost disponibilizați atâția lucrători cu acest verdict?

Fiindcă este dedicat cu trup şi suflet activităţii de primar chiar în detrimentul vieţii personale. Este căsătorit cu primăria şi toată atenţia ei îi este acordată. Timp de opt ani a intrat în problemele urbei, le cunoaşte mult mai bine decât vreun nou-venit. Ar fi un mare păcat pentru noi că căutăm un altul. Sunt cunoscute problemele cu care se confruntă municipiul. Multe din ele în mare parte nu au fost rezolvate încă din cauza bugetului său redus.

Fiindcă mai sunt candidaţi buni pe centru-dreapta, însă nu există altul cu şanse reale de a stăvili invazia ciumei roşii în Capitală, dacă îl vom susţine noi, desigur. Iar pericolul este mare. Mi se pare că nu toţi îl conştientizează. „*De la Bălţi noi vom începe renaşterea Moldovei (adică, mai explicit, realizarea planului putinist de federalizare a Republicii)”*, declară obraznic trimisul Kremlinului, R. Usatîi. Nu se ştie care vor fi rezultatele alegerii primarului de la Orhei. Câştigând măcar Capitala, am putea stăvili acest puhoi care ne împresoară (în sud – Găgăuzia şi Taraclia; în est – Transnistria; în nord – Bălţiul).

Desigur, ca şi mulţi alţii, am şi unele doleanţe către D. Chirtoacă. În viitor, după câştigarea alegerilor la primăria Chişinăului (sper din tot sufletul să fie aşa), ar putea deveni un bun lider naţional, care ar consolida mai bine segmentul de centru-dreapta, în special acum, pe fundalul crizei în PLDM. Atât de puţini lideri naţionali nepătaţi avem. O altă doleanţă ar fi să se distanţeze mai categoric de persoanele care pătează partidul. Nu este clară atitudinea PL faţă de rolul guvernatorului BNM D. Drăguţanu, în furtul secolului.

Am un îndemn şi către bunii, dar prea credulii noştri părinţi şi fraţi de la ţară: nu votaţi oamenii lui Dodon, Usatîi, Voronin,

care doresc în mod deschis federalizarea Republicii, destabilizarea situaţiei în Republică (a se vedea mişcările de acordare a autonomiei mun. Bălţi), reînglobarea în lagărul estic. Dacă nu vă puteţi călca pe inimă să-i votaţi pe reprezentanţii partidelor implicate în furtul secolului de la cele trei bănci (cu toate că cei de la nivel local nu poartă nicio vină), atunci votaţi candidaţi independenţi. În cazul în care în Republică vor fi aleşi, să admitem, 50% de primari şi consilieri independenţi atunci, va fi un semnal şi pentru alegerile parlamentare, unde de mai mult timp se vehiculează ideea trecerii la un sistem mixt de alegeri parlamentare: 50% pe liste de partid şi 50% – independenţi. Acum, după marile găinării politice şi economice ale partidelor de la guvernare, această idee a devenit mult mai actuală. Naţiune, nu dormi! Pierzând astăzi Capitala, mâine am putea pierde toată ţara.

Literatura şi Arta, nr. 24, 11 iunie 2015.
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/06/09/valeriu-dulgheru-de-ce-trebuie-sa-l-votam-pe-dorin-chirtoaca/

O A TREIA FORŢĂ?!

Evenimentele din ultimul timp, foarte triste de altfel pentru electoratul proeuropean, demonstrează necesitatea reformatării sectorului de centru-dreapta. În formatul actual partidele politice de pe acest segment nu mai reprezintă opţiunea electoratului. Au mai fost precedente în acest sens. În momentul în care ppcd a deraiat complet de pe sectorul de dreapta, coalizând deschis cu extrema stângă, comiţând o serie de trădări ale electoratului său, a fost aruncat la groapa de gunoi a istoriei, în locul său apărând Partidul Liberal, iar în locul formaţiunii „*Moldova Noastră*" şi al unei aripi din Partidul Democrat a fost fondat PLDM. Ambele formaţiuni, PL şi PLDM, au fost la începuturi deosebit de promiţătoare. Aceste două partide, cu concursul unei aripi desprinse de la PCRM, au răsturnat în 2009 buturuga mare comunistă, care părea de neclintit. De ce acum Filat nu a făcut acelaşi lucru – în coaliţie cu PL să anihileze pretenţiile comuniştilor de a se impune în actuala guvernare. Speranţele legate de aceste două partide au fost mari. Pe sectorul de centru-dreapta apăruse o forţă comparabilă ca pondere cu cea a comuniştilor – 32 de mandate ale PLDM, comparativ cu 42 de mandate ale comuniştilor în alegerile din 2010. Cu părere de rău, în continuare prestanţa PLDM nu a fost la înălţime, fapt ce a făcut ca la ultimele alegeri să ia doar 23 de mandate, şi acelea în mare parte datorită locomotivei Leancă. Care va fi prestanţa PLDM în viitor fără această locomotivă nu este greu de pronosticat.

Având o majoritate suficientă (PLDM, PDM şi PL au acumulat 55 de mandate din 101), câştigată cu greu, fiindcă electoratul le-a mai dat o şansă în pofida mai multor găinării politice şi economice comise de unii exponenţi ai Alianţei, au cedat puterea atât de prosteşte. Am fost întrebaţi noi, alegătorii, care am votat PLDM cu Leancă în calitate de candidatul la funcţia de premier din partea PLDM, dacă ne dorim noi un alt

prim-ministru? Nu. Dintr-un motiv de rânză moldovenească, Leancă a fost sacrificat. PLDM a mers cu un program anticomunist (vă mai amintiţi sloganul PLDM-ist „*Moldova fără comunişti*”), ca să facă o alianţă cu comuniştii, când cea mai naturală ar fi fost alianţa cu PL? Nu. Noi, alegătorii, suntem băgaţi în seamă doar în perioada alegerilor, când ne ţigănesc votul. După alegeri devenim o masă incomodă, care le încurcă să-şi facă hatârul după bunul lor plac.

Ei bine, dar cu cine să mergem înainte pe calea europeană? Cu guvernul Gaburici, o marionetă în mâinile lui Voronin şi Filat, reformele solicitate de partenerii europeni vor fi doar mimate. Cu fundul în două luntri nu ai nicio şansă de a rămâne în echilibru, iar tocmai aceasta a declarat noul premier, că va colabora şi cu Estul, şi cu Vestul (o colaborare avantajoasă cu Rusia mai înţeleg, dar, de obicei, în ultimul timp nu se întâmplă acest lucru). Anumite şanse de continuare a cursului proeuropean există doar în cazul unei reformatări de urgenţă a sectorului de dreapta - centru-dreapta, chiar acum până la alegerile locale. În cazul PL, dacă acesta se orienta corect în situaţia creată şi vota în ultimul moment guvernul Leancă, ar fi câştigat simpatia alegători lor, în viitoarele alegeri liberalii fiind priviţi drept salvatori ai cursului proeuropean, aşa cum au fost priviţi liberalii reformatori în alegerile recente. Este strict necesară apariţia unei a treia forţe, capabilă să înlocuiască PLDM-ul aflat în cădere liberă. Cine ar putea iniţia această formaţiune politică? Iurie Leancă, care până nu demult era politicianul cu cel mai mare rating. Are toate capacităţile de a constitui o formaţiune politică de tip european. El nu trebuie să se lase bătut, strivit. Păcat ar fi să risipească această încredere a electoratului, care, pentru politicienii iesiţi din politica mare, e de scurtă durată. În câteva emisiuni televizate după tristul incident din parlament, dl I. Leancă a dat de înţeles că va rămâne în politică, că probabil va proceda la constituirea unei noi formaţiuni politice. I. Leancă în funcţia de ministru de Externe

şi al Integrării Europene, dar, în special, în cea de prim-ministru a demonstrat capacităţi de bun organizator (pe parcursul a 1,5 ani de aflare în fruntea guvernului, nu s-a auzit de niciun conflict în interiorul guvernului, destul de eterogen din cauza principiului defect de formare în baza algoritmului, ceea ce nu poţi spune despre perioada când în fruntea guvernului s-a aflat Filat). A declarat o prioritate a noului guvern lupta cu corupţia de la cel mai înalt nivel, dar îmi dau seama că ar fi fost cu mâinile legate, fiindcă trebuia să înceapă din vârful piramidei. Invitarea unor experţi străini pentru a clarifica situaţia de la Banca de Economii şi Banca Socială este un argument în favoarea intenţiilor reale ale lui I. Leancă. Este conciliabil, colegial, este un foarte bun diplomat, având în spate o bună şcoală diplomatică, se bucură de cea mai mare încredere a partenerilor europeni. A reuşit în scurt timp să obţină rezultate palpabile (regimul fără vize, de care au beneficiat deja sute de mii de moldoveni, regim preferenţial de comerţ şi, nu în ultimul rând, semnarea Acordului de Asociere la Uniunea Europeană, spre care calea a fost atât de dificilă şi lungă (15 ani, dacă considerăm că l-ar fi putut semna premierul I. Sturza dacă nu ar fi existat marea trădare a lui Iu. Roşca). Ei bine, premierul Leancă a reuşit să semneze Acordul de Asociere, să includă (sunt sigur, la insistenţele Domniei Sale!) în programul electoral un calendar clar de implementare a acestui Acord, chiar în a.c. fiind planificată depunerea cererii de aderare la Uniunea Europeană, să creeze în scurt timp o imagine foarte favorabilă a Republicii Moldova în faţa partenerilor europeni. Însă, după cum vedem, şi de această dată speranţele noastre de integrare rapidă în Uniunea Europeană ne-au fost spulberate. Implementarea acestui Acord a fost compromisă, M. Lupu a declarat că e prea devreme să depunem cererea de aderare la Uniunea Europeană (reprezentantul UE în Republica Moldova, P. Tapiola, spune că nu e devreme, iar Lupu (şi Filat, care a rămas de unul singur în faţa rechinilor Voronin şi Lupu, nedorind o colaborare în acest

sens cu M. Ghimpu. Dar poate asta a dorit!) spune că e devreme. Orice ai spune, dar lupul tot cu ochii la taigaua estică e, de aceea a fost strict necesară prezenta PL-ului în coaliţia de guvernare. Cu 55 de mandate se putea guverna lejer, târgul cu comuniştii fiind lăsat pentru mai târziu, când apărea problema alegerii preşedintelui Republicii.

Suntem într-o situaţie de neinvidiat. Pe de o parte, suntem atacaţi tot mai dur de marionetele Kremlinului pe fundalul unei guvernări slabe, imprevizibile, pe de altă parte, revenirea Rusiei în Republica Moldova (ruşii fuduli, dar flămânzi, au uitat că fructele şi legumele noastre sunt „*pline de pesticide*" şi le-ar dori pe piaţa lor. Bunii noştri fermieri ar trebui să continue căutarea unor noi pieţe de desfacere (ceea ce, în mare parte, fac), fiindcă piaţa rusă va fi deschisă până la următoarea supărare a lui Putin pe guvernarea de la Chişinău, când nu se va consulta cu el în anumite probleme). În plan economic, situaţia este dezastruoasă. După găinăriile (ale cui oare?) cu leul moldovenesc, care a compromis încrederea investitorilor locali, va urma o încetinire a procesului de ajutorare din partea structurilor europene.

Mă gândesc cu groază ce va fi la următoarele alegeri parlamentare. Cine ne va reprezenta pe sectorul de centru-dreapta? Se vor avânta cu pieptul gol în faţa ambrazurii electorale puzderii de partiduţe politice cu tot soiul de mitici în frunte. Pentru a evita o astfel de situaţie, este strict necesară apariţia unei formaţiuni politice noi. Cel mai indicat lider al acestei noi formaţiuni este I. Leancă. Dar fără o susţinere reală nu va face multă treabă. În acest caz cred că ar fi foarte binevenită conlucrarea celor doi foşti prim-miniştri (cei mai buni în perioada de independenţă): I. Leancă şi I. Sturza, care au foarte multe în comun: primul a semnat Acordul de Asociere la UE, iar cel de-al doilea era la un pas de semnare. Ambii au clare opţiuni europene. Domnule I. Sturza, care aţi şovăit prea mult privind reîntoarcerea în marea politică, acum este momentul. Ultimele alegeri au demonstrat pericolul care paşte partidele

mici. Pentru a evita colapsul, la viitoarele alegeri parlamentare (venirea masivă la putere a psrm, care poate lua locul pcrm, a lui Usatâi, care a demonstrat ce se poate face în alegeri cu banii şi susţinerea Rusiei (un partid inexistent practic avea şansele să ia peste 10% din voturi, iar psrm – un alt partiduţ până mai ieri a luat majoritatea voturilor). Desigur, va fi strict necesară susţinerea majoră din partea societăţii civile, a intelectualităţii, a mijloacelor de informare în masă şi, de ce nu, e nevoie de un ajutor financiar din partea întreprinzătorilor de bună-credinţă. Este pus în joc viitorul european al acestui colţ de Ţară. Să ne pătrundem cu toţii de importanţa majoră a momentului.

Literatura şi Arta, nr. 9, 25 februarie 2015.
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/02/24/valeriu-dulgheru-basarabia-are-stricta-nevoie-acum-de-o-a-treia-forta/

O NOUĂ FORMAŢIUNE POLITICĂ DE CENTRU-DREAPTA ESTE PE CALE DE APARIŢIE

„Mulţi indivizi din societatea modernă sunt ca barcagiii: trag la vâsle, dar stau cu spatele la viitor”.
(Henri Coandă)

Am tot tras ca barcagiii cu spatele spre viitor. Alţii au fost la cârmă, cărora le-am încredinţat timona, iar ei nu au fost suficient de clarvăzători şi profesionişti, conducând la naufragierea corabiei şi aşa foarte fragile. Poate e timpul să ne întoarcem cu faţa spre viitor, să mai şi vedem încotro vâslim, fiindcă vâslitul cu spatele ne-a cam dus în nicăieri. Constatăm cu regret că astăzi suntem mult mai departe de idealul integrării europene decât am fost în 2014, când a fost semnat Acordul de Asociere. Preşedintele PDM, M. Lupu, şi noul premier C. Gaburici, susţinuţi tacit şi de V. Filat, au declarat că nu se vor grăbi să depună cererea de aderare a Republicii Moldova la Uniunea Europeană, motivând că nu suntem gata, atunci când reprezentantul UE la Chişinău, P. Tapiola, spune că Republica Moldova întrunește condițiile pentru depunerea acestei cereri.

Să te crucești nu alta. Europenii ne trag de mâini înspre civilizaţie, prosperare, bunăstare, iar noi ne opunem vehement, motivând că nu suntem gata, că încă nu îndestul ne-am bălăcit în mizerie, că încă puţin şi ne vin ruşii în ajutor să ne ducă din nou în gulagurile lor. Adevăr spunea cineva că în acest colţ de ţară sărăcit spiritual „*mama idioţilor e mereu gravidă*”.

Cum şi de ce am ajuns iarăşi (a câta oară!) în acest impas? După eşecul cu promovarea cursului proeuropean în a. 1999, când pentru prima dată Roşca a coalizat în mod deschis cu comuniştii în debarcarea guvernului Sturza, iată că istoria se repetă prin ea însăşi. În 2015 Filat coalizează pentru prima oară în mod deschis cu comuniştii şi ucide propriul copil încă nenăscut (guvernul Leancă II), adică nu-l votează. După ultimele

declaraţii ale lui Filat legate de plecarea lui I. Leancă din Parlament şi campania declanşată din toate tunurile de execuţie publică a "*dizgraţiatului*" I. Leancă este clar, fără ajutorul unui detector de minciuni, că Filat, de ochii lumii pentru noi, cei proşti care l-am votat, a propus formal candidatura lui Leancă la funcţia de premier, însă a făcut tot posibilul ca să nu fie votată. Îmi pun întrebarea (a câta oară!): de ce M. Ghimpu nu a simţit acest lucru şi nu a dejucat planul lui Filat, votând guvernul Leancă II în ultima clipă după ce pldm-iştii şi pdm-iştii au apăsat deja pe butoane pentru a nu mai reuşi să schimbe ceva? Cum să nu-ţi aminteşti aici de avertismentele marelui Eminescu, scrise parcă special pentru acest caz: „*Greşelile politicianului sunt crime, căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovaţi, se împiedică dezvoltarea unei ţări şi se împiedică pe zeci de ani înainte viitorul ei*". Greşelile (să fie oare numai greşeli?) politicienilor de astăzi ne-au împiedicat pe ani înainte viitorul nostru european. „*Duşmănia este ura care aşteaptă prilej de răzbunare"* (Cicero). Se pare că unii duşmăniţi din vârful puterii au găsit acum prilej de răzbunare, dar consecinţele duşmăniei (prostiei) lor le suportăm noi prin încetinirea (sau chiar stoparea) procesului de integrare europeană.

Marele nostru necaz este că şi de această dată am fost traşi pe sfoară, speranţele noastre sfărâmându-se ca un vas fragil de sticlă lovit de monstruoasa coaliţie verde-roşu. În loc să creeze o alianţă majoritară proeuropeană cu Partidul Liberal, aşa cum au promis în alegeri, cum a cerut printr-un apel recent FDRM, semnat de personalităţi de vază ale intelectualităţii, cum au cerut şi partenerii noştri europeni în timpul vizitelor recente în Republica Moldova, PLDM şi PDM au făcut o cârdăşie murdară cu PCRM, creând o coaliţie minoritară, nefuncţionabilă, fragilă, activitatea căreia va fi mereu condiţionată de comunişti. De asemenea, în loc să-l promoveze pe dl I. Leancă în postul de premier, aşa cum ne-a promis în alegeri şi cum l-am votat, V. Filat l-a trădat, sacrificându-l, iar prin el a sacrificat şi

continuitatea paşilor de integrare europeană, porniţi atât de bine de premierul Leancă. Este poate şi vina noastră, a societăţii civile, că nu ne-am mobilizat şi nu i-am chemat pe cei trei în Piaţa Marii Adunări Naţionale să le cerem (ei doar sunt slugile noastre!) în faţa sutelor de mii să formeze o Alianţă Democratică funcţională.

După atâta şovăire, după atâtea călcări pe greblă, după semnarea Acordului de Asociere anul trecut am gândit că, în sfârşit, orbecăirile noastre au luat sfârşit, că aşa, şontâc-şontâc, puţin șchiopătând, cam pe brânci, cu hoţomani în cârcă, vom trece cumva Rubiconul, iar acolo ne vom descurca cumva. Reușisem deja să ne înfruptăm din fructul mult jinduit european. La doar o lună după liberalizarea regimului de vize, fiind într-o călătorie în Polonia în cadrul unui program european de mobilităţi, eu, cetăţean al Republicii Moldova, am trecut controlul foarte rapid, ceilalţi pasageri ai avionului – cetăţeni ruşi, ucraineni ş.a., erau verificaţi riguros la acte. Astfel sute de mii de cetăţeni ai Republicii Moldova au beneficiat de acest regim liberalizat de vize.

N-a fost să fie aşa. Hoţomanii au simţit pericolul ce-i aşteaptă după trecerea Rubiconului şi s-au unit cu toţii, chiar fiind din diferite tabere. Însă se observă un fenomen grăitor în spaţiul politic basarabean: toţi politicienii care s-au pupat cu comuniştii au pierit, atât de veninos este pupatul comunist. Drept dovadă este ppcd-ul – frontul popular, cel mai puternic partid de altădată. După seriile de trădări ale PLDM-ului, care a coalizat cu comuniştii, pe segmentul de centru-dreapta nu mai există o forţă credibilă, serioasă, cu pondere în electorat, aşa cum a fost PLDM în alegerile din 2010, când a acumulat 32% din voturi.

Şi acum ce speranţe le dăm noi, celor pe care îi iubim: copiilor? „*Dă-le celor pe care îi iubeşti aripi să zboare, rădăcini, la care să se întoarcă şi motiv să rămână”* spunea

Dalai Lama. Aripi să zboare le-au dat părinţii, rădăcini, la care să se întoarcă le-au crescut părinţii şi şcoala, atunci după ultimă porcărie, care ar putea să se întindă pe 4 ani înainte, ce motiv să rămână acasă le-au dat „*aleşii noştri”?*

În cel mai bun caz, actualul guvern al monstruoasei coaliţii roşu-verde-albastru va mima reforme proeuropene, frânând pe cât se poate procesul de integrare europeană până la viitoarele alegeri, care ar putea să fie mult mai devreme decât se crede. Dar numai încetinirea acestui proces ar fi răul cel mai mic. Răul cel mai mare ne aşteaptă la viitoarele alegeri parlamentare, unde actualul PLDM nu are nicio şansă de a rămâne stâlpul unei potenţiale viitoare alianţe democratice. Dar şi pentru modul cum a guvernat recent această victorie a electoratului proeuropean nu mai are acest drept moral. Şi atunci cu cine vom merge în viitoarele alegeri? Cine va înlocui PLDM-ul de ieri?

Considerând că în situaţia actuală, dar şi din experienţa amară din alte partide, este imposibilă redresarea situaţiei în interiorul PLDM, sunt salutare şi susţin declaraţiile recente ale dlui Iu. Leancă, prim-vicepreşedinte, şi E. Carpov, militanţi de

vază ai PLDM (anterior au părăsit partidul prim-vicepreşedinţii A. Tănase, M. Godea), de ieşire din PLDM şi de iniţiere a formării unei noi formaţiuni politice pe sectorul de centru-dreapta. Deosebit de importantă este susţinerea proiectului Leancă de către ex-prim-ministrul Ion Sturza, cel care urma să semneze Acordul de Asociere încă în 1999, dar nu a reuşit din cauza trădării lui Roşca: „*Dacă Moldova astăzi este deschisă și simpatizată de lumea civilizată, dacă avem Acordul de asociere și pe cel de liber schimb cu UE, dacă moldovenii călătoresc liber în Europa, este, practic, meritul exclusiv al lui Iurie Leancă. Sunt mai multe realizări, dar anume acestea vor rămâne în memoria colectivă!...Realitatea este dură. Astăzi, fiind pe Olimp, ești venerat și apreciat, mâine - marginalizat și uitat...Dar mai e o șansă să construiești un Olimp, care să nu depindă de o funcție formală. Merită de încercat. Cu muncă, perseverență și curaj. Noi avem foarte puțini oameni de calitatea lui Iurie Leancă și ar fi un mare păcat să-l pierdem în istorie!*”.

Importantă este şi declaraţia preşedintelui Parlamentului Republicii Moldova, dl A. Candu: „*Eu regret că dumnealui nu s-a regăsit în calitate de prim-ministru. Am găsit în el înțelegerea și curajul necesar pentru a porni lucruri importante și majore, nemaivorbind de imaginea lui de persoană integră și profesionistă, percepută în afara țării. Voi propune candidatura lui pentru conducerea grupului parlamentar în dialogul cu UE pe agenda de asociere. Sper să nu pierdem o resursă atât de importantă pentru interesele statului. Dumnealui are experiență de prim-ministru, de ministru de externe*”.

Este şansa de a fonda, în sfârşit, un partid democratic de tip european. Se ştie că doar prin spolierea unui vechi partid, molipsit de diferite infecţii ale fostului regim politic, printre care boala liderismului, nu poţi obţine un partid democratic de tip nou. E ca şi în cazul unei case: pentru a dura, trebuie construită din temelii.

Sunt convins că Dl Iurie Leancă, care prin rezultatele deja obţinute (regimul liberalizat de vize, regimul de liber schimb şi Acordul de Asociere), prin profesionalismul înalt de diplomat, prin autoritatea pe care o are între partenerii europeni, prin calităţile umane şi stilul colegial de lucru, va putea realiza acest proiect atât de necesar în acest moment crucial, pentru a evita un colaps în viitoarele alegeri. Sperăm, de asemenea, că tinerii lideri D. Chirtoacă şi Iu. Leancă vor fi mult mai conciliabili decât predecesorii lor în viitoarele colaborări, pentru a evita situaţia de astăzi spre binele Neamului, prima fiind chiar în alegerile locale din a.c. Situaţia internă şi externă este deosebit de incertă. Reacţiunea rusească devine tot mai periculoasă. Asasinarea lui Boris Nemţov, principalul opozant al lui Putin, este un argument în plus în acest sens. În loc s-o rupem cât nu e târziu la fugă pentru a scăpa de ghearele ursului estic, noi ne-am oprit, stăm pe loc şi aşteptăm să fim înfulecaţi. „*Nimic nu se plăteşte mai sigur ca prostia*”, spunea Camil Petrescu. Vom plăti, neapărat, pentru prostiile politicienilor, dar vom plăti noi, cei mulţi şi prostiţi, nu ei, cu palate şi miliarde în bănci. Însă, după cum spunea şi Abraham Lincoln „*poţi să prosteşti unii oameni tot timpul şi toţi oamenii un timp, dar nu poţi să prosteşti toţi oamenii tot timpul*”.

Sper mult într-un nou început pe sectorul de centru-dreapta.

Literatura şi Arta, nr. 10 din 5 martie 2015

DIN NOU SUNTEM ÎN CĂUTAREA UNUI PREMIER!

Scriam în iarnă că în acest colţ de ţară atât de prost guvernat se caută un premier. Candidatura „*votată*” în alegerile din 30 noiembrie anul trecut (mulţi l-au votat pe Iu. Leancă premier pe listele PLDM-ului) în urma unor găinării ale clasei politice, în primul rând ale propriului partid, a fost respinsă. În schimb a fost votată o candidatură întâmplătoare luată practic din stradă – Ch. Gaburici. Acest guvern minoritar a dus-o şontâc-şontâc aproape o jumătate de an fără să facă vre-o reformă, zguduit însă de o serie de scandaluri în jurul integrităţii premierului, soldându-se până la urmă cu căderea în vară şi a acestui premier. Pe parcurs „*premierul nedorit*” şi-a creat propria formaţiune politică care într-un timp foarte scurt a obţinut rezultate bune în alegerile locale.

În vară ne-am trezit iarăşi în postura de „*căutători de premier*”. De această dată printre „*favoriţi*” candida si fostul ministru al Educaţiei dna Maia Sandu, care pe parcursul a peste trei ani de aflare în această funcţie, a demonstrat capacităţi certe de reformator (să luăm doar domeniul bacalaureatului, unde a făcut o relativă ordine. De ani de zile câte destine frânte ale unor tineri bine pregătiţi care au căzut victime ale sistemului mituit!). Până la urmă în rezultatul aceloraşi găinării ale politicienilor, ne-am ales cu un premier, guvernul căruia n-a dus-o nici o sută de zile.

În rezultatul crizei politice declanşate de PD, partidul PLDM este decapitat, liderul lui fiind pus în arest cu învinuiri legate de furtul din Banca de Economii. La scurt timp este demisionat (de fapt absolut nefondat!) şi guvernul condus de preşedintele în exerciţiu al PLDM Astfel, fiind sub povara frustrărilor legate de ultimele evenimente, PLDM este împins în opoziţie de Partidul Democrat. Un comportament înţeles într-un fel dar foarte periculos pentru partid care, reformat ar mai putea rămâne în politică. Este evident că nu în calitate de primă vioară

cum a fost de la 2009 până acum. Această poziţie de expectativă luată de conducerea PLDM deja duce la părăsirile partidului de unele structuri teritoriale locale. Dar tocmai structurile locale erau punctul forte al PLDM-ului. Este clar că PLDM trebuie să treacă peste aceste frustrări şi să revină la dialogul de formare a unei noi coaliţii pentru a evita în primăvară alegerile anticipate atât de dorite de Dodon şi Usatîi şi care vor fi catastrofale pentru partidele de dreapta şi centrudreapta, inclusiv pentru PLDM. În această situaţie în termeni atât de scurţi partidul nou format de Iu. Leancă – Partidul Popular European din Moldova nu va reuşi să ocupe întregul sector de centru-dreapta, să înlocuiască PLDM pe acest sector, existând riscul de înclinare a acestui sector spre polul mai puternic – cel de centru-stânga al Partidului Democrat.

De fapt, am revenit la covata spartă, la situaţia de după alegerile din 30 noiembrie 2014. Un an pierdut atât de prosteşte. Acum suntem iarăşi în situaţia căutării unui nou premier, dar şi creării unei noi alianţe. Pentru a termina cu aceste experimente deosebit de distrugătoare pentru noi, aflaţi într-o situaţie fără precedent de la 1990 încoace, liderii politici ar trebui să accepte candidatura dlui Iurie Leancă, votat şi de electorat în această funcţie la 30 noiembrie 2014 pe listele PLDM. Chiar dacă unii sceptici sunt rezervaţi în privinţa acestei candidaturi consider că este unicul care ar putea scoate acest colţ de ţară din mocirlă. De menţionat că şi în România, în rezultatul mişcărilor de stradă a căzut guvernul Ponta, iar preşedintele Klaus Iohanis l-a însărcinat pe Dacian Cioloş să formeze un guvern tehnocrat. În această situaţie Dacian Cioloş ar putea consolida societatea românească. Acelaşi lucru îl poate face şi Iu. Leancă în Basarabia. Cu pregătirea pe care o are de diplomat, cu bunul simţ şi cei şapte ani de acasă, ar fi în stare să formeze un guvern tehnocrat după exemplul lui Cioloş. „*La Chişinău aveţi puţini, foarte puţini oameni credibili în Occident, iar dl Iu. Leancă este unul din ei*” a declarat exministrul de externe român Cristian Diaconescu. Important este şi faptul că Iu. Leancă şi D. Cioloş

se cunosc personal, ultimul fiind planificat în funcţia de „*consilier pe dezvoltarea rurală şi dezvoltarea agriculturii*” în guvernul Leancă 2, care urma să fie format după alegerile din 30.11.2014. Aceşti doi premieri ar putea conlucra foarte bine împreună şi pregăti terenul pentru realizarea idealului nostru – Crearea unui guvern comun.

Să-i lumineze Domnul pe cei cu putere de decizie.

Literatura şi Arta nr. 46, 12 noiembrie 2015

http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/ Basarabia% 20-20in%20cautarea%20unui%20premier% 20de%20Valeriu%20Dulgheru.htm

http://www.revistasingur.ro/altele/ 13662-2015-11-11-09-40-30?q=altele/13662-2015-11-11-09-40-30

http://www.marianagurza.ro/ blog/2015/07/03/valeriu-dulgheru-se-cauta-un-premier/

ALE CUI SUNT SINDICATELE MOLDOVENEŞTI?

„*Ale poporului*” ve-ţi răspunde. „*Ale poporului”* v-a răspunde şi preşedintele confederaţiei sindicale O. Budza la această banală întrebare. Corect, doar că vârful acestei confederaţii nu este a poporului.

În şedinţa sa din 18 decembrie membrii Consiliului General al Confederaţiei Naţionale a Sindicatelor din Moldova (CNSN) a chemat „…*guvernarea ţării să găsească soluţii pentru ieşirea din grava criză politică, economică şi socială, care persistă în ultimul timp în Republica Moldova*”, făcând “*un apel către toate forţele politice, organele de control de stat şi ale justiţiei să-şi asume responsabilitatea şi să acţioneze urgent pentru mobilizarea eforturilor comune în vederea învestirii unui Guvern, capabil să asigure dezvoltarea proeuropeană a ţării, să apere interesele naţionale în vederea asigurării unui nivel de trai decent cetăţenilor Moldovei*”, cerând „…*depolitizarea structurilor statale, implementarea reformelor în sfera social-economică şi reluarea relaţiilor constructive cu partenerii de dezvoltare, dar şi tragerea la răspundere a tuturor persoanelor implicate direct sau indirect în fraudele comise în sistemul bancar, în acte de corupţie şi alte fărădelegi, indiferent de funcţia pe care o deţin*”.

Este, într-adevăr, o declaraţie pentru binele poporului, este un insemn de îngrijorare de “*situaţia materială extrem de grea a majorităţii populaţiei”*. În context cu această chemare, în strictă conformitate cu declaraţia Consiliului General al CNSM preşedintele N. Timofti îl desemnează pe data de 21 decembrie curent (după trei zile de la această declaraţie!) în calitate de prim ministru pe dl I. Sturza, care nu este din sistemul actual de guvernare. Este cunoscut deja că problemele cu care s-au confruntat toate guvernele în ultimii şase ani, au fost generate de însuşi sistemul defect de formare a guvernului, bazat pe un algoritm de reprezentare a partidelor de coaliţie în guvern,

guvernul devenind nu o echipă ci o adunătură de reprezentanţi ai partidelor! Proiectul de guvern Sturza pune în prim planul programului său de guvernare depolitizarea structurilor statale, reluarea de urgenţă a relaţiilor constructive cu partenerii de dezvoltare, tragerea la răspundere a tuturor persoanelor implicate direct sau indirect în fraudele comise în sistemul bancar, în acte de corupţie şi alte fărădelegi, indiferent de funcţia pe care o deţin, care se conţin şi în Declaraţie. Este un caz fericit pentru noi, care ne aflăm acum într-o mocirlă fără precedent, să ieşim din această mocirlă, să revenim pe făgaşul normalităţii. Am putea repeta experienţa Ţării Mame, creând un guvern similar celui al lui Cioloş. Este strict necesară în acest moment de răstrişte susţinerea guvernului Sturza (indiferent de obiecţiile, pe care le-ar putea avea către el) din partea dlui M. Ghimpu, Iu. Leancă, susţinerea PLDM fiind asigurată. Nesusţinerea guvernului Sturza în acest moment de răstrişte va avea urmări dezastruoase pentru partide.

Cu ce drept şi-a permis Oleg Budza, această „*slugă a noastră*", a plătitorilor cotizaţiilor de membri ai sindicatelor de ramuri, neglijând declaraţia Consiliului General al CNSM, să ia decizia în numele nostru (în numele a 400000 de membri ai sindicatelor, adică şi al meu, şi al tuturor Dumneavoastră dragi cititori!) de a nu participa la discuţiile cu candidatul la funcţia de prim ministru I. Sturza (fiţi atenţi, nu Sturdza!) privind programul de guvernare. Motivul fiind (un motiv chiar banal!) că în timpul scurtei perioade de 8 luni de prim ministru (în a. 1999!) premierul de atunci a neglijat sindicatele. „*Acest fapt* (înaintarea de către preşedintele Republicii dl N. Timofti a candidaturii lui I. Sturza la funcţia de prim ministru) *a provocat îngrijorarea* (a mirării, însă „*întâmplător"* această „*îngrijorare*" coincide întocmai cu „*îngrijorarea"* lui Plahotniuc, Lupu, Şor!) *preşedinţilor sindicatelor de ramură* (din câte ştim preşedintele Sindicatului Educaţiei şi Ştiinţei dl Dm. Ivanov nu a participat la această şedinţă „*ordinară"* convocată la comanda ştim noi

cui). Întreg imperiul mediatic al lui Plahotniuc (cele vreo 8 televiziuni, posturi de radio, o armată de blogeri bine plătiţi) au declarat război preşedintelui N. Timofti şi candidatului la funcţia de prim ministru I. Sturza, folosind toate mijloacele posibile (cumpărarea celor 14 deputaţi comunişti, intimidarea partenerilor de coaliţie, promovarea falsului). Într-o broşură scoasă în a. 2007 la împlinirea a 10 ani de la fondarea PDM preşedintele de atunci D. Diacov scria (negru pe alb) cât de bun a fost premierul I. Sturza (atunci membru al PDM, care a părăsit rândurile lui în a. 2001, după pierderea catastrofală a alegerilor de către toate partidele pro-democraţie din cauza neunirii, punându-le pe tavă comuniştilor 21 de mandate!) în perioada scurtei guvernări a lui. Acum întreg arsenalul lui Plahotniuc (împreună cu acelaşi Diacov şi Lupu, la care s-a alăturat şi O. Budza) declară tocmai contrariul. Au ajuns la situaţia să iradieze numele lui I. Sturza din toate documentele PDM, ştergând cu acest burete înseşi istoria PDM, care a ajuns unul din multiplele S.R.L.-uri ale lui Plahotniuc.

Ca pe timpurile nu demult apuse. Conform unor ***Directive de bază ale KGB pentru ţările din lagărul sovietic Moscova***, ***2.6.1947 (Strict secret) K-AA/CC 113. Indicaţie NK/003/47***, descoperite relativ recent "*…sindicatele nu au dreptul de a se împotrivi conducerii (de partid – n.n.). Sindicatele trebuie să fie ocupate cu alte probleme, spre exemplu cu organizarea odihnei în concedii, discutarea cererilor de pensii şi împrumuturi, programe culturale şi distractive, organizarea de excursii, repartizarea mărfurilor deficitare, justificarea unor puncte de vedere şi decizii ale conducerii politice. Rolul sindicatelor, ca şi al tuturor celorlalte organizaţii civice, obşteşti, de tineret etc. trebuie să fie acela de simpli vasali aflaţi sub controlul total al partidului unic, mai bine zis al Centrului de la Kremlin. Ele trebuie să îndeplinească orbeşte ordinele, să promoveze politica partidului unic, să capaciteze energiile populaţiei spre diverse alte sectoare, pentru a restrânge riscul apariţiei unor*

nemulţumiri sau răzvrătiri…” În sistemele totalitare, ele se aflau şi se află încă şi astăzi, în numeroase zone ale globului, numai în slujba partidului unic, acţionând, subtil sau chiar făţiş, împotriva intereselor legitime ale cetăţenilor.

„*Sindicatele sunt şcoala comunismului”* declarau de la tribune liderii sindicali, avântându-se cu pieptul dezgolit la comanda partidului. În acelaşi mod procedează actualul preşedinte al CNSM O. Budza. Prezintându-se pompos drept reprezentant al celor peste 400000 de membri ai sindicatelor din Moldova, uitând că peste 92% din aceeaşi membri ai sindicatelor sunt împotriva desemnării lui Plahotniuc în funcţia de prim ministru, acest funcţionar a compromis serios înseşi statutul sindicatelor. Chiar mie ruşine de pasul colegului de institut, domnia sa absolvind Politehnica cu un an înaintea mea. Întotdeauna am tins să cred că inginerii, de regulă, sunt cu capul pe umeri, sunt realişti şi nu sunt ghidaţi de emoţii, ştiu că nu tot ce zboară se mănâncă. Se vede că prea lunga perioadă de aflare în funcţii sindicaliste (în total peste 33 de ani, inclusiv peste 25 de ani în funcţii de vârf în sindicatele republicane!) l-a stricat, ia deformat percepţia de rol al sindicaliştilor, în special, într-o societate aflată în tranziţie. Cunoaştem cazuri din alte părţi ale lumii şi din alte timpuri când sindicatele încăpeau pe mâinile aşa numitei mafii organizate (de ex., în SUA, Italia).

Mă bucură deci poziţia în acest caz a preşedintelui Sindicatului Educaţiei şi Ştiinţei dl Dumintru Ivanov. Mă bucură, de asemenea, şi poziţia fără dubii a preşedintelui Sindicatului Universităţii Tehnice a Moldovei dr.conf.univ. Ion Pocaznoi, care a declarat deschis desolidarizarea de declaraţia comitetului confederal al CNSM. Acest sindicat, care este cel mai mare numărând peste 120000 de membri, trebuie să se gândească asupra aflării mai departe într-o confederaţie care are cu totul alte interese, care nu le apără drepturile. Este ramura cu cele mai stringente probleme, printre care unele dintre cele mai mici salarii. Conform unei decizii recente a Ministerului

Educaţiei un profesor universitar, doctor habilitat va avea un salariu de 3710 lei după „*majorarea”* de la 01.09.2015, atunci când salariul mediu pe republică a depăşit 5000 de lei. Acesta este groparul intelectualităţii, dar şi al societăţii în general (o societate fără intelectuali este ca o turmă), tinerii cu diplome căutându-şi alte domenii sau ţări pentru a putea întreţine tinerele familii. De menţionat că în perioada interbelică preotul, învăţătorul, primarul şi jandarmul (reprezentanţi ai celor patru stâlpi ai unei societăţi) erau cei mai stimaţi, după care veneau gospodarii satului. Ceva e tare putred în Danemarca noastră.

În aceeaşi declaraţie a Consiliului General al CNSM din 18.12.2015 (nu a Comitetului Confederal din 23.12.2015) sindicaliştii declară cu fermitate că "…*vor organiza acţiuni de protest ale salariaţilor pe întreg teritoriul ţării, în cazul în care forţele politice nu vor asigura stabilitatea social-economică din ţară, nu vor întreprinde măsuri pentru depăşirea actualei crize şi ridicarea nivelului de trai al populaţiei*". Absolut de acord cu această declaraţie, pe care o subsemnez fără rezerve. Să ieşim, cu toţii stimaţi sindicalişti, stimaţi nesindicalişti, stimată tânără generaţie, pe data de 4 ianuarie, când se preconizează votarea în parlament a guvernului Sturza. Să fim sute de mii în preajma parlamentului. Să votăm guvernul Sturza în Piaţa Marii Adunări Naţionale, cum am mai făcut în anii 90'.

Momentul este unul crucial pentru a rămâne indiferenţi.

Literatura şi Arta nr. 1, 7 ianuarie 2016.

http://www.revistasingur.ro/articol-pres/14029-valeriu-dulgheru-ale-cui-sunt-sindicatele-moldoveneti?q=articol-pres/14029-valeriu-dulgheru-ale-cui-sunt-sindicatele-moldoveneti

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/12/26/valeriu-dulgheru-ale-cui-sunt-sindicatele-moldovenesti/

NICOLAE TIMOFTI A FĂCUT UN PAS ÎNDRĂZNEŢ

Prin tot ce face oligarhul vrea să demonstreze că el este stăpân pe tot ce mişcă în acest colţ de ţară atât de prost guvernat. În timpul guvernării lui Voronin a fost naşul de business al lui Olejka Voronin, asigurându-i prosperitate în afaceri sub tutela părintească a tatălui său. Mai apoi este catapultat în vechiul-noul partid democrat reformat al lui M. Lupu, în care în scurt timp devine stăpân şi face ce vrea. Ba părăseşte funcţia de prim-vicepreşedinte al PDM, dar şi pe cea de parlamentar. Ba, devenind un nimeni (mă refer la aflarea lui în afara PDM-ului), îi încolonează pe toţi ortacii lui (de partid) – pe persoana nr. 1 în acest stat captiv (este republică parlamentară) preşedintele parlamentului A. Candu (care, din întâmplare, este şi funul lui de cununie!), pe preşedintele partidului, M. Lupu, pe preşedintele de onoare al PDM-ului, D. Diacov, şi îi pune să bată cu pumnul în masă ca preşedintele Republicii să-l desemneze drept candidat la funcţia de prim-ministru. Ce contează că peste 92% din această aşchie de popor nu-l vrea! Important este că el doreşte. Pentru el această funcţie este ca o jucărie pentru un copil încăpăţânat, pe care o doreşte cu orice preţ. Acest comportament se explică, într-un fel, prin una din teoriile psihanalitice elaborate de S. Freud, care se bazează pe două principii: principiul plăcerii, predominant la copii şi la oamenii primitivi, şi principiul realităţii, predominant la maturii în toate capacităţile mintale. Ce este foarte clar e că în această perioadă extrem de responsabilă (în special, acum, când toate legăturile cu partenerii europeni sunt rupte, iar popularitatea lui Plahotniuc în exterior este la pământ (de fapt ca şi în interior!) la acest oligarh predomină simţul plăcerii şi nu cel al realităţii. Dar deoarece el este de mult ieşit din vârsta copilăriei, vă puteţi trage concluziile.

Obişnuiţi până acum că preşedintele le tolera toate nagâţurile (liderilor de partide de la guvernare), iată că acum

preşedintele a pus piciorul în prag, refuzând să-l desemneze drept candidat la funcţia de prim-ministru pe oligarhul V. Plahotniuc, chiar sub ameninţările aduse la adresa membrilor familiei lui (în adevărat stil mafiot). A fost un gest de mare curaj că a rezistat acestui şantaj. Acum, cei treji la minte, care văd pericolul major ce vine din partea oligarhului, Plahotniuc, trebuie să se consolideze în jurul preşedintelui.

După ce preşedintele N. Timofti l-a desemnat pe dl Ion Sturza cuibul de viespi (dar el este mai mare decât îngustul partid democrat!) s-a agitat. Au avut loc o serie de consultări secrete. În noaptea de duminică spre luni după miezul nopţii (pe la orele 3!), M. Tkaciuk, cel care a fost mult timp eminenta cenuşie a lui Voronin, ştia deja ce se va întâmpla a doua zi în tabăra comuniştilor. Întâmplător, cam pe la aceeaşi oră, Plahotniuc apare pe Facebock cu o declaraţie-bombă, ca un „salvator al naţiunii", care spune că „*...luând în consideraţie situaţia extrem de dificilă, în care se află ţara, el hotărăşte să revină în funcţia de prim-vicepreşedinte al PDM*" (observaţi, nu Consiliul Naţional al partidului hotărăşte, aşa se face într-un partid adevărat!, ci el personal). A doua zi el, care nici măcar nu a trecut prin procedura formală de aprobare măcar de către Biroul politic al partidului, se autointitulează fondator al Platformei Social-Democrate în baza fracţiunii PD şi a celor 14 transfugi din PCRM-ul lui Voronin, el nefiind nici măcar deputat.

Îi priveai pe cei 14 „*transfugi*", care-şi citeau argumentele părăsirii pcrm din fiţuicile scrise ştim noi de cine, pe încă rămasul în mintea copiilor A. Reşetnikov, nepotul lui Voronin (mai ţineţi minte istoria inventată cu cotonogirea lui de acum circa 4 ani), care îl blama pe Voronin pentru „*nedorinţa lui de a salva ţara în acest moment crucial*". Chiar că ne au de proşti.

Văzându-şi planurile puse în primejdie prin desemnarea de către preşedintele N. Timofti a dlui Ion Sturza drept candidat Lupu (mai ţineţi minte cum l-a numit fostul său şef, Voronin, –

doi metri de...!) a declarat imediat că nu va fi susţinut în parlament. Dar, tov. Lupu, oare nu dumneata ai umblat ca lupul în jurul stânei, declarând că R. Moldova are nevoie de un premier tehnocrat, încercând să aduni cele 51 de voturi pentru un premier tehnocrat? Prin ce I. Sturza nu este un tehnocrat cu experienţa lui de ex-prim-ministru şi de om de afaceri? Este chiar ridicol acest comportament de lacheu. Unde vă este mândria, dacă mai ştiţi ce înseamnă aceasta?

Pentru mulţi este clar acest joc murdar al lui Plahotniuc. Îl bagă la dubă pe concurentul său V. Filat, demite absolut nejustificat guvernul Streleţ, care, de bine, de rău, îşi făcea treaba, gândind că PLDM de două ori decapitat, va fi debusolat de-a binelea, devenind pradă uşoară a lupului, iertare, a PD-ului. Iată că n-a fost să fie. Liderii PD-ului se bat în piept (ca primatele!) că ei au dreptul să propună candidatura la prim-ministru, procedând în cel mai primitiv mod. Mă miră comportamentul acestui păpuşar, care procedează ca un pahan în mediul său criminal. Nu în zadar există supoziţii că Plahotniuc ar fi responsabil de această zonă a grupării criminale moscovite „*Solnţevskaia*”, iar Usatâi – un fel de valet al său. Să ne amintim şi de miliardele de euro veniţi din spaţiul rusesc şi spălaţi prin bănci moldoveneşti (la care a participat şi R. Usatîi). Comportamentul lui Usatîi din ultimul timp confirmă, într-un fel, aceste supoziţii. Usatîi este susţinătorul principal al lui Plahotniuc în lupta contra lui Filat. El a organizat mizeria de la sediul PLDM, a fost susţinătorul principal al lui Plahotniuc în ziua de 15 octombrie când Plahotniuc, din interior, cu ajutorul lui Usatîi, din exterior, îl pune la dubă pe V. Filat. Îşi instalează corturi în centrul Chişinăului alături de Dodon, apoi le strânge şi îl părăseşte pe Dodon. Vine cu banda lui la reşedinţa preşedintelui Timofti pentru a-l susţine pe Plahotniuc la funcţia de prim-ministru. Lacheul îşi face bine treaba!

Ei bine, să încercăm să modelăm finaliatetea acestei situaţii extrem de dificile, în care am fost aruncaţi chiar în preajma

sfintelor sărbători de Crăciun. Preşedintele N. Timofti a făcut cel mai bun pas în situaţia în care ne aflăm. A desemnat pentru postul de prim-ministru un candidat din afara sistemului, care poate deveni un Cioloş al Basarabiei. A fost însă întâmpinat în furci de majoritatea din fosta alianţă proeuropeană. Aici dnii M. Ghimpu, liderii PLDM şi dl I. Leancă trebuie să uite de frustrările anterioare, să se consolideze în jurul preşedintelui, pentru a contracara pericolul major Plahotniuc (pericolul Filat nu mai există). Ion Sturza, având la dispoziţie 15 zile, va forma un guvern din specialişti, care va fi greu de a nu fi votat în parlament, dar va cădea la prima votare. Preşedintele, având acest drept, îl v-a propune a doua oară pe acelaşi Ion Sturza. Nevotarea lui a doua oară va însemna dizolvarea parlamentului şi fixarea unor alegeri anticipate. Dacă aceasta se va întâmpla, atunci Ion Sturza ar putea deveni un pol de coalizare a tuturor forţelor proeuropene de centru-dreapta (atât intra-, cât şi extraparlamentare), ca contrapunere polului de stânga, spre care a înclinat şi PDM, care va avea o sarcină dificilă de a împărţi electoratul de stânga cu Dodon, Voronin, şi eunucul Usatâi. Speranţa rezidă în luciditatea politicienilor.

Să-i lumineze Dumnezeu!

Literatura şi Arta nr. 52, 245 decembrie 2015.
http://www.revistasingur.ro/altele/13985-2015-12-22-13-13-22?q=altele/13985-2015-12-22-13-13-22

LUNA FIERBINTE DE IANUARIE IN BASARABIA!

In Basarabia situaţia rămâne deosebit de incertă. Se vorbeşte că bani pentru salarii, pensii, îndemnizatii au mai rămas doar pentru luna ianuarie. *„Alesii poporului”* au sfidat încă o dată voia poporului şi bunul simţ. Ei şi-au continuat sărbătorile de Crăciun, boicotând pe 4 ianuarie alegerea guvernului Sturza. Nu ne vom mira dacă de Craciun pe vechi (6-7 ianuarie) îi vom vedea pe *„alesii poporului”* prin pensiunile din Romania guleind.

Să vedem ce va face în continuare preşedintele Timofti. Domnia sa este pus într-o situaţie dificilă şi prin decizia Curţii Constituţionale, care prevede desemnarea unui candidat la premier susţinut de o majoritate în parlament. Însă el are şi un avantaj oferit de Constituţie – să nu desemneze niciun candidat la premier, care are probleme de integritate chiar cu riscul de a declanşa alegeri anticipate.

Nu cred că Plahotniuc va mai putea spera direct la funcţia de prim ministru (cu toate că în primavară vom avea o nouă încercare, când oligarhul va încerca din nou să se impună – alegerea Preşedintelui, mai dificilă decât alegerea guvernului fiindcă necesită voturile a 61 de deputaţi), dar va încerca cu tot dinadinsul să impună candidatura sa.

Mai planează şi pericolul impichmentului Preşedintelui. Dacă grupării Plahotniuc din parlament i-ar reuşi ea ar putea obţine întreaga putere în acest colţ de ţara – preşedintele parlamentului ar devini preşedinte interimar al Republicii pe o perioada nedeterminată (ani de zile, am mai avut o aşa situaţie). El va desemna candidatura lui Plahotoniuc sau a omului lui la funcţia de premier şi atunci toate ramurile puterii s-ar afla în mâinile unui singur om. Iata atunci s-ar putea vorbi cu adevărat despre un stat complet capturat.

Incercând să fim optimişti, să vedem partea plină a paharului, să încercăm să modelăm două din situaţiile posibile.

În cazul dacă alegerile anticipate nu vor putea fi evitate (iar Preşedintele Timofti le-ar putea declanşa prin refuzarea unor candidaturi cu probleme de integritate) după reapariţia lui Sturza în politica mare alegerile anticipate sunt mai puţin periculoase. Sturza va putea încropi un bloc de centru-dreapta ceea ce ar putea diminua pericolul venirii stângii la putere. Daca acest lucru se va întâmpla arena politică în Basarabia ar putea fi reformatată. Politicienii aşa numiţi proeuropeni, care s-au compromis în aceşti ani, vor dispare. Să speram că locul lor il va ocupa o nouă generaţie de politicieni gen Maia Sandu, Ion Sturza s.a.

În cazul când alegeri anticipate nu vor fi să sperăm că următoarea candidatură va fi răul cel mai mic pentru acest colţ de ţară atât de prost guvernat. Instinctul autoconservării, care de regulă se fortifică în situaţii de real pericol, va predomina. *„Alesii poporului”* care nu doresc să-şi părăsească fotoliile calde (dar printre aceştia se află practic toţi parlamentarii, chiar şi cei ai lui Dodon care trâmbiţează de la toate tribunele că vor alegeri anticipate (în situaţia când Usatîi revine în alegeri Dodon nu mai pupă 25 de mandate în vecii vecilor!), fiind aproape siguri că nu vor mai putea accede în parlament după noile alegeri.

Să vedem ce se va mai întampla în această lună geroasă dar fierbinte sub aspect politic de ianuarie, dar să fim sinceri, ne-am convins încă o dată că mămăliga basarabeană nu explodează. Gerul de afară, dar şi lehmătuiala societăţii civile, provocată de protestele mai mult fără sens organizate de Platforma DA pe parcursul aproape a unui an de zile!, au făcut ca ieri, la momentul deschiderii şedinţei parlamentului în faţa parlamentului să fie doar câteva sute de oameni.

Totusi, speranţa moare ultima, trebuie să moară ultima pentru această aşchie de popor atât de năpăstuită.

http://www.revistasingur.ro/altele/14080-valeriu-dulgheru-stimati-prieteni?q=altele/14080-valeriu-dulgheru-stimati-prieteni

CALEA PAŞNICĂ A REVOLUŢIEI NOASTRE – REÎNTREGIREA

În dialog:
prof. univ. Valentin Mândâcanu cu prof.univ. V. Dulgheru

V.M. *Situaţia politică creată în ţară după răsturnarea guvernuluişi destrămarea AIE3 cere schimbarea de urgenţă a strategiei şi tacticii de luptă a tuturor forţelor proeuropene împotriva oligarhilor, care-şi croiesc un drum de consolidare a puterii şi dictaturii împotriva poporului. Care ar fi această strategie, tactică, ţinând cont că ea nu poate fi a forţei?*

V.D. Situaţia politică actuală în acest colţ de ţară atât de prost guvernat este una extrem de complicată. Prin furtul miliardului (de menţionat însă că buboiul s-a rupt acum însă cocea de multă vreme, furturile în dimensiuni mari începând încă de pe timpul guvernării comuniste de către Voronin, Plahotniuc, Greceanîi, Dodonş.a.) partidele de la putere s-au compromis total. În aceste ape extrem de tulburi Dodon, Usatîi dar şi Voronin vor fi cei care vor pescui cel mai mult. În această schemă se încadrează şi V. Plahotniuc, care şi-a făcut drum în politică, călcând pe trupuri. Ultimele acţiuni ale „*păpuşarului*” de eliminare din viaţa politică a concurentului nr. 1 V. Filat şi PLDM-ului, căderea guvernului iau deschis drumul spre acapararea completă a puterii în stat, drumul spre dictatură. Europa Liberă scria recent „*Pentru un observator independent, afirmaţia că un singur om ar fi în stare să provoace un asemenea cutremur politic precum cel de la Chişinău, din aceste zile, pare cel puţin ciudată. Şi totuşi, în R. Moldova se poate*!”. Da, chiar şi imposibilul în alte state normale este posibil în R. Moldova! Manifestările de stradă nonstop de peste o lună şi jumate organizate de Platforma DA nu l-au oprit pe păpuşar, dimpotrivă! Probabilitatea degenerării acestor acţiuni de protest în unele violente este mare (este cazul violenţelor din faţa

furnicarului păpuşarului GBS şi a parlamentului!), iar aceasta este extrem de periculos, având în vedere şi exemplul viu al Ucrainei. Această cale violentă este absolut inacceptabilă în acest moment. Atunci ce ar trebui de făcut? Unica soluţie de a scăpa de oligarhi, de a scoate instituţiile statului de sub influenţa „păpuşarului" este coalizarea tuturor forţelor democratice proeuropene, a inte lectualităţii, a întregii societăţi.

V.M. *Dacă strategia şi tactica de luptă împotriva oligarhilor a tuturor forţelor revoluţionare a fost şi este doar a protestelor paşnice de ce ea nu dă rezultatele dorite? Oare numai pentru că oligarhii sunt susţinuţi de trădătorii interni şi externi, oare pentru că ei nici morţi nu vor pleca de la putere.*

V.D. Cu regret protestele paşnice organizate de Platforma DA pe parcursul a mai mult de 7 luni nu au dat rezultatele dorite, cu toate că au fost antrenaţi în unele momente şi peste 100000 de manifestanţi. Este un exemplu prost de utilizare ineficientă a energiei maselor. Nici căderea unuia dintre oligarhi V. Filat nu este meritul ei ci doar al lui V. Plahotniuc. Dimpotrivă, pe parcurs unul dintre principalii figuranţi în furtul miliardului I. Shor a fost ales cu majoritate de voturi în funcţia de primar al or. Orhei, iar un alt vântură-lume legat cu lumea interlopă R. Usatîi a fost ales cu o majoritate zdrobitoare la funcţia de primar al celui de-al doilea oraş ca mărime şi importanţă – Bălţi. Dar şi acţiunile concertate în unele cazuri ale protestatarilor din cele două tabere de corturi care, cel puţin declarativ, împărtăşesc ideologii diferite, au fost lipsite de orice logică. Să nu fi înţeles liderii Platformei DA că în spatele organizatorilor protestului din 15.10.2015 din faţa clădirii parlamentului, când a fost privat de libertate V. Filat, de facto se afla V. Plahotniuc? Acest lucru era vizibil cu ochiul liber. În opinia mea liderii Platformei DA, dintr-un orgoliu nesănătos pur moldovenesc de aşi asuma în exclusivitate meritul, au îngrădit pe toate căile accesul la organizarea protestelor a intelectualităţii, a altor forţe

proeuropene, reducând astfel la minim eficienţa acestor proteste.

V.M. *În această luptă îşi fac loc şi forţele proruse (Dodon, Voronin, Usatîi...), care nu-şi ascund nici interesele, nici tactica de luptă. Cum ar fi mai raţional să procedeze toate forţele proeuropene progresiste (intelectualii, mass-media...) pentru a demasca cât mai clar pentru popor aceste interese şi a schimba calea de luptă împotriva oligarhilor şi proruşilor?*

V.D. Cu regret din această luptă dusă de Platforma DA cel mai mult au profitat Dodon şi Usatîi. Aţi observat că pe 15 octombrie adevăratul stăpân pe situaţie era Usatîi, care cu bandiţii săi verificau chiar şi maşinile poliţiştilor!, ale parlamentarilor. Dodon şi Usatîi, într-adevăr, nu-şi ascund interesele: să fie cât mai rău în acest colţ de ţară, să cadă guvernarea, să fie organizate alegeri anticipate, în rezultatul cărora să preia puterea, că anuleze Acordul de Asociere cu UE şi să reorienteze vectorul de dezvoltarespre est, spre efemera Uniune Vamală, în realitate, spre Rusia. Este clar ca buna ziua. Cu totul altceva este pe celălalt pol. Guvernarea actuală declarativ este proeuropeană însă în fapte este antieuropeană. În spatele lui Plahotniuc, se vorbeşte că ar fi banii din est! Oare nu este clar că vectorul european este incompatibil cu prezenţa în echipă a lui V. Plahotniuc. În acest sens a avut dreptate V. Filat în ultimul său discurs în faţa parlamentului. V. Plahotniuc trebuie să-l urmeze la dubă şi poate atunci Partidul Democrat ar mai putea acţiona mai liber cu colegii de Alianţă pe direcţia integrării europene. Pentru a-l scoate pe V. Plahotniuc pe linie moartă este necesară o coalizare majoră a tuturor forţelor progresiste, a intelectualităţii, folosirea în acest scop a tuturor mijloacelor posibile (mass-media, diverse tribune).

V.M. *Platforma DA, partidele de la putere, dar şi cele din opoziţie, toate au neglijat mesajul unionist – Reîntregirea din anumite considerente politice şi personale. Cum şi ce ar trebui să facă acum aceste forţe care doresc să realizeze cursul*

european, pentru a accepta mesajul Reîntregirii ca unică cale corectă şi dreaptă în realizarea adevărului istoric şi izbăvirea de tâlhari, corupţie?

V.D. Faptul că Partidul Democrat de la putere (dar şi PLDM) au neglijat mesajul Reîntregirii este clar. Nu-mi este clar de ce Platforma DA a respins vehement acest mesaj, ajungând chiar la maltratarea tinerilor unionişti, care aderaseră la proteste. Sub acest aspect ei s-au postat de aceeaşi parte a baricadei cu mult hulitul de ei Plahotniuc, cu Dodon, Usatîi, Voronin! Aceasta a fost greşeala (oare numai greşeală?) Platformei DA. Acum s-a ajuns la o situaţie când trebuie de întreprins acţiuni mai radicale. În acest sens mi se pare util şi binevenit Apelul de constituire a Uniunii statale „*România-Republica Moldova*" (după modelul Uniunii Europene: cu două guverne, două capitale, două parlamente, dar cu un singur DNA!). Ea este cu mult mai reală şi benefică pentru omul simplu decât efemera uniune vamală cu fostul ei stăpân aflat la sute de kilometri. Să ne amintim că au mai fost lansate apeluri similare din partea FDRM, lansat acum apr. 10 ani în urmă, al mişcării Acţiunea 2012, al unor partide unioniste. Aceasta ne-ar scuti acum de foarte multe belele: repetarea scenariului ucrainean, ieşirea din mizeria economică şi politică în care am ajuns, integrarea reală în Uniunea Europeană. Se vorbeşte că istoria uneori se repetă prin ea înseşi. Situaţia de astăzi o putem într-o măsură oarecare compara cu cea din 1918. În situaţia dezastrului provocat de bandele bolşevizate, care părăseau masiv frontul,elita politică de atunci a luat unica soluţie corectă – Unirea cu Patria Mamă. Acest fapt a salvat populaţia Basarabiei de tâlhăriile bandelor bolşevizate, de războiul civil fratricid, de foametea organizată din 1931-1933, în care au fost sacrificate intenţionat sute de mii de români transnistreni, de colectivizarea forţată în varianta anilor treizeci.

V.M. *Dacă situaţia îi într-adevăr atât de gravă şi complicată, dacă lupta pentru Reîntregire şi parcursul*

european cere reunirea tuturor forţelor proeuropene ce loc îi revine şi aici intelectualităţii noastre care, din păcate, a adormit sau îşi continuă somnul atunci când poporul s-a trezit, s-a sculat şi deja luptă fără lideri patrioţi?

V.D. Într-adevăr, intelectualităţii îi revine un rol primordial, aşa cum a fost şi în anii 90'. Mă închin în faţa Dumneavoastră ca un veritabil intelectual care duceţi cu perseverenţă mesajul Reunirii pe parcursul ultimilor peste 25 de ani. Consider o crimă a sta acum deoparte în ipostază de aşteptare atunci când intelectualii îi datorează totul lui moş Ion, că pe spinarea lui au devenit intelectuali. Nu aşi vrea săi dau dreptate lui Mircea Eliade care la 1934 se întreba „*De ce sunt intelectualii laşi*?". „*Aţi văzut vreodată un „intelectual" în timpul unei crize politice, sau a unei prefaceri internaţionale? Nu numai că e uluit şi neinformat, asta încă n-ar fi o ruşine prea mare. Dar e de-a dreptul înspăimântat, e copleşit de frică, e paralizat de panică. Umblă aiurit, pune întrebări oricui, ascultă pe oricine îi vorbeste, are o încredere oarbă în orice dobitoc politic (cum ar fi astăzi R. Usatîi !) – şi tremură pentru viaţa şi libertatea lui ca cel din urmă dintre sclavi. Numai atunci îşi dă el seama ce puţin s-a „interesat" de viaţa socială din jurul său. Şi caută pretutindeni sprijin, adăpost, încurajare. Renunţă la orice demnitate personală, uită cu desăvârşire misiunea lui istorică; frica face din el o lichea şi un sclav. De câte ori plutesc în aer psihoze politice, de câte ori se întâmplă sau se aşteaptă ceva grav – o revoluţie, o reformă acerbă, un atentat, o schimbare esenţială a ordinei sociale – bietul „intelectual" român îşi pierde minţile...*". „*Deşteaptă-te, intelectualule*!" ar fi un strigăt de deznădejde al lui moş Ion!

V.M. *Cum ar fi mai bine să fie treziţi, chemaţi şi încadraţi în lupta pentru crearea unui „Sfat al Ţării", pentru un guvern al Salvării Naţionale prin intensificarea unirii tuturor forţelor românismului (Tinerii Moldovei, partidele ce acceptă mesajul unirii...) pentru a realiza în fapt Apelul din 29.10.2015?*

V.D. Mă întreb deseori: să fie oare întreaga clasă politică naţională, întreaga intelectualitate, întregul parlament un teatru de păpuşi condus din umbră de un singur păpuşar? A venit momentul să ne unim cu toţii într-un singur torent. Să uităm ce ne dezbină, să scoatem în prim plan această idee a reîntregirii. Să explicăm pe toate căile beneficiile imediate ale creării Uniunii Statale „*România – Republica Moldova*”. Să ne facem cât mai mulţi aliaţi ai ideii, în special, printre cei nedecişi. Să considerăm acea primă şedinţă comună a guvernelor României şi Republicii Moldova de la Constanţa un prim pas real în această direcţie. Să susţinem acum pe toate căile crearea unui guvern proeuropean, care s-ar mai putea transforma într-un „*guvern al salvării naţionale*”, să nu admitem în nici un caz alegerile anticipate dorite atât mult de Kremlin şi marionetele lui Dodon şi Usatîi. Acest lucru îl pot face cu un efect deosebit intelectualii atât din mediul urban cât şi, în special, din mediul rural, care au mult mai multe posibilităţi, mai multe tribune pentru a promova acest mesaj. Să ne ajute Dumnezeu!

Literatura şi Arta, nr.47, 19 noiembrie 2015

CAPITOLUL II

Din istoria zbuciumată a Neamului

„Orbecairile noastre haotice prin istorie deseori ne-au împins nemeritat la marginea ei, pe muchia prăpastiei. Dacă o parte a Neamului şi-a găsit, în sfarşit, locul în istorie atunci ramura de est a lui încă orbecăeste în acest labirint al Istoriei creat deseori de ea însişi”

DE CE SUNTEM ÎMPINŞI MEREU LA MARGINEA ISTORIEI?

„Trăim la marginea Istoriei pentru că nu am fost niciodată un popor de cuceritori”
(Emil Cioran)

Suntem un popor cu o istorie multimilenară cum nu o au multe alte popoare. Suntem, conform străinilor, vatra civilizaţiei europene prin inestimabilele culturi Cucuteni (întinsă pe o suprafaţă de 350000 km^2 din Carpaţii meridionali până la Nipru (Tripolie), Hamangia (peninsula Crimeea şi Balcani), Vinca, Petreni ş.a., prin enigmaticii pelasgi sau hiperboreeni (cum îi numeau grecii), primii stră-strămoşi ai noştri, creatorii vechii limbi latine – prisca latina, prin *„cel mai mare după inzi popor – tracii”* (Herodot), prin *„cea mai dârză şi neînfricată ramură a tracilor – dacii”*, care i-au îngenuncheat şi pe cei mai mari şi temuţi ai timpului – romanii. Atunci de ce pe parcursul a peste 2000 de ani am tot dat înapoi, am tot fost împinşi ba dintr-o parte, ba din alta la marginea istoriei? Poate, cum spunea marele

filozof Emil Cioran, fiindcă niciodată nu am fost un popor cuceritor. Dimpotrivă, am tot cedat, am tot dat înapoi ca racul.

De la traci, consideraţi de reprezentanţii unor popoare nimerite accidental chiar în mijlocul bătrânului continent anonimi ai istoriei, care erau răspândiţi de la Marea Baltică până la Marea Mediterană, de la ramura lor intrată în istorie prin vitejia şi dragostea de neam – dacii care, sub pericolul iminent al celţilor şi romanilor, au creat sub marele Buerebista prin unirea ramurilor dacice (nu prin cuceriri) - geţi, carpi, costoboci, bastarni, anarţi, iazigi, buri, cel mai mare stat al lor întins de la Carpaţii de nord până în Balcani şi din Panonia – confluenţa r. Morava cu Dunărea mijlocie până peste Tiras (Nistru), am ajuns astăzi o insuliţă latină într-o mare slavă. Statul dac creat de marele Buerebista s-a divizat tocmai în cinci stătuleţe după asasinarea mişelească prin trădare (pe atunci au apărut primele iude care s-au înmulţit peste măsură cu trecerea timpului şi care au adus atâtea rele Neamului) lui Buerebista. Toate aceste stătuleţe dacice, cu excepţia doar al lui Deceneu urmat mai târziu de marele Decebal, au căzut pradă uşoară romanilor. Doar dacii lui Decebal au lăsat urme adânci în istorie, înfruntându-i pe neînvinşii romani. Împăratul Traian a putut să-i învingă doar după cel de-al doilea război dacic, dar nici atunci când a căzut capitala Sarmisegetusa (fondată încă de Burebista) mândrii daci nu s-au lăsat îngenuncheaţi, preferând moartea de eroi în luptă sclaviei. Drept omagiu adus acestui brav popor al dacilor Traian a înălţat chiar în centrul Romei un falnic monument – Columna lui Traian, pe suprafaţa căruia sunt imortalizate secvenţe de luptă între apărătorii daci ai Sarmisegetusei şi romani. De asemenea, pe timpul lui Constantin cel Mare Roma a fost împânzită de grandioasele statui de tarabostes – nobili daci. Cărui altui popor „*barbar*” romanii le-au înălţat monumente veşnice?

Sunt pline muzeele europene de statui ale dacilor cu enigmaticele căciuli dacice. Nu în zadar, pentru vitejia lor

romanii formau cohorte întregi doar din daci, care erau trimise pentru apărarea hotarelor marelui imperiu, spre exemplu cele patru cohorte dacice depistate doar într-o cetate britanică de la Zidul Hadrian – Birdoswald. Iar după ocuparea Daciei romanii au format două provincii dacice – Dacia inferioară la sud de Dunăre cu întreg Balcanii, şi Dacia superioară la nord de Dunăre. Este o confirmare în plus a existenţei marelui neam şi a imensului spaţiu locuit de daci.

A fost un popor dornic de libertate, dârz, mândru. Ce a rămas din el? Mai nimic, privind la rămăşiţele jalnice de astăzi ale urmaşilor dacilor – în mare parte fără coloană vertebrală, pierdută în urma prea multor închinăciuni în faţa celor care ne-au tot împins la marginea istoriei, unii dintre noi cu mai mare dragoste faţă de cotropitori decât de neam. Nu au rămas fără urme invaziile interminabile pe parcursul unui întreg mileniu ale hoardelor din răsărit – avarii, hunii, slavii, bulgarii, pecenegii, iarăşi hunii (maghiarii), apoi tătarii dus-întors de mai multe ori şi, în sfârşit, turcii veniţi pe capul nostru pe o perioadă de peste 300 de ani. Toate aceste valuri au diluat simţitor neamul bravilor daci. Şi totuşi, sporadic, au mai apărut câte un adevărat dac care, ducând după ei rămăşiţe ale bravilor daci, au renăscut gloria unui popor de altădată. Ştefan cel Mare este poate cel mai mare dintre ei, „*care cu forţe mici făcea lucruri mari*”, rezistând timp de 47 de ani împotriva unui mare imperiu cotropitor cum era Imperiul Otoman. De menţionat că graţie Muşatinilor şi Basarabilor, nici Moldova, nici Muntenia nu au fost niciodată paşalâcuri turceşti, aşa cum au fost actualele Ungaria, Bulgaria, Serbia. Au mai fost

Ioan Vodă cel Cumplit în Moldova care s-a ridicat împotriva Sublimei Porţi, dar care a căzut trădat fiind de un Golia, un Iancu de Hunedoara, voevod transilvănean, apărător al creştinismului, pe care papa Calixt al III-lea îl numise „*atletul cel mai puternic, unic, al lui Hristos*”. Avea dreptate marele scriitor şi om politic francez Jules Michelet când spunea „*Popoare ale Europei! Ar trebui să ne închinăm poporului român, care atunci când noi construiam civilizaţia europeană el stătea la paza hotarelor de est ale creştinismului”*. A mai fost marele Mihai Viteazul, care doar pentru o clipă în istorie primul a reconstituit vechea Dacie, unind cele trei Ţări Româneşti. A căzut şi el, trădat fiind de creştini. Constantin Brâncoveanu şi Ioan Ghica au plătit cu capul lor (la direct) pentru propăşirea neamului lor. Au fost importante momente, însă episodice, de scurtă durată. Se pare că în acest colţ al Europei mama iudelor este mereu însărcinată.

Nori negri însă se adunau în est. Se năştea o mare putere asiatică, un urmaş direct al Hoardei de Aur – Rusia. Ruşii înşişi recunosc că hanii tătari au trecut cu toate obiceiurile lor în Kremlin. Pe bună dreptate cea mai mare belea pe capul neamului românesc au fost „*fraţii noştri de credinţă*” ruşii. Ştefan cel Mare, ştiind că urmaşii lui (nu a mai cunoscut această frântură de neam un al doilea Ştefan cel Mare!) nu vor putea rezista presiunilor crescânde ale turcilor, i-a îndemnat mai bine să închine ţara turcilor, intuind în vecinul său din est un mai mare pericol pentru Neam. Cu regret, unii urmaşi ai lui Ştefan cel Mare au fost mai puţin clarvăzători. „*Imperiul răului*” din est deja pusese ochii pe gurile Dunării până la Ţarigrad – visul de aur al ruşilor. Imperiul Otoman slăbea, iar locul lui metodic îl ocupa Imperiul Ţarist, care prin falsa luptă de eliberare de sub necredincioşi (tocmai 12 războaie de eliberare au dus pe teritoriul vechii dacii) câştiga tot mai mult teren. Doar moartea Ecaterinei a II-a în 1796, acest diavol cu chip de femeie, cum o numea poetul britanic S. Coleridge pentru masacrul românilor paşnici de la Ismail (30000 de femei, copii, bătrâni au fost

măcelăriţi de Suvorov la comanda Ecaterinei a II-a), a zădărnicit visul ei de a reconstitui vechea Dacie din cele trei ţări româneşti, evident sub protectorat rusesc (amantul ei Gr. Potiomkin fiind pregătit pentru funcţia de domnitor al Daciei?). „*Pohtele”* nesăţioase ale ruşilor au fost temperate doar de Napoleon I. În grabă şi iarăşi prin trădare (!!!) ruşii au reuşit să rupă doar o parte a vechii Moldove a lui Ştefan cel Mare, însă cea mai frumoasă a ei – Basarabia. Pentru mai mult de o sută de ani acest colţ de ţară a fost împins nu la marginea istoriei, ci chiar pe muchia prăpastiei ei. Să mai fi durat puţin această „*eliberare*”, dispărea cu totul această aşchie de popor român. Astăzi am fi vorbit doar de „*rosiane*” (numele preferat de Putin dat unui conglomerat de popoare), care locuiesc spaţiul dintre Prut şi Nistru.

Gubernia rusească Basarabia era ţinută în întuneric. Dar poate a fost mai bine, cum spune N. Dabija, că aceasta ne-a salvat de la rusificare completă prin faptul că ţăranii basarabeni nu-şi dădeau copiii la şcoală (care se făcea doar în limba rusă!), pentru a nu-i rusifica. Rusificarea era promovată în cel mai sălbatic, asiatic mod. Săracii basarabeni nici lui Dumnezeu nu puteau să se roage în limba lor maternă, devenind mai mult muţi, susceptibili pentru aderare la diferite curente sectare. La doar doi ani după Unirea Principatelor în 1859 de către A. Ioan Cuza în sătucul meu de baştină din judeţul Cahul (după înfrângerea în Războiul Crimeei în 1856 Rusia a fost nevoită să cedeze Moldovei cele trei judeţe din sudul Basarabiei, Cahul, Bolgrad şi Ismail) a fost fondată prima şcoală primară, care nu fusese înfiinţată pe parcursul celor 50 de ani de stăpânire rusească!. Bieţii *„recruţi basarabeni blestemau ziua când s-au născut*” (după cum scria marele basarabean Ion Costin la început de secol XX), atât de neomeneşte erau trataţi de ofiţerii ruşi. Cât de cruntă era asuprirea rusească vorbeşte şi faptul că Basarabia a fost prima provincie românească, ce s-a unit la Patria-mamă, punând prima piatră de temelie a României Mari. Evenimentul major de la 27 martie 1918 realizat de marii înaintaşi basarabeni

(care, conform logicii şi politicii promovate de ruşi, nu trebuiau să existe!) a oprit căderea acestui colţ de ţară în hăul istoriei, oprită fiind chiar pe muchia prăpastiei.

22 de ani de aflare a Basarabiei în componenţa României Mari au fost ca o gură de oxigen salvator, o perioadă de întremare, de vindecare a rănilor provocate de îmbrăţişarea ursului, au fost colacul nostru de salvare. Însă fericirea nu a fost de lungă durată. O nouă Rusie – cea sovietică, născută de reprezentanţii diavolului pe pământ în estul Europei, a tăbărât cu hoardele sale asiatice asupra Basarabiei la 28 iunie 1940. Înjumătățirea numărului populației prin deportările în câteva valuri, prin cumplita foamete, prin închisorile staliniste şi gulag, prin exodul masiv al florii acestei aşchii de neam, au împins-o iarăși (a câta oară!!!) la marginea Istoriei. Rusificarea, sovietizarea, comunizarea, ateismul draconic promovate prin sistemul de stăpânire rusesc şi, în special, prin şcoala sovietică pentru cucerirea sufletelor tinerei generaţii, dând naştere unor pavlici morozovi gen Dodon, Petrenko, Muşuc ş.a., au împins înapoi spre marginea istoriei această aşchie de popor român.

Iată de ce şi de data aceasta românii basarabeni au fost primii care s-au ridicat ca pasărea Phoenix din cenuşă. Mişcarea de renaştere naţională din 1987-’88 a marcat începutul stopării căderii Basarabiei în hăul istoriei. Este a mirării, fiindcă potrivit planurilor satrapilor sovietici pe parcursul celor 50 de ani de ocupaţie sovietică trebuiau să fie suprimaţi ultimii germeni naţionali din basarabeni. Cu regret, atât de bine am început şi atât de prost am terminat. Balticii se află de mult în marea familie europeană, acolo unde, pe bună dreptate, este şi locul nostru ca fondatori şi apărători în repetate rânduri ai acestei Europe. Marea trădare a lui Iurie Roşca, începută din momentul căţărării lui în fruntea celei mai pronaţionale mişcări (la începuturi) – Frontul Popular şi, în special, în 1999 când în coaliţie cu comuniştii au zădărnicit semnarea Acordului de Asociere a Republicii Moldova la Uniunea Europeană de către

premierul I. Sturza, au stopat scoaterea acestei aşchii de popor român de pe muchia prăpastiei. Contrar oricărei logici însă, într-o perioadă de aşa-numită independenţă, fără un regim sovietic direct, în acest colţ de ţară prost guvernat şi educat au apărut mutanţi gen celui de la Ialoveni, care a plecat mercenar în estul Ucrainei pentru a deveni erou, ucigând oameni paşnici, luptând de partea insurgenților ruşi.

După alţi 15 ani de orbecăire prin raiul comunist şi cel democratic anul trecut, în sfârşit, am făcut primul pas real spre realizarea visului nostru de revenire acasă în familia europeană din rătăcirile asiatice prin istorie, semnând Acordul de Asociere şi alte documente importante. Conform oricărei logici, noua guvernare trebuia să fortifice acest succes, să continue cursul proeuropean prin implementarea Acordului de Asociere deja semnat. Cine putea să facă cel mai bine acest lucru dacă nu cel care a pornit acest proces şi a reuşit să facă destul de mult în acest plan în doar 1,5 ani de guvernare. Însă blestemata rânză moldovenească, trădarea (a câta oară ne joacă festa!) în stilul lui Roşca prin crearea monstruoasei alianţe PLDM-PCRM, care a născut un copil cu handicap – guvernul minoritar, a oprit iarăşi procesul de scoatere a Basarabiei de la marginea istoriei, de pe muchia prăpastiei.

Orbecairile noastre haotice prin istorie deseori ne-au împins nemeritat la marginea ei, pe muchia prăpastiei. Daca o parte a Neamului şi-a găsit, în sfarşit, locul în istorie atunci ramura de est a lui încă orbecăeste în acest labirint al Istoriei creat deseori de noi înşine, cum este şi recenta trădare a cursului proeuropean, împingerea acestei frânturi de neam la marginea istoriei (a cata oara !).

Literatura şi Arta, nr. 11, 12 martie 2015.

http://www.revistasingur.ro/altele/12857-2015-06-22-08-33-36

http://melidonium.ro/2015/06/21/valeriu-dulgheru-suntem-impinsi-pe-marginea-prapastiei/

http://confluente.ro/valeriu_dulgheru_1434882376.html

http://armoniiculturale.ro/?s=Valeriu+Dulgheru

DESPRE ISTORIA NEAMULUI DOAR PIETRELE VORBESC

„Va veni ziua când şi pietrele vor vorbi adevărul, în care CARTEA faptelor petrecute va sta deschisă şi se va citi atât de lămurit, încât toată doctrina paralogismelor nu va fi în stare să-i întunece înţelesul”.

(Mihai Eminescu)

Istoria unui neam este reconstituită, de obicei, în baza diverselor documente scrise de istoricii timpurilor. Nu putem spune acelaşi lucru despre Istoria Neamului nostru. Având o istorie multimilenară, cum nu au multe alte popoare, suntem nevoiţi s-o strângem „*din cioburi*”. Din varii cauze foarte puţine documente scrise despre istoria Neamului s-au păstrat. Şi asta în pofida faptului că mai mulţi savanţi străini au demonstrat că primul scris din lume a apărut în spaţiul carpato-balcano-pontic, spaţiul vital al strămoşilor noştri. Cunoscutele tăbliţe de la Tărtăria cu primele semne cuneiforme datează cu 2000 de ani înaintea celor din Sumer. „*Oasele ca şi plăcuţele sunt foarte vechi. Acum este o certitudine. Este rândul nostru să gândim că scrierea a început în Europa cu 2000 de ani înaintea scrierii sumeriene. În România avem o comoară imensă, dar ea nu aparţine numai României, ci întregii Europe*”, declară Marco Merlini, arheolog italian, referindu-se la plăcuţele de la Tărtăria. „*Strămoşii rumânilor au exercitat o influenţă puternică asupra întregii lumi antice, respectiv, a vechii Elade, a vechiului Egipt, a Sumerului şi chiar a Chinei*”, scrie sumerologul rus A. Kifisim. Se spune că dacii nu au dezvoltat un limbaj scris şi nu aveau alfabet, dar, oarecum paradoxal, aveau unul dintre cele mai evoluate calendare din Europa acelor vremuri. Explicaţia acestui paradox nu a fost găsită în niciuna dintre puţinele lucrări despre daci.

Despre strămoşii noştri traci se vorbeşte că s-ar fi răspândit pe un teritoriu imens de la Marea Mediterană până la Marea

Baltică, însă despre ei vorbesc foarte puţine documente scrise. Una din puţinele surse scrise despre stră-strămoşii noştri traci a fost Eneida (autor: Vergiliu), care vorbeşte despre conducătorul tracilor, care după căderea Troiei şi-a îmbarcat consângenii rămaşi în viaţă pe 40 de corăbii şi i-a condus spre apus până la Peninsula Apenină, unde împreună cu etruscii, sabinii au format poporul latin. De fapt, tracii erau deja latini, fiind urmaşii pelasgilor care au fondat limba latină. Aceasta a fost una din puţinele lucrări cunoscute. Mai este o lucrare recent descoperită cu titlul „*Tratatul Rochonzi*" cu o vechime de peste 1000 de ani, care vorbeşte despre prezenţa masivă a dacilor în Transilvania şi Panonia la momentul apariţiei ungurilor, lucru contestat de falsul istoric ungur D. Darrel. Cum atunci se explică faptul că în sec. 15-16 în Transilvania 70% din populaţie erau români? Acest lucru îl confirmă şi cunoscutul scriitor şi istoric Gh. Şincai.

Cato cel Bătrîn (234-149 î.Hr.) în lucrarea „*Origines*", din care s-au păstrat numai câteva rânduri, despre neamul geţilor „*aveau o scriere cu mult mai înainte de întemeierea Romei, căci ei cântau faptele de vitejie ale eroilor lor în ode scrise şi acompaniaţi la fluier, aşa ceva s-a înfăptuit de romani la multă vreme după ei*". Filozoful grec Platon (427-347 î.Hr.) în lucrarea „*Axiochos*" a pus în gura lui Socrate o poveste despre nişte table triunghiulare de aramă aduse la Delos de fecioarele hiperboreene Opis şi Hekaerge, cu un conţinut religios, adică scrierea a fost adusă la greci din nordul Istrului prin secolele XVI-VIII î.Hr., acolo unde locuiau hiperboreenii sau mai târziu neamul geţilor cum au fost numiţi băştinaşii de către aceeaşi vechi greci şi nu a fost preluată de la „*semiţii fenicieni*".

Sunt foarte importante aceste documente însă prea puţine pentru a reconstitui Istoria neamului. De ce sunt atât de puţine documente scrise? Care ar fi cauzele acestui „*gol în istorie*"? Sunt posibile mai multe cauze, printre care pot fi evidenţiate:

- Perioada răspândirii scrisului pe suport de hârtie coincide aproximativ cu interminabilele invazii din est de peste 1000 de

ani care, pe de o parte, au condus la distrugerea şi dispariţia puţinelor documente scrise, iar pe de altă parte, au frânat apariţia noilor documente scrise. Acest fapt le-au permis unor reprezentanţi ai unor popoare apărute în acest spaţiu mult mai târziu (slavii prin sec. V, bulgarii – VII-VIII, ungurii – IX-X) să declare (de ex. istoricul de provenienţă maghiară D. Darrel) că la momentul apariţiei lor (a celor 12 triburi!) acest spaţiu era virgin, gol. De parcă strămoşii noştri, traci, apoi daci au dispărut la acel moment, s-au evaporat. Nonsens. Despre această lungă perioadă de interminabile invazii din est M. Opitz scrie: „...*Cu biciul nici Atila cu hoardele-i de sciţi. / Nu poate frânge Neamul nepieritoarei ginţi/...Iar slavii să-nconjoară ca marea într-un cleşte*”. Cu toate acestea acest neam nu a putut fi învins, limba latină neputând fi mistuită în interminabilele flăcări. „*Şi totuşi limba voastră prin timp a străbătut/ E dulce cum e mierea şi-mi place s-o ascult./ Prin ce miracol însă şi cum a biruit. / Aievea limba voastră, pe drept rămân uimit”*;

- Graţie legăturilor strânse cu Egiptul din cele mai vechi timpuri (drept dovadă este că, conform unor istorici, o mare parte a aurului din Egipt era de origine tracă!) în biblioteca din Alexandria se acumulaseră mai multe documente despre traci – daci, care însă au dispărut după ce romanii au ars biblioteca;

- După căderea Constantinopolului o bună parte din documentele acumulate, în special, după marea schismă a bisericii, au fost distruse, împreună cu ele fiind distruse şi documentele despre traci - daci;

- Unele dintre puţinele surse scrise despre strămoşii noştri au dispărut în mod misterios. Cum au fost pierdute sau au dispărut cărţi importante despre istoria daco-geţilor. Un exemplu este o carte intitulată „*Getica*”, scrisă de Dion din Prusa, un mare istoric grec care a trăit în secolul I şi s-a ocupat în mare parte de istoria Imperiului Roman;

- Însuşi împăratul Traian, după cele două războaie duse împotriva lui Decebal, ar fi scris o lucrare despre poporul dac,

intitulată „*Dacica*” sau „*De Bello Dacico*” (Despre Războiul Dacic), arată unele mărturii.

Revenind la cărţile dispărute, sunt demne de prezentat alte două exemple. Mai întâi, lucrarea „*Getica*” scrisă de medicul personal al lui Traian, care a călătorit împreună cu împăratul roman inclusiv în campania din Dacia. Doar câteva fragmente au fost păstrate, într-un lexicon din secolul al X-lea. Ultimul exemplu este pierderea, în întregime, a cărţii a XIII-a din „*Istoria Romei*” a lui Appianus, unul dintre cei mai importanţi istorici ai secolului al II-lea. Este tocmai cartea care se referă la luptele cu dacii. Lucrarea lui Martin Opitz „*Dacica*” a ars pe rug împreună cu autorul ei mort de ciumă într-un oraş din Polonia. Dar câte alte importante artefacte au dispărut fără urmă din reaua voinţă a cotropitorilor. De exemplu, în 1803 din tezaurul găsit 1000 de monede de aur Coson şi Lisimaches au ajuns la monetăria din Fejervar (Alba-Iulia), unde a fost topită întreaga cantitate.

Dacă această cale de reconstituire a Istoriei Neamului este serios compromisă de lipsa documentelor scrise, atunci trebuie folosite alte căi – a o strânge din cioburi, cum scrie Gr. Vieru „*Istoria noastră este strânsă din cioburi!”*. Se poate face la direct şi figurat. Din cioburile ceramicii Cucuteni, Boian, Gumelniţa, Vinca, Petreni au fost reconstituite parţial aceste minunate culturi. Muzeul din Cucuteni este plin de cioburi de ceramică, iar Muzeul Istoriei din Iaşi – de diverse vase, figurine reconstituite din aceste cioburi.

O altă formă de reconstituire a istoriei unui neam sunt inscripţiile săpate în pietrele de mormânt, în pietrele zidurilor cetăţilor vechi. *“Înscrisele cuvinte în pietrele de aici / Niciun puhoi prădalnic trecut în goană/ nici fulgerul, nici timpul nu le-au putut distruge”* scrie cunoscutul poet german la 1615 Martin Opitz în poemul Zlatna – cumpăna dorului. Astfel de pietre sunt găsite atât pe imensul teritoriu, pe care au trăit strămoşii traci şi daci, cât şi pe teritorii străine, unde au fost duşi, de ex. pe insulele britanice, unde legiunile romane au fost completate cu

soldaţi traci şi daci. Un interes deosebit reprezintă o serie de inscripţii în piatră descoperite în Zidul lui Hadrian, pe pietre de mormânt şi zidurile forturilor Birdoswald, Vindolanda ş.a. Din zecile fragmente de piatră descoperim că în unele momente istorice, prezenţa cohortelor dacice era importantă. Analiza vestigiilor arată că din cele 20 de cohorte enumerate în documentul AE 1997.1779a, care se aflau în Britania sub comanda lui Trebius Germanus, 4 din ele (*Cohors Primae Aelia Dacorum milliaria; Cohors Secundae Pannoniorum; Cohors Secundae Dalmatarum; Cohors Septimae Thracum*) erau dacice, chiar dacă numai una din ele era numită Dacică.

O a treia formă ar fi studiul atent al obiectelor din aur traco-dacice. Ele ar fi un izvor nesecat pentru cei care doresc reconstituirea Istoriei Neamului. „*După părerea mea, sunteţi singura ţară din Europa care are istoria scrisă în propriul ei aur. Aveţi peste 6000 de ani de istorie a aurului! Este istoria voastră şi numai cine nu vrea nu o priveşte la adevărata ei valoare...Civilizaţia dacică este magnifică, iar eu sunt mândră că mă lupt pentru daci, aici, în ţara dumneavoastră... Este regretabil ca voi, romanii, nu ati profitat de aceasta istorie scrisa in aur, aşa cum aţi fi meritat. Voi, poporul roman, puteţi să vă mândriţi cu originea voastră şi să vă consideraţi cel puţin egalii celorlalte popoare care au rădăcini în bătrâna Europă”*, declară Barbara Lippitz, cel mai mare expert în aur din Europa. Lucruri anapoda se întâmplă la noi. Se luptă străinii să demonstreze lumii întregi cine sunt strămoşii noştri, care este istoria adevărată a Neamului, iar istoricilor noştri parcă le-ar fi ruşine de acest tezaur. Vine neamţul Hubert Smidt şi descoperă pentru cultura europeană civilizaţia Cucuteni! Marija Gimbutas, profesor la Universitatea California din Los Angeles, declară şi ea: „*România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6500 şi 3500 î.H., axată pe o societate matriarhală, teocrată, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă, care a precedat societăţile indoeuropenizate,*

patriarhale, de luptători din epoca bronzului şi epoca fierului. A devenit de asemenea evident că această străveche civilizaţie europeană precede cu câteva milenii pe cea sumeriană". William Schiller, arheolog american spune că „*Civilizaţia s-a născut acolo unde trăieşte astăzi poporul rumun, răspândindu-se apoi spre răsărit şi apus*". John Mandis: „*România e vatra a ceea ce numim Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între anii 6500-3500 î.Hr.... cele mai vechi descoperiri ale unor semne de scriere au fost făcute la Turdaş şi Tărtăria*". Iar istoricul francez Jules Michelet ne îndemna, încă în anul 1859, să „*Nu invidiaţi vechile popoare, ci priviţi-l pe al vostru. Cu cât veţi săpa mai adânc, cu atât veţi vedea ţâşnind viată*!".

Şi marele Eminescu spunea cu încredere că „*Va veni ziua când şi pietrele vor vorbi adevărul, în care CARTEA faptelor petrecute va sta deschisă şi se va citi atât de lămurit, încât toată doctrina paralogismelor nu va fi în stare să-i întunece înţelesul*". Aceasta vine în completare a ceea ce a zis evanghelistul Marcu (4:22): „*Căci nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit şi nimic tăinuit care nu va ieşi la lumină*".

Este absolut clar că a venit timpul când şi pietrele vorbesc adevărul. Numai cine nu are urechi de auzit şi ochi de văzut nu simte acest lucru. Acest lucru îl spune şi clasicul şi cunoscutul specialist american în reconstituirea culturilor Paul Mac Kendrick (1975) în lucrarea sa „*Dacian stones speak (Pietrele dacilor vorbesc*". Un studiu extrem de important al pietrelor descoperite l-a făcut poetul şi istoricul german Martin Opitz (1597-1639). A fost primul străin care a scris atât de frumos despre strămoşii noştri, despre români. „*Eu peste tot pe unde din drum mai poposesc / Despre strămoşii voştri şi pietrele vorbesc...Numele voastre scumpe ce zac pe lespezi reci / Drept pildă să rămâneţi urmaşilor pe veci*". Aceste pietre cu litere şi poezie, spune A.D. Xenopol, „*dovedesc ştiinţa de carte ce era obişnuită în Dacia*". Să săpăm cât mai adânc pentru a scoate la suprafaţă adevărul.

Ar trebui ca „*...tainele să iasă la lumină*”, să vină acea zi „*...când pietrele vor vorbi adevărul*”. Ce ne-ar încurca să facem acest lucru? Imperiile Turc, Austro-Ungar şi Rus nu mai sunt sau nu mai pot împiedica acest lucru. De ce atunci suntem atât de reci faţă aceste mari capodopere moştenite de la stră-strămoşii noştri? Cineva spunea că „*...nu trebuie să urăşti duşmanul fiindcă el cel mult te poate ucide, să nu urăşti prietenul fiindcă el cel mult te poate trăda, trebuie să urăşti indiferenţa fiindcă tocmai în prezenţa ei au loc celelalte două*”. Să nu fim indiferenţi faţă de inestimabilele comori ale Neamului, care în multe cazuri au fost descoperite de străini. Să ne reconstituim ciob cu ciob adevărata istorie şi adevărata cultură identitară. Să fim mândri de originea noastră şi să ne comportăm în aşa fel încât să fim demni de această moştenire, precum ne îndemna, încă în anul 1859, istoricul francez Jules Michelet: „*Nu invidiaţi vechile popoare, ci priviţi-l pe al vostru...*”. Cel mai mare istoric şi savant al României din toate timpurile, N. Iorga (1003 volume, 12755 de articole şi studii), spunea la 1929: „*Independenţa nu este un dar, pe care ni-l face Europa, ci o recunoaştere a drepturilor străbune ale românilor, în conformitate cu sacrificiile lor*”. Acelaşi lucru l-am putea spune şi astăzi: „*Primirea României în Uniunea Europeană nu este un dar, ci o recunoaştere a drepturilor străbune ale românilor, care a fost matca civilizaţiei europene (argument adus de străini!), în conformitate cu sacrificiile ei, care a stat strajă la hotarul de est al Europei, stăvilind interminabilele puhoaie*”.

Analizând cele două hărţi ataşate – harta zonelor de formare a neamului românesc după N. Iorga şi de răspândire a celor şase culturi, care au stat la baza Neamului, putem observa uşor o similitudine. Cu alte cuvinte, harta lui N. Iorga cuprinde toate cele şase culturi străvechi. Numite după localităţile unde au fost descoperite urmele aceste culturi au foarte multe în comun, lucru demonstrat de descoperirile făcute de savanţi.

De exemplu, fratele Gânditorului de Hamangia a fost

descoperit la Târpeşti (cultura Cucuteni). Două tăbliţe din piatră descoperite în localitatea Mândreşti, comuna Oţeleni, jud. Iaşi (cultura Cucuteni), au semne identice cu cele de pe tăbliţele de la Sinaia şi de la Şinca Veche (cultura Petreşti). Analiza celor 13 semne fonetice de pe tăbliţele descoperite la Oţeleni – Iaşi sunt foarte asemănătoare cu literele folosite pe tăbliţele de la Sinaia, recunoscute de specialiştii străini drept primul scris pictografic din lume (cu 2000 de ani înaintea celui sumerian!). Placa de piatră descoperită în c. Şaru-Dornei, judeţul Suceava, de asemenea, conţine simboluri identice cu cele de pe tăbliţele de la Sinaia, descifrate cu atâta migală de inginerul explorator prof.dr.ing. V. Ungureanu. Simboluri similare au fost descoperite şi pe tăbliţele sumeriene, conform cărora „*divinităţile emeş veneau de pe înălţimile munţilor*”, iar la ei în Mesopotamia de atunci nu erau munţi. Simbolul şarpelui ceresc, care „*reprezenta înţelepciunea şi cunoaşterea Ziditorului ceresc*”, descoperit la Vinča (mileniul Vlll î.Hr.), este identic simbolului şarpelui de pe un vas aparţinând culturii Cucuteni (mileniul lV î.Hr.).

Iar descoperirea făcută în peştera Coliboaia din judeţul Bihor de un grup de speologi români în urma mai multor expediţii din anii 2009 şi 2010 şi confirmată de specialişti

francezi pe tărâmul picturilor rupestre în preistorie şi paleontologie, uimesc prin semnificaţia şi informaţiile lor. Analizând cărbunele, cu care au fost desenate figurile de pe pereţii peşterii, aceştia au ajuns la concluzia că au o vechime de peste 35000 de ani î.Hr. Numite şi picturi negre, ele reprezintă mai multe animale, precum cinci taurine mari, trei mai mici şi un viţel. Cârdul de animale este mânat de un om, iar în spatele lui se joacă doi copii. În partea central-dreapta a imaginii sunt două persoane: una şezând, parcă alege ceva lângă ea, iar cealaltă stă în poziţia aplecată specifică râşnitului cu piatra prin frecare. Această importantă imagine din aceste picturi rupestre arată că în acele vremuri, omul mileniului XXXV î.Hr., care trăia pe plaiurile noastre, reuşise să domesticească vitele, act economic şi social de o importanţă capitală în evoluţia speciei umane. Dar asta ne poate îndreptăţi să credem că erau domesticite şi oile în acele vremuri, fiindcă ele sunt mai blânde decât taurinele, iar ca paznici poate aveau câini, adică nişte lupi obişnuiţi pe lângă om. Mai amintim aici de complexul din apropierea Hotinului de peste 45000 de ani, de amuletele de la Brânzeni, Basarabia, de 36000 de ani, de cea de la Mitoc, România, de 25000 de ani, de cea de la Cosăuţi, Soroca, Basarabia. Într-adevăr, pietrele ne vorbesc tot mai mult, dar ele trebuie „*puse să vorbească*”.

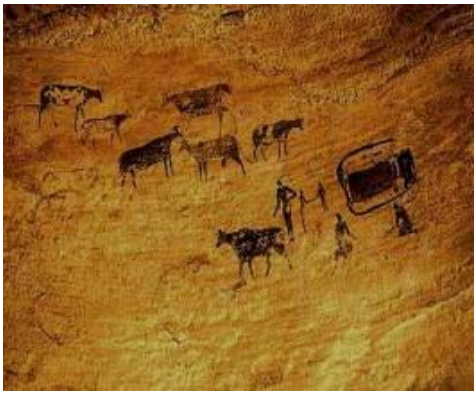

Scrierile care există pe pereţii unor peşteri, pe unele stânci sau pe unele pietre aflate în locuri cu semnificaţie aparte dovedesc continuitatea Neamului de-a lungul mileniilor. Acestea sunt doar câteva din multitudinea de similitudini ale

culturilor din spaţiul românesc. Deci, se poate spune cu un mare grad de autenticitate că în spaţiul românesc este vorba în mare parte de o singură cultură, divizată însă artificial în mai multe culturi cu un anumit specific după denumirea locurilor unde au fost descoperite (de parcă astăzi nu există anumite deosebiri între românii din Ardeal, Moldova şi Muntenia, dar ei toţi sunt parte componentă a Neamului românesc), care îşi pierde rădăcinile în adâncurile mileniilor.

Aceste argumente, dar şi unele descoperite în peşterile din Franţa, răstoarnă stereotipurile precum că „*civilizaţia europeană a fost adusă din India pe la a. 9000 î.Hr.",* că sedentarismul şi îmblânzirea animalelor ar fi apărut 10000 de ani în urmă. „*Cum civilizaţia neolitică este creaţia oamenilor de aici, celelalte elemente nefiind decât o suprapunere şi o completare"* menţionează N. Iorga despre indo-europenizarea autohtonilor. Iar arheologii americani W. Shiller, G. Wiklie, O. Schrader şi H. Hensen declară că „*...Patria originară a indo-europenilor sunt teritoriile carpato-danubiano -pontice (Dacia Mare)*".

La întrebarea adresată de Ion Diaconescu filosofului Emil Cioran: „*Şi totuşi ce ar trebui făcut ca România să nu cadă din timp acum, la întretăirea de milenii*", răspunsul a fost: „*Să nu mai fim paraziţii unor glorii deşuete. Să nu mai vorbim de idealuri, ci să edificăm istoria propriei noastre identităţi*".

E cel mai bun îndemn. Să strângem rândurile si să ne redescoperim istoria. Aşa va afla şi Europa unde îi sunt o parte din rădăcini!

Literatura şi Arta, nr.37, 10 septembrie 2015

http://www.revistasingur.ro/eseu/13314-valeriu-dulgheru-despre-istoria-neamului-doar-pietrele-vorbesc-1

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/09/01/valeriu-dulgheru-decat-o-schimbare-spre-rau-mai-bine-un-status-quo-temporar/

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/09/12/valeriu-dulgheru-despre-stramosii-nostri-doar-pietrele-vorbesc-2/

BALADA „MIORIŢA” – O CHEIE PENTRU CODUL GENETIC AL NEAMULUI

„...Că la nunta mea / A căzut o stea.
Soarele şi luna / Mi-au ţinut cununa...”
(Mioriţa)

Un popor dispare atunci când nu-şi mai respectă limba, tradiţiile, istoria strămoşilor. Fără aceste rădăcini un popor devine o poporaţie, o simplă populaţie, precum au devenit sutele de popoare dispărute în fostele imperii rus şi sovietic, care au fost înghiţite de anacronicul popor „*rossiane*”. Acum în perioada globalizării, a tentativelor unora de ştergere a deosebirilor identitare ale popoarelor, pericolul este mare, în special, şi prin faptul că ambele supraputeri – SUA şi Rusia – nu reprezintă popoare identitare. În pofida acestor tendinţe, care, din păcate, sunt tot mai mult promovate şi în România, poporul român, care posedă una dintre cele mai mari capodopere ale lumii, cum este Mioriţa, nu trebuie să fie unul risipitor. Mioriţa nu poate fi citită şi înţeleasă ca o simplă poezie, cum încearcă unii masochişti intelectuali cu inima surdă, c are îi încurcă să sesizeze marea comoară etică a baladei, situarea valorilor umane mai presus de propria

viaţă, lucru remarcat cândva de Gr. Vieru: „*Iar de n-au s-auză dânşii/ Al străvechii slove bucium...*”. Înţelegerea sa corectă poate fi atinsă doar în context cu unele aspecte spirituale din perioadele distincte, prin care au trecut strămoşii noştri: de la cucutenieni, pelasgi, traci, daci şi până în zilele noastre. Nu în zadar ea practic nu poate fi tradusă. Să ne amintim de refuzul cunoscutei poete ruse Ana Ahmatova de a traduce balada, motivând că nu înţelege! resemnarea baciului moldovean (la poporul ei nu există aşa ceva). Balada Mioriţa, venită din adâncurile istoriei multimilenare a Neamului, rămâne încă nedecodificată.

Simpozionul „*Obârşia Mioriţei*”, şi manifestarea de suflet, care a avut loc în c. Caşin, judeţul Bacău, în perioada 15-16 august 2015, vine să ne readucă la rădăcinile adânci ale poporului nostru prin unele încercări de decodificare a baladei Mioriţa. Graţie invitaţiei insistente a bunului nostru prieten de la Bacău, prof. Vasile Puiu, am avut fericita ocazie de a participa la acest eveniment împreună cu maestrul N. Dabija, rectorul Universităţii Tehnice a Moldovei I. Bostan, prorectorul V. Dorogan, decanul V. Cartofeanu, şeful de departament S. Zaporojan, şeful de Program I. Manoli, însoţiţi de membrii minunatei formaţii din s. Costeşti „*Haiducii*” şi de primarul Natalia Petrea. În aceste două zile Caşinul a devenit centrul românismului, demonstrând tot ce ţine de tradiţiile unui sat românesc. Am înţeles un lucru: o ţară cu astfel de sate nu poate dispărea. Anume aceste sate se vor opune tendinţelor globaliste şi încercărilor unor ultraeuropeni români de diminuare a tradiţionalismului românesc. Ţin să menţionez că, ajunşi la Bacău în seara de 14 august, am fost

primiţi de către prof. V. Puiu şi duşi la un mic restaurant pentru a lua cina. În timpul cinei, noi cei din Basarabia – de la Universitatea Tehnică şi haiducii de la Costeşti, – i-am făcut o surpriză legată de împlinirea recent de către Domnia Sa a vârstei de 65 de ani. Şi cu acest prilej îi spunem: La mulţi ani, maestre inginer şi poet.

După o scurtă prezentare a localităţii de către primarul Daniel Şoroiu, a urmat vizita la Muzeul Satului (la noi în Basarabia puţine sate se pot mândri cu un muzeu al satului, astfel pierzându-se multe din tradiţiile locului), cu prezentarea unor meşteşuguri de mult uitate prin alte locuri. Apoi a urmat o vizită la mai multe gospodării amplasate în centrul satului. Fiecare gospodărie începea cu cunoscuta poartă de lemn (poartă de suflet, cum o numeşte maestrul C. Tudose în cartea sa!), cu trei

stâlpi şi acoperiş din Caşin şi continua cu casa, în care, în pofida tendinţelor modernismului, s-au păstrat multe elemente tradiţionale ale locului. Eram întâmpinaţi de gazde îmbrăcate în haine naţionale, de copiii lor, de asemenea, în haine naţionale (costum, opincuţe) cu nelipsitul păhăruţ de vin şi dulciuri.

Fiecare gospodar încerca să prezinte ce are mai bun în gospodăria sa. Despărţindu-ne cu greu de gazdele ospitaliere, imediat eram îndemnaţi să degustăm vinul de către vecini lor. Au urmat apoi şi alte elemente ale Programului: pioase cânturi în biserica muntenească a comunei şi predici ale celor 4 clerici cu un pronunţat substrat filozofic; ceremonia de primire a localităţii Caşin în Asociaţia „*Cele mai frumoase sate din România*”; corul ad-hoc al nevestelor şi fetelor din Caşin, după care s-au integrat cu un scurt program artistic şi membrii minunatei formaţii basarabene „*Haiducii*” din Costeşti; parada căruţelor cu coviltir – o manifestare unică în România.

După prânz participanţii şi gazdele s-au deplasat spre poiana Zboina – singurul loc de pe harta României unde se întâlnesc ţinuturile celor trei personaje din balada populară „*Mioriţa*”, aflată la 9 km de la cabana „*Înţărcătoatrea*” la înălţimea de 1383 m. Ajunşi la cabana „*Înţărcătoarea*”, aflată la vreo 13 km de Caşin la poalele munţilor Zboina şi Clăbuc, am trecut în 8 autoturisme de teren şi ne-am pornit pe un drum de munte spre Poiana Zboina, un drum cu istorie făcut încă pe timpul domnitorului Moldovei Gheorghe Ştefan şi pietruit în 1916 la comanda generalului de origine basarabeană Alexandru Averescu, pentru a fi folosit de Armata Română ca drum de rezervă în Ardeal. La jumătate de cale am făcut un scurt popas la Masa lu’ Vodă - o masă de piatră cu câteva scaune tot de piatră, şi „*Fântâna lu’ Ferdinand*”, ale căror istorii (şi a drumului) ni le-a povestit neobositul nostru ghid Constantin Tudose. Ajunşi la Poiana Zboina, am mers pe unul din cele trei drumuri spre monumentul „*Obârşia Mioriţei*” – o impresionantă sculptură din lemn cu trei feţe (nelipsita trinitate la români!), pe fiecare dintre care fiind sculptate elemente din istoriile „*celor trei ciobănei*” executate de sculptorul căşunean I. Moraru. După o scurtă prezentare a locului şi monumentului de către C. Tudose evenimentul a continuat într-un mod deosebit de simtomatic prin luările de cuvânt ale reprezentanţilor celor trei ciobănei prezenţi:

Constantin Tudose din Caşin (reprezentantul baciului moldovean), Constantin Macarie din Soveja (reprezentantul baciului muntean) şi Adrian Seven din s. Dreţcu (reprezentantul baciului ungurean).

„E o provocare! Bunul nostru coleg, prieten C. Tudose ne-a urcat aici să ne arate adevăratul „picior de plai gură de rai”. Aici înţelegem foarte bine această metaforă a Mioriţei...” , a spus prof. C. Macarie. Un scurt cuvânt a avut şi reprezentantul baciului ungurean, care a menţionat că în s. Breţcu au mai rămas doar 25% de români care, ca şi alţi români din sate cu populaţie preponderent unguri, au devenit ostatici în propria lor ţară. A urmat sfinţirea monumentului de către preotul bisericii munteneşti din sat, care a ţinut şi un impresionant discurs despre necesitatea unificării Neamului. *„...Balada Mioriţa, despre care Luis de Cortes, un mare romanist spaniol, spunea că este cea mai frumoasă baladă păstorească a lumii...Uitaţi-vă ce loc extraordinar ales pentru acest monument între cele trei Ţări Româneşti, care ar trebui să fie de 300 m înălţime să se vadă din toate colţurile pământului românesc, că nu este balada care ne desparte pe noi cei care vorbim aceeaşi limbă şi simţim româneşte, dar este locul care ne uneşte...”,* a declarat emoţionant maestrul N. Dabija.

Reveniţi obosiţi de drumul greu de munte după acest eveniment impresionant, în Cabana „*Înţărcătoarea*” ne aştepta o cină tradiţională cu nelipsita mămăliguţă şi brânză de oi, completată cu peşte prăjit – păstrăv crescut chiar în păstrăvăria de alături.

A doua zi dimineaţă, după ce s-a servit micul dejun, ne-am deplasat spre Caşin, unde eram aşteptaţi la sesiunea de comunicări „*Obârşia Mioriţei*”. La locuri de cinste au fost invitaţi acad. I. Bostan, rectorul Universităţii Tehnice a Moldovei, acad. N. Dabija şi prof.univ. V. Puiu. Prezente au fost oficialităţi precum primarul satului, D. Coroiu, vicepreşedintele judeţului Bacău, I. Floroiu, senatorul I. Avram.

Printre luările de cuvânt aşi menţiona următoarele: „*...Am asistat la ceremonia de sfinţire a unui foarte important monument. Dl primar trebuie să facă demersurile de includere a monumentului în lista UNESCO”*, a propus V. Munteanu, poet din Iaşi. *„...Recunosc, subiectul îmi era cunoscut la nivelul studiilor elementare. Percepţia mea în calitate de parlamentar al Mioriţei: unirea să fie izvorâtă dintr-un punct de gâlceavă...”*, a declarat senatorul I. Avram.

„*Trăiesc sentimente de mândrie că sunt printre D-voastră. Acum 40 de ani am auzit pentru prima oară Balada Mioriţa. Întrebând învăţătoarea despre obârşia Mioriţei, desigur nu mi s-a răspuns...Ţin să menţionez că ziua de 15 august este şi ziua martirilor Brâncoveneni...Vai de noi dacă vom pierde vreodată satul...Propun ca această zonă să fie numită Ţinutul Mioriţei...*”, a declarat emoţionant vice-preşedintele judeţului Bacău I. Floroiu. „*După ce am văzut în aceste două zile pot spune că nasc şi la Caşin oameni...Balada Mioriţa a devenit odă în mediul antic...”* (C.Pătrăscoiu, prof. dr. Universitatea „*A. I. Cuza*”, Iaşi). „*Îi mulţumim dlui C. Tudose şi dlui primar. Sunteţi la obârşia Mioriţei, pe care o consider între Nistru şi Tisa. Este un simbol din care se va naşte o legendă. „Mioriţa este răspunsul pe care l-au dat românii în faţa destinului tragic” (M. Eliade). Mioriţa n-are final...”*, a declarat prof. de limbă română din Soveja C. Macarie. „*...Au pretenţii cei care nu pot înţelege sensul Mioriţei. Nu avem nevoie de demitizarea Mioriţei, ci de demiticizarea miticilor. Baciul moldovean ar fi putut evita moartea sa, dar n-a făcut-o. Precum şi Dumnezeu ar fi putut evita răstignirea lui*

I. Hristos, dar atunci am fi avut un alt destin, unul necreştin... S-a spus că la Caşin s-a născut românismul. Dacă avem aici o delegaţie atât de importantă din Basarabia, atunci Trăiască România întregită aşa la Caşin. Dacă România va merge pe calea desconsiderării trecutului ei, Basarabia va prelua misiunea de păstrare a vechilor tradiţii şi a înaintaşilor ei...", a spus inspirat în stilul său maestrul N. Dabija.

„*Evreii au perpetuat în timp datorită faptului că au avut permanent în grijă sămânţa naţională. Ţin să menţionez faptul că un autodidact cum este dl C. Tudose a editat o bijuterie, „Istoria Caşinului", a organizat acest impresionant eveniment. Este dumnezeiesc ceea ce s-a întâmplat ieri la răscruce. Am considerat strict necesară prezenţa dlui N. Dabija acolo...Într-un mod similar acum 10 ani profesorul de la Iaşi L.Cantemir a iniţiat un impresionant simpozion „Cucuteni 5000 REDIVIVUS", care în a.c. va fi la a 10-a ediţie. Maestrul T. Grigoriţă cu haiducii săi se va întoarce la Chişinău pe un pod Cucuteni*", a declarat emoţionat prof. V. Puiu.

„*Două zile de neuitat. Datorită primarului am avut marea plăcere să vizităm câteva frumoase gospodării căşunene, muzeul satului Caşin. Ceea ce am văzut mă face să cred că prin transhumanţă a avut loc un transfer tehnologic pe întregul spaţiu românesc...*", a spus acad. Ion Bostan.

„*...Mă onorează prezenţa atâtor somi tăţi. N-am văzut aşa ceva în Caşin în ultimii 80 de ani de când m-am născut. C. Caşin a contribuit la lansarea unui exponent de patriotism local – pe C. Tudose. Fraţilor din Basarabia! Vă mulţumim foarte mult pentru momentele extrem de sensibile pe care le-am retrăit împreună*", a declarat prof. Comănici din Caşin.

După prânzul oferit de gazde noi, basarabenii, am pornit spre casă, într-un fel cu inima împăcată. În pofida realităţii noastre crude, am simţit la Caşin o apropiere de rădăcini şi încrederea în continuarea acestui formidabil început. Pe parcursul comunicărilor s-a auzit o propunere de a organiza acest

festival în fiecare an pe rând în cele trei sate de origine al bacilor Mioriţei. Balada „*Mioriţa*” este o capodoperă genială, îmbinând perfecţiunea de giuvaier a limbajului şi mesajul dragostei umane îmbrăcate în perfecte haine artistice. Din dragoste, baciul moldovean doreşte, dacă o fi să moară, să fie îngropat „*Aici pe aproape, / în strunga de oi, / Să fiu tot cu voi”*. Vrei să fii aproape doar de fiinţele pe care le iubeşti**.**

Literatura şi Arta, nr.33-35, 27 August 2015
http://www.revistasingur.ro/articol-pres/13217-2015-08-21-09-41-21
http://www.totpal.ro/valeriu-dulgheru-balada-miorita-ar-trebui-sa-fie-pentru-romani-ceea-ce-este-iliada-pentru-greci/
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/08/21/valeriu-dulgheru-balada-%E2%80%9Emiorita%E2%80%9D-%E2%80%93-o-cheie-la-codul-genetic-al-neamului/

ADUCEM BASARABIA ACASĂ

„Din Basarabia vă scriu, / Dulci fraţi de dincolo de Prut.
Vă scriu cum pot şi prea târziu, / Mi-e dor de voi şi vă sărut”.
(Grigore Vieru)

A fost laitmotivul primului Congres al Diasporei Unioniste, care a avut loc la Bucureşti în Palatul Parlamentului (sala "*Ovidiu Şincai*") pe parcursul a trei zile – 3-5 aprilie. Pentru o scurtă perioadă Bucureştiul a devenit o Mecă a românilor împrăştiaţi prin întreaga lume. Cum am ajuns să particip la acest eveniment care, de fapt, a fost destinat Diasporei, noi, basarabenii, nefiind diasporă? Am ajuns la Bucureşti graţie bunului meu prieten Alexandru Herlea, profesor universitar, ex-ministru al Integrării Europene al României în perioada 1996-1998, director al Casei Române de la Paris, care m-a inclus în delegaţia Asociaţiei Domniei Sale.

A fost o frumoasă, extrem de importantă şi oportună iniţiativă a Platformei Unioniste Acţiunea 2012, al cărei preşedinte este tânărul George Simion, cu veche experienţă pro-Basarabia. Îmi amintesc un caz care a avut loc acum şase ani (în perioada guvernării voronініste), când tineri ai organizaţiei „*Basarabia – Pământ Românesc”* de pe ambele maluri ale Prutului au planificat organizarea unei Hore a Unirii în Piaţa

Marii Adunări Naţionale de Ziua Unirii Basarabiei cu Patria-Mamă, 27 martie 2009. În acest scop la Chişinău a venit un grup de tineri din România. Dacă mai ţineţi minte, guvernarea comunistă a blocat accesul doritorilor din România de a participa la acest eveniment prin închiderea hotarului cu România pentru câteva zile, mai apoi introducând vize pentru români. Tinerii însă, sosiţi la Chişinău mai devreme de 26 martie, au dejucat planurile guvernării comuniste. Întrunindu-se în seara zilei de 26 martie lângă Arcul Catedralei spre a se pregăti pentru evenimentul de a doua zi, un grup de tineri au fost arestaţi fără motiv de agenţi în civil. Printre cei arestati au fost George Simion şi un doctorand al catedrei noastre, Eugen Rusu. G. Simion a fost expulzat forţat peste Prut, iar E. Rusu – judecat şi condamnat direct în comisariatul de poliţie la 48 de ore de detenţie.

Întâmplarea a făcut că, graţie prof. Alexandru Herlea, în aceeaşi zi de duminică – de încheiere a lucrărilor Congresului – am participat la încă un mic, dar important eveniment pro-basarabean: lansarea unei cărţi de poezie a tinerei poete basarabence Diana Enache, „*Dor de România*”, organizată de Asociaţia „*Pro Basarabia şi Bucovina*” (preşedinte prof. Marian Clenciu), organizaţie care există de peste 25 de ani şi care a reuşit să facă foarte multe lucruri bune pentru Basarabia. Lansarea a fost însoţită de un mic recital şi un concert însoţit de artişti din Basarabia împreună cu directorul Filarmonicii Naţionale, dl Marian Stârcea. Îmi pun întrebarea: de ce măcar aceste două evenimente nu au fost împreună? Ar fi fost o şi mai frumoasă încheierea lucrărilor Congresului.

Este un început de primăvară cu mai multe evenimente prounioniste. Ţinem să menţionăm că cu ceva mai mult de o săptămână în urmă a avut loc un alt eveniment important similar – Primul Congres Unionist al Forului Românilor de Pretutindeni (Diasporei), care şi-a desfăşurat lucrările pe 23.03.2015 la Câmpul Românesc în Hamilton, SUA, condus de poetul-

academician Nicolae Dabija. Ca şi primul Congres al Diasporei unioniste, şi acesta s-a încheiat cu o Declaraţie de Unire a Românilor de Pretutindeni.

Observaţi două evenimente similare, care au avut loc aproape simultan. Acest lucru confirmă că situaţia în Republica Moldova este drastică, în special, după criza economico-bancară, care a dezvăluit un grad alarmant de corupție în eşaloanele de vârf ale puterii, furturi în mărimi extrem de mari, de asemenea, după marea trădare din ianuarie prin crearea de către PLDM şi PD a unei alianţe cu PCRM, care a condus la abandonarea cursului de integrare europeană, scoaterea Partidului Liberal de la guvernare, revenirea treptată la vectorul pro-Kremlin, fapte ce împing tot mai mult Republica Moldova spre starea unui stat falimentar.

Cu regret, aceeaşi situaţie gravă este şi în diaspora românească, foarte divizată (acest lucru îl confirmă şi organizarea separată a celor două evenimente extrem de importante). Diaspora românească este divizată în diaspora propriu-zis românească şi cea basarabeană. Este regretabil acest lucru, ştiind că emigrantul ungur din Ungaria sau România face parte din una şi aceeaşi diasporă ungurească. În multe cazuri s-a făcut acest lucru cu bună ştiinţă pe timpul guvernării comuniste, când a fost creată aşa-numita diasporă moldovenească, deseori profund antiromânească, ghidată şi organizată de la Chişinău. Iar pe lângă faptul divizării pe acest criteriu, a mai avut loc divizarea din cauza ranchiunei, rânzei românești. Iar rolul unei diaspore unite, puternice ar putea fi primordial pentru realizarea visului de unire a Basarabiei cu România sau integrarea europeană în contextul evenimentelor de astăzi, legate de agresiunea Rusiei asupra Ucrainei şi pericolul iminent de încorporare a teritoriului Republicii Moldova în proiectul putinist „*Novorusia*” atunci când Uniunea Europeană va considera necesar să-şi asigure hotarele de est. Cei peste o sută de reprezentanţi ai românilor de pe ambele maluri ale Prutului, care se află acum în toată lumea,

au cerut Guvernului României să constituie un minister al românilor de pretutindeni.

Ei bine, voi încerca să radiografiez pe scurt evenimentele din zilele Congresului. Deschiderea a avut loc pe 03.04.2015, la orele 15.20, în somptuoasa clădire a Palatului Parlamentului, în prezenţa a peste o sută de reprezentanţi ai Diasporei româneşti de pe ambele maluri ale Prutului, veniţi din Italia, Franța, Spania, Grecia, Germania, Elveția, Marea Britanie, SUA Canada, Australia, Austria ş.a. Au onorat cu prezenţa lor acest eveniment şi parlamentari din România: Petru Movilă, Liliana Mincă, Ovidiu Alexandru Raeţchi, Ninel Peia, copreşedinţi ai Grupului Prietenii Unirii din parlament, grup în care se regăsesc vreo 50 de parlamentari, Mihai Deaconu, membru al acestui grup, Mădălin Voicu, membri ai guvernului ş.a. „*Iniţiativa „Acţiunea 2012" este justificată de o serie de argumente, este puternic impregnată de valorile occidentale...Avem nevoie de un sprijin punctual, de o strategie şi de un buget pentru eficientizarea raportului dintre statul român şi românii din străinătate, avem nevoie de coordonarea politicilor pentru Republica Moldova. Diaspora are menirea de a îmbunătăţi imaginea românilor în afara Ţării*", a declarat în cuvântul său de deschidere preşedintele Platformei „*Acţiunea 2012*", George Simion.

Deosebit de emoţionante au fost toate luările de cuvânt ale reprezentanţilor Diasporei. În condiţii nu simple, departe de Patrie, de familie, de rude, ei se organizează, îi fac pe cei din ţările de reşedinţă să ne cunoască istoria, folclorul, problemele. Unele diaspore au chiar publicaţii seriale ale lor. Este un mare păcat să nu putem folosi acest sprijin în rezolvarea problemelor actuale, cu care se confruntă acest colţ de Ţară pe nume Basarabia. „*Reîntregirea apare ca o necesitate stringentă şi este pentru români materializarea unui vis, iar visurile au o putere neţărmurită. Occidentul are nevoie de o Românie puternică la hotarul de est. Societatea civilă are un rol extrem de important*

pentru reîntregire şi cu această ocazie felicit tinerii care au organizat acest congres" a declarat directorul Casei Române din Paris, prof. Alexandru Herlea. „*2015 este, la fel ca şi 1991, un an de cotitură, prielnic Unirii. Acum România este mai bine pregătită. Nu ne permite nimeni să mai ratăm și această șansă. Poate fi 2015, 2016, dar până în 2018. Tânără generație, sunteți datori să faceți istorie și faceți istoria! (...) Întotdeauna am avut în subconștient unionismul, codificat în creier. Unionismul este și actul administrativ, pe care-l pregătim cu atâta înfrigurare să-l semneze clasa politică, având acceptul țărilor dumneavoastră. Nu avem dreptul să o ratăm*", a afirmat ex-premierul moldovean Mircea Druc.

„*Referitor la unire dorinţa noastră nu este una conjuncturală...România este înconjurată de câteva milioane de români...În această luptă nobilă tinerii trebuie să folosească experienţa vârstnicilor*", a declarat ex-ministrul Apărării în perioada războiului Rusiei asupra Republicii Moldova în 1992, generalul I. Costaş: „*Mulţi se întreabă dacă modelul Germaniei este viabil şi în cazul nostru. Evident, da. Atât mica unire de la 1859, cât şi marea Unire de la 1918 au fost rezultatul utilizării extrem de inteligente a contextului internaţional*", a menţionat, vicepreşedintele grupului parlamentar „*Prietenii Unirii*", O. Raeţchi. „*În a. 2018 s-ar împlini 100 de ani de la unirea Basarabiei cu Patria-mamă prin readucerea Basarabiei în România. Idealul unirii nu va dispărea chiar dacă tancurile lui Putin vor veni peste noi. Când aud întrebări de genul: „Cât costă unirea Basarabiei cu România?" îmi vine să plec la Tiraspol, la liceul „Lucian Blaga", să-i întreb pe elevi, profesori cât costă rezistenţa lor în acel cuib de viespi*", a declarat emoţionat Alecu Reniţă, preşedintele Partidului Ecologist din Republica Moldova. *„Asociaţia „Dacia" de la Roma a ales „Unirea" drept unul din scopurile sale principale. Este constituită din români de pe ambele maluri ale Prutului. Academia „Di Romania" a participat la traducerea lui Gr.*

Vieru în limba italiană”, a menţionat dna T. Ciobanu, preşedintele Asociaţiei.

„*Ne vom salva doar revenind la românism şi reunirea neamului românesc*” (Fl. Ilovan, Grupul românilor din Irlanda, Dublin). „*Basarabenii sunt cei mai puri daci. Pe acolo n-a călcat picior de roman. Dl A. Herlea a menţionat că nu ne putem referi la reunire fără anularea Pactului Ribbentrop-Molotov. Voi termina cu versurile „Noi, românii, facem scut. Jos hotarul de la Prut”,* a declarat Mircea Popescu, fost preşedinte al Consiliului Mondial Român (România-SUA).

Discursuri emoţionante au ţinut: A. Guţu, prim-vicerector al Universităţii Libere Internaţionale din Moldova; S. Burduja, Liga Studenţilor Români din Străinătate, Fundaţia CAESAR, România (SUA); L. Bîlhac, preşedinte al Asociaţiei „*Orfeu*”, Atena, Grecia; O. Chicu, Asociaţia „*Gazeta Basarabiei*”, Veneţia, Italia; D. Tecu, Federaţia Asociaţiilor de Români din Europa, Madrid, Spania; S. Dumitrache, preşedinte al Asociaţiei

Femeilor Românce din Italia, Milan; E. Bulat, scriitoare, Republica Moldova-Italia; L. Bolfosu, director artistic, ansamblul „*Arţăraş*”, Roma, Italia; D. Duşciac, Comisariatul pentru Energie Atomică, Paris, Franţa; M. Fusu, regizor, actor, dramaturg, Republica Moldova; I. Condrea, grafician, Moscova, Federaţia Rusă; R. W. Toperter, jurnalist, Londra, Marea Britanie, ş.a. Ţin să menţionez în mod deosebit activismul organizatorilor basarabeni Anatol Ursu, reprezentant al Asociaţiei „*Tinerii Moldovei*”, şi Iulian Gramaţki (masterand, Frankfurt pe Main), tineri foarte bine pregătiţi, cu un pronunţat simţ al românismului.

Desigur, lucrurile legate de acest greu, îndelungat proces de unificare a Diasporei nu trebuie privite doar în roz. Este un bun început de unificare a forţelor în diaspora şi se va încununa cu succes doar în cazul când se va da dovadă din toate părţile de cooperare, înţelegere, uneori de a face un pas înapoi pentru ca ulterior să poţi face doi înainte. Trebuie atrase toate forţele care pot favoriza acest proces. Pericolul rusesc este prea mare pentru Basarabia. Acest prim Congres al Diasporei Române Unificate (s-ar dori să fie şi mai unificată!) s-a încheiat cu o Horă a Unirii în Piaţa Universităţii. Întorşi în ţările de reşedinţă, participanţii la Congres vor trebui să realizeze planul de acţiune pentru 2015 aprobat la Congres.

Să ne ajute Dumnezeu!

Literatura şi Arta, nr. 15, 9 aprilie 2015.

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/04/09/valeriu-dulgheru-aducem-basarabia-acasa

ŢARA MEA DE DINCOLO DE PRUT...

„Tara mea de dincolo de Prut,
mi s-a dat porunca sa te uit...”.
(Nicolae Dabija)

La 28 iunie 1940 ni s-a dat ordin să te uităm. Zilele acestea s-au împlinit 75 de ani de la acest trist eveniment. Comisarii sovietici, asistaţi de lepădături autohtone, îmi ordonau să-l uit pe fratele de peste Prut, iar pentru a-l uita mai uşor, m-a deportat în celălalt capăt al lumii, tocmai în fundul Siberiei la Cercul Polar. Celor lăsaţi (deocamdată) la vatră li se spunea că de acum înainte pe veci au o altă ţară – u.r.s.s., iar ţarcul se numeşte „*republica sovietică socialistă moldovenească”*. Învăţătorii în mare parte aduşi de peste Nistru le spuneau copiilor veniţi la şcoală la 1 septembrie că au o altă ţară, că trebuie să înveţe o altă hartă, o altă limbă – limba moldovenească, îmbrăcată în alte straie – grafia slavă (chirilică). Locul chipului luceafărului poeziei româneşti – Eminescu – în clasă îl ocupa portretul „*celui mai iubit dintre oameni*” – I. Stalin.

Trecuţi prin deportări în câteva valuri, prin închisorile nkvd-iste, prin cumplita foamete din 1946-47, când unii au fost aduşi la stare animalică, prin colectivizarea forţată, prin toate treptele şcolii sovietice, menirea cărora era deznaţionalizarea, rusificarea şi formarea noului om sovietic – homo sovieticus, marea majoritate a românilor basarabeni nu şi-au uitat rădăcinile, apartenenţa de neam. Chiar şi după 50 de ani de urgie sovietică, de satanism comunist la sfârşitul anilor 90’ această aşchie de popor român a renăscut ca pasărea Phoenix din cenuşă. Mişcarea populară constituită în Frontul Popular era cea mai puternică în fosta u.r.s.s. Această mişcare i-a trezit şi pe fraţii de peste Prut. Însă prea repede s-a stins, nefiind atins scopul principal – revenirea acasă. Frontul Popular, încăput pe mâna trădătorului Iurie Roşca, s-a transformat încetul cu încetul într-o formaţiune

politică antinaţională, care s-a stins lent până şi-a dat obştescul sfârşit. Visul de reunire cu Ţara se stingea şi el încet. Nu se mai vorbeşte astăzi despre Frontul Popular (rebotezat ulterior ppcd), despre liderul lui, Iurie Roşca. „*Maurul şi-a făcut treaba, maurul poate să plece*”. Şi a plecat. Au venit alţii care au preluat flamura căzută şi ne-au îndemnat spre un nou orizont – cel al integrării europene. Cu câtă amărăciune în suflet constatăm astăzi că şi unii dintre aceştia ne-au trădat amarnic aşteptările. Mă refer la cea mai însemnată (ca pondere în organul legislativ) formaţiune politică de centru – dreapta – PLDM, condusă de V. Filat (de partidul lui Lupu nici nu mai vorbesc, acesta nu este al nostru). Atât de aproape de acest vis la 28 iunie 2014, când Iu. Leancă a semnat Acordul de Asociere la Uniunea Europeană, şi atât de departe suntem astăzi. Politicienii noştri au transformat acest vector european într-un miraj. Cu cât ne-am apropiat mai mult de el cu atât mai departe suntem astăzi. Prin găinăriile politice şi financiare din ultimul timp au compromis extrem de mult acest vis, au compromis numele de politician, au compromis guvernarea democratică proeuropeană.

Ceva e putred în Danemarca noastră. Pe toate căile posibile s-a creat o impresie eronată despre politicul basarabean unde se crede că nu mai e locul cumsecădeniei, bunelor moravuri. Poate de aceea oamenii cumsecade cu o bună pregătire şi cu simţul durerii de Neam nu-şi găsesc locul în politica basarabeană. Dorin Chirtoacă este unul dintre ei. Priveam cu dezgust bătăile electorale şi îl compătimeam pe Dorin Chirtoacă atacat bădărăneşte de tot soiul de duşmani şi „prieteni”. Cu toate acestea, Dorin a câştigat Capitala, a câştigat cu un scor hotărâtor în pofida comportamentului mai mult decât bădărănesc al oponenţilor săi. **Bravo, Dorin!** Ciuma roşie a fost oprită la porţile oraşului, nu însă şi lichidată. Mare a fost dezamăgirea talibanului Dodon în noaptea de după alegeri care, atunci când situaţia era deja clară, s-a coborât la un limbaj de birjar. E de înţeles, are de făcut raport şefului şi nu prea are ce raporta la

atâția bani cheltuiţi (puţini bani l-au costat puzderia de megabannere reînnoite de câteva ori pe parcursul campaniei electorale, corturile roşii cu oameni angajaţi împrăştiate prin tot oraşul, tonele de maculatură electorală distribuită la kilograme; fiind într-un troleibuz, la staţie taxatoarea s-a apropiat de un astfel de cort roşu primind un braţ de ziare. La întrebarea mea ce va face cu atâtea ziare, ea mi-a răspuns „*Sunt bune pentru ştersul geamurilor troleibuzului!*”)? Actualmente toată clasa politică este compromisă în faţa cetăţenilor. Nu în zadar instituţiile statului se bucură de cel mai prost raiting. La aceasta au contribuit în mare parte mijloacele de informare în masă aservite unor grupuri de interese sau aflate în goană după senzaţii, partidele politice, scopul de bază al cărora nu este propunerea unor soluţii mai bune pentru a scoate această aşchie de popor atât de prost guvernată din mizeria materială şi morală, ci distrugerea cu orice preţ a oponenţilor politici, promovarea nepotismului, cumătrismului şi corupţiei. Pe scena politică a apărut un nou tip uman, pentru care sensul vieţii este achiziţia, consumul şi parada. Este un fenomen trist şi foarte periculos în politica promovată pe malul Bâcului.

Toate acestea au dus la erodarea puterii, la pierderea lamentabilă a încrederii în guvernare. Alegerile locale recente au confirmat acest lucru. În Chişinău, unde electoratul este mai informat, PLDM are doar 2 consilieri, iar PDM – doar unul. Atât de murdare au fost aceste alegeri. Pe parcursul campaniei electorale se crea impresia că acest lucru se făcea în mod special dirijat de undeva de cineva. Ar putea exista un plan bine chibzuit al Kremlinului de erodare cât mai puternică a puterii, a forţelor proeuropene democrate. De fapt nu le este prea greu să-și atingă scopul deoarece cei din vârful puterii democrate le-au ajutat puternic prin găinăriile politice și financiare din ultimul timp. Tot mai mult constat şi eu, ca şi cunoscutul intelectual român Andrei Pleşu, că „*Ţara mea nu mai are mare legătură cu mine. E ţara altora: a unei reţele de indivizi care au ajuns la vârf prin*

grosolane manevre de partid, de familie şi de gaşcă. Faţă de ţara „lor” mă simt nu numai străin, ci pur şi simplu ameninţat... Se fură lacom, se fură obraznic, se fură până la pierderea instinctului de conservare. Infractorii se simt infailibili, invulnerabili, nemuritori... Dacă sunt prinşi, se declară victimele unor manevre politice. Încearcă eventual, să scape, turnându-se între ei”. Parcă sunt scrise cu referire la situaţia actuală din Basarabia. Numai la noi se poate întâmpla aşa ceva ca unul dintre principalii învinuiţi de furtul secolului şă-şi cumpere imunitate cu voturile orheienilor. La întrebarea unui orheian de ce l-au vot pe cel învinuit de furtul miliardelor, el a răspuns nonşalant: „*Poate va investi ceva din ceea ce a furat la Orhei*”. Sfântă naivitate, ca să nu o numesc mai dur. Acelaşi lucru îl putem spune şi referitor la Bălţi, unde un alt hoţoman legat cu lumea interlopă câştigă alegerile din primul tur cu majoritatea de voturi ale bălţenilor! Pentru multă lume este clar că scenariile Bălţi şi Chişinău fac parte din aceeaşi schemă construită la Kremlin. Vă puteţi imagina că R. Usatîi, obişnuit cu luxul Moscovei (unde are o întreagă moşie cu o suprafaţă de 2 ha şi un adevărat conac) sau al Chişinăului, a fost liber dispus să-şi lege destinul de această urbe provincială. Nu observaţi în discursurile lui cum tinde la postul de preşedinte al Republicii (să ne ferească Domnul de această năpastă!). Prostul nu este suficient de prost dacă nu este şi fudul. Sau tovarăşa Z. Greceanîi, fost prim-ministru, este oare încântată de acest post de primar al Capitalei, care mai cere să te mai caţări uneori pe schele de construcţie sau să te cobori în subteranele reţelelor de canalizare (o priveam pe tovarăşă în noaptea de după alegeri şi nu am observat să fie distrusă de insucces!). Este clar că fac acest lucru la ordinul celor care-i plătesc, iar ordinele se execută. Scopul Kremlinului este să fie cât mai rău în acest colţ de ţară, să fie compromise cât mai mult ramurile puterii şi atunci această aşchie de popor va fi o pradă uşoară şi singură îşi va pune juvăţul pe gât prin „*vot democratic”*.

Când mă gândesc că aceşti indivizi îmi hotărăsc soarta, mă cutremur. La ce timpuri, la ce moravuri am ajuns. Partidele politice au devenit simple trambuline pentru afacerişti şi hoţomani, iar noi îi înjurăm în gând, însă îi votăm fiindcă nu avem alţii, fiindcă în locul lor ar veni alţii mult mai periculoşi. Iar miticii moldoveneşti profită de impasibilitatea situaţiei noastre. Biserica face propagandă electorală pentru reprezentatul satanei chiar în biserică! Mai toate televiziunile ruseşti fac campanie electorală doar pentru un singur candidat (Z. Greceanîi), iar puţinele din cele naţionale o fac pe imparţialii, promovând, de altfel, nemeritul. Diverşi „*analişti politici*" devin experţi mai în toate domeniile spălându-le creierii telespectatorilor.

Ce-i de făcut în această situaţie ambiguă şi deosebit de dificilă? Există două căi de salvare de pericolul asiatic şi aceste căi trebuie să se complementeze: continuarea paşilor de integrare europeană şi reactualizarea ideii de Reunire cu Patria-mamă! Deşi tot mai iluzorie, va trebui susţinută pe toate căile ideea de integrare europeană sau ce a mai rămas din ea. Aici avem nevoie de o coalizare mai largă a forţelor democrate, care trebuie să lupte pe două fronturi: împotriva lui Dodon şi Usatîi, care îşi doresc acapararea puterii, rezilierea Acordului de Asociere şi reorientarea spre uniunea euroasiatică (rusă!); şi împotriva celor care au furat miliardele (Plahotniuc, Filat, dar şi Voronin, Dodon, Greceanîi, Shor ş.a.). Să te arunci cu pieptul dezgolit asemenea lui Matrosov nu faci prea mare treabă. Nu pot accepta nici în ruptul capului aruncarea tuturora în acelaşi ceaun, cum fac cei de la Jurnal TV şi Platforma DA, unde îi găsim pe preşedintele N. Timofte, Iurie Leancă, dar şi pe D. Chirtoacă alături de Plahotniuc, Filat, Voronin, Dodon, Greceanîi ş.a. Ideea integrării europene mai este încă susţinută de electorat. Drept dovadă sunt rezultatele ultimelor alegeri generale locale unde electoratul le-a mai dat o şansă partidelor proeuropene, votând în peste ¾ de raioane candidaţi proeuropeni în funcţiile

de primari locali şi consilieri. Însă un vechi proverb românesc spune că „*ulciorul nu se duce de multe ori la fântână”*, până la urmă se strică. De-ar înţelege acest lucru guvernanţii.

O altă cale tot mai frecvent auzită în ultimul timp este Reunirea cu Ţara, de la trupul căreia am fost rupţi la 28 iunie 1940. Veţi spune că e puţin reală, dar să ne amintim cât de reală era la începutul anilor şaizeci ai sec. XIX mica Unire a Principatelor Moldova şi Muntenia. A devenit posibilă doar după pierderea de către Rusia a Războiului Crimeei. Şi Marea Unire de la 1918 nu ar fi fost posibilă dacă în urma Primului Război Mondial imperiile austro-ungar şi rus nu se destrămau. Această cale, destul de reală în anii 90, pe parcurs a fost serios compromisă. Lumânarea aproape stinsă a Reîntregirii a fost preluată de tinerii români de pe ambele maluri ale Prutului, al căror viitor este cel mai mult compromis de situaţia actuală. Aceşti minunaţi tineri au organizat mitingul de comemorare a 203 ani de la raptul Basarabiei de la 1812, la care au participat peste 40 000 de manifestanţi. Tot aceşti tineri organizează tocmai trei evenimente majore: Marea Adunare Națională (5 iulie 2015), Marşul lui Ștefan cel Mare si podul de flori de la Prut (11 iulie 2015). Să-i susţinem cu toţii în nobila lor idee, îndemnul lor către noi fiind „*Vara asta doar așa puteți contribui pentru Unire. Orice om care și-o dorește trebuie să fie prezent măcar la unul dintre evenimente; în caz contrar – va privi de la televizor cum alții fac Unirea. Punctul de apogeu pentru tot ce înseamnă Unire este acum, în iulie. Este acum sau niciodată pentru oricine visează la Unire. Dacă nici cu această ocazie nu lăsăm tot ce avem de făcut la o parte și nu ne dedicăm doar Unirii pentru o zi, pentru o săptămână, atunci când*?”.

Vorbind în limbajul acestor bravi tineri, să vedem ce ne uneşte: aceeaşi limbă, istorie, cultură, aceleaşi tradiţii, aceeaşi religie, acelaşi tricolor. De fapt, suntem aceiaşi, doar despărţiţi temporar la 28 iunie 1940. „*De ce avem nevoie de unire*?” se întreabă tinerii. Pentru că doar: „*Dacă DNA-ul trece Prutul –*

hoţii vor intra la puşcărie, iar noi vom scăpa de corupţie; Dacă vom institui leul moldovenesc ca valută naţională–vom avea o piaţă valutară stabilă; Dacă autostrăzile româneşti vor ajunge şi la Chişinău – vom conecta infrastructura noastră rutieră cu cea europeană; Dacă Republica Moldova se va integra în România – va accede automat în UE şi NATO, eliminând astfel pericolul unui război ca cel din Ucraina; Dacă vom beneficia şi noi de sistemul de educaţie din România – condiţiile de trai ale studenţilor s-ar îmbunătăţi vizibil, iar bursele tinerilor ar fi de nivel european; Dacă procurorii de la Bucureşti vin la noi – se va recupera miliardul furat; Dacă vom trăi ca-n România – salariile noastre vor fi în mediu de 530 de Euro; Dacă ne vom aproviziona în întregime cu gazul românesc – vom plăti mai puţin şi nu vom depinde de cel rusesc; Dacă vom beneficia de granturile, pe care le are România la dispoziţie în următorii ani – la noi ar ajunge miliarde de euro subvenţii pentru agricultură; Dacă vom putea trece Prutul fără graniţe–ne vom bucura de Munte şi Mare la noi acasă”.

La cele spuse de tineri aş mai putea adăuga: pensiile ar fi ca-n România de circa 300 de Euro în loc de 70-80 de Euro; cercetătorii ştiinţifici ar avea salarii la nivelul celor europene; cadrele didactice vor avea salarii de 500-1000 de Euro, nu 80-150 de Euro, cum este acum la noi.

Şi atunci să ne întrebăm: de ce nu facem REUNIREA? „*...Dar de-o fi să mi te uit, suflet al meu/, Uite-mă pre mine Dumnezeu*!”.

Literatura şi Arta, nr. 27, 2 iulie 2015.

Revista AGERO, Stutgart. Magazin cultural de opinie şi informaţie.

http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/ISTORIE/Tara%20mea%20de%20dincolo%20de%20Prut%20de%20Valeriu%20Dulgheru.htm

http://www.revistasingur.ro/altele/13166-valeriu-dulgheru-ara-mea-de-dincolo-de-prut?q=altele/13166-valeriu-dulgheru-ara-mea-de-dincolo-de-prut

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/07/02/valeriu-dulgheru-tara-mea-de-dincolo-de-prut/

URME DACICE ÎN MAREA BRITANIE (PARTEA IV)

Imperiul Roman a fost cel mai mare şi cel mai durabil imperiu al tuturor timpurilor (a existat cca 700 de ani). Au fost imperii mai mari (de ex. al lui Alexandru Macedon, al lui Chinghis Han, al lui Atila, dar nu au fost durabile). El a crescut atât prin puterea armelor, cotropind noi teritorii, cât şi prin civilizaţia, pe care au promovat-o în noile colonii. Unde mai găseşti urme ale imperiului hunului Atilla, ale lui Chinghis Han ş.a., apărute mult mai târziu dar demult dispărute fără urme? Urme romane însă găseşti peste tot pe unde au fost. În Basarabia sunt două valuri ale lui Traian. În Europa Romană până astăzi s-au păstrat drumuri făcute de romani. În Marea Britanie este zidul Hadrian, păstrat foarte bine până astăzi.

Faptul că soldaţii daci erau pe potriva celor romani ne vorbesc şi ruşinea romanilor care un timp au plătit tribut dacilor, de asemenea, cele două războaie dacice, duse cu greu de Traian. Prin aceasta se explică faptul că îndată după ocuparea Daciei de

către romani armata romană şi-a completat rândurile cu ostaşi daci. Deseori fiind numeroşi ei veneau în legiunile romane cu insemnele lor. În fig. 2 se observă un călăreţi roman ducând în mâini un steag dacic – lupul dacic. Însă cel mai bine s-a păstrat prezenţa majoră a ostaşilor daci în rândurile legiunilor romane dislocuite în Marea Britanie.

Unitatea cea mai evident prezentă în fortul Birdoswald este Prima Cohortă Dacică, care este atestată în 31 de inscripţii în piatră din totalul de 62 descoperite. Banna - cel mai mare şi mai vechi fort din cele şaisprezece înşirate de-a lungul zidului, cel mai bine păstrat, cu cele mai multe vestigii, singurul locuit, şi după destrămarea imperiului roman, mult după aceea, de către urmaşii acelor soldați veniți din îndepărtata Dacie. "*Banna!... Birdoswald, cum l-au botezat englezii... Rudchester, Halton Chester, Ebchester, Great Chester, Rochester, Chester... Mereu acest Chester, înscris pe toate tăbliţele acelea cafenii, având în paranteză denumirea veche: Deva. Deva, Chester... Simpla coincidenta? Şi totuşi, sunt prea multe Chester aici, la fel cum sunt o multime de "dave" la noi, în celălalt capăt al continentului: Singidava, Piroboridava, Ramidava, Petrodava, Buridava, Sargidava, Pelendava... Toate nume de cetăţi pur dacice"* se întreabă Bogdan Lupescu în articolul său din revista AS.

Cea mai bine păstrată porţiune a Zidului este cea din jurul localităţii Banna (actualul Birdoswald), unde descoperirile arheologice indică încartiruirea Cohortei I Dacice (Cohors I Aelia Dacorum) timp de mai mult de un secol, căreia i se alătură ulterior şi Cohorta I Tracă. Cohorta I Aelia Dacică a fost formată după cucerirea Daciei de către Traian şi transferată imediat în Britania (RIB 1365). Având 1000 de oameni, Cohors I Aelia Dacorum era comandată de un tribun, oficial militar de rang înalt al Imperiului. Sub comanda tribunului Aurelius Iulianus în perioada 205-208 a fost finalizată construcţia Fortului. "*Fortareata asta a fost ridicata şi locuita de 1000 de soldaţi din Cohors I Dacorum, recrutaţi de Hadrian pe la 120-125, ca să lupte împotriva scoţilor, iuţilor si picţilor de la miazănoapte…Au construit cetatea Banna cu niște tehnici "ciudate", mai ingenioase decât la restul* (RIB 1909) *(probabil renumita tehnologie dacică de construcţie a zidurilor cu pereţi dubli, legaţi prin bârne, iar spaţiul dintre pereţi umplut cu pământ – n.n.)…Au continuat sa trăiască aici, fiindcă s-au înțeles bine cu localnicii celti, datorita unor asemănări de cultura,*

Cohors Primae Dacorum.* The First Cohort of *Daci

This unit was a one-thousand strong infantry unit levied from among the various Celtic tribes of the Roman province of Dacia.

"probabil"…Au lăsat o mulţime de inscripţii in urma lor, dar pietrele acelea nu mai exista, pentru ca au fost duse la muzeele din Carlisle, din Newcastle…" – sunt mărturiile unui ghid de la Marele zid.

În pasajul din colţul de sud-est al bisericii (atunci când romanii încă nu acceptaseră creştinismul!) a fost găsit un altar al Cohortei I Aelia Dacică (RIB 1881). Cohorta I Aelia Dacică continuă să construiască o serie de altare, cel târziu până la regele Probus (276-82) (RIB 1912). Cohorta I Aelia Dacică s-a aflat în Britania o perioadă lungă. Despre aceasta vorbesc multiplele inscripţii de origine dacică pe ziduri, pietre de mormânt, altare, incrustarea cunoscutei săbii dacice – falxul ş.a., nume dacice date copiilor născuţi în Britania (de ex. Decebalus (RIB1920), care vorbesc despre legăturile puternice cu spaţiul de origine.

The Epigraphy of *Banna*

There are sixty-two inscribed stones recorded in the RIB for Birdoswald, comprising: forty-four altars and other votive stones, ten building inscriptions, cohort and centurial stones, four tombstones and four other indesignated texts. These include fifteen inscriptions all dateable to the third century.

The Dateable Latin Inscriptions from Birdoswald

RIB # (clickable)	Date	Description
1910	AD198-209	B.I. of emperor Septimius Severus and his son Caracalla
1909	AD205-208	B.I. of emperor Septimius Severus and his sons Caracalla and Geta by *Cohors I Aelia Dacorum* and *Cohors I Thracum*
1911	AD212-217	altar to emperor Caracalla
1892	AD212-222?	altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* ***Antoniniana***
1914	c.AD219	B.I. of governor Modius Julius by *Cohors I Aelia Dacorum*
1896	AD235-238	altar to I O M D by *Cohors I Aelia Dacorum* during Maximian's reign
1929a	AD235-238	altar to I O M D by *Cohors I Aelia Dacorum* during Maximian's reign
1922	AD236	damaged B.I. erected during the consulship of Maximinus and Africanus
1875	AD237	altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* during the consulship of Perpetuus
1893	AD238-244	altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* ***Gordiana***
1883	AD260-268	altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* ***Postumiana***
1886	AD260-268	altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* ***Postumiana***
1885	AD271-274	altar to *Cocidius* and I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* ***Tetricianorum***
1929b	AD276-282	altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* ***Probiana***
1912	AD293-305	B.I. of emperors Diocletian and Maximian

1909 AD205-208 B.I. of emperor Septimius Severus and his sons Caracalla and Geta by *Cohors I Aelia Dacorum* and *Cohors I Thracum.*
1892 AD212-222? altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum Antoniniana*
1914 *c.*AD219 B.I. of governor Modius Julius by *Cohors I Aelia Dacorum*
1896 AD235-238 altar to I O M D by *Cohors I Aelia Dacorum* during Maximian's reign
1929a AD235-238 altar to I O M D by *Cohors I Aelia Dacorum* during Maximian's reign.
1875 AD237 altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum* during the consulship of Perpetuus
1893 AD238-244 altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum Gordiana*
1883 AD260-268 altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum Postumiana*
1886 AD260-268 altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum Postumiana*
1885 AD271-274 altar to *Cocidius* and I O M by *Cohors I Aelia Dacorum Tetricianorum*
1929b AD276-282 altar to I O M by *Cohors I Aelia Dacorum Probiana.*

11 din 15 documente enumerate se referă la daci.

Aflaţi în Birdoswald mai mult de 200 de ani ei nu şi-au uitat rădăcinile, făcând inscripţii pe pereţi şi pietre de mormânt cu sabia dacică ș.a. O piatră din Birdoswald este a copilului Decebalus, după numele regelui dac. O altă piatră de mormânt este a lui Aurelius Concordius, fiul comandantului garnizoanei dacice, Aurelius Julianus. Una dintre pietrele de mormânt a fost pusa de către ş̦otia lui Cornelius Victor, membru al gărzii

guvernatorului, care a slujit în armata vreme de 26 ani şi era originar din Pannonia, Ungaria de azi.

Prezintă interes mărturiile arheologului român Doru Bogdan, care a făcut mici săpături în 1999 la fortul Birdoswald: *„Acesta a fost marele nostru noroc, al arheologilor: că le-au ars! O ploaie torențială a căzut peste fortul părăsit, imediat după plecarea lor, aşa cum se întâmplă atât de des aici, în Northumbria. Ploaia aceasta a înăbuşit focul, "călind" tăbliţele de lemn, acoperindu-le cu o crusta de carbon şi oferindu-le astfel condiții anaerobe de păstrare, fără ca bacteriile să le poată ataca, până astăzi. Mi se par nişte documente importante chiar pentru istoria Daciei, care ar trebui, poate, să fie băgate în seamă şi de arheologii români. Noi am deschis aceste bucăţi de lemn îngropate, le-am desfăcut strat cu strat, "foaie cu foaie".*

Să ne întrebăm ce s-a întâmplat după prăbuşirea Imperiului Roman sub presiunea barbarilor din nord şi din vest? Este de presupus, şi descoperiri arheologice susţin această ipoteză, că după peste100 de ani de şedere, membrii cohortei să fi devenit coloni (proprietari de pământ) şi să se fi stabilit definitiv în zonă. „*Prima cohorta dacica sta acolo de doua secole. Soldatul, prinzând rădăcini, devine colon. Puţin cate puţin, legiunile uită de legăturile lor cu Roma...*“ scria Andre Maurois despre Banna. Într-adevăr, există o continuitate de locuire fantastică a dacilor acolo, în lumea celtică. Încă din secolul 12, hrisoavele amintesc de un anume Radul, mare stăpân de oi la Birdoswald, care făcea daruri bogate unei mănăstiri din apropiere. O mână de soldaţi care au reuşit să sădească în Britania un sâmbure de istorie...

Cul. de lucrări Simpozion „Cucuteni 5000 REDIVIVUS: ştiinţe exacte şi mai puţin exacte”. Iaşi, 2015

CAPITOLUL III

Să eliminăm s(c)lavul din noi

„Trăim minciuni adevărate / trăim de parcă n-am trăi.
Cu toate zilele în spate / trăim de parcă am muri.
Au tot murit pe la răscruce / Grigore, Doine şi Ioni.
Tot pentru noi urcând pe cruce, / să fim mai tari, să fim mai domni”.

(Viorica Nagacevschi)

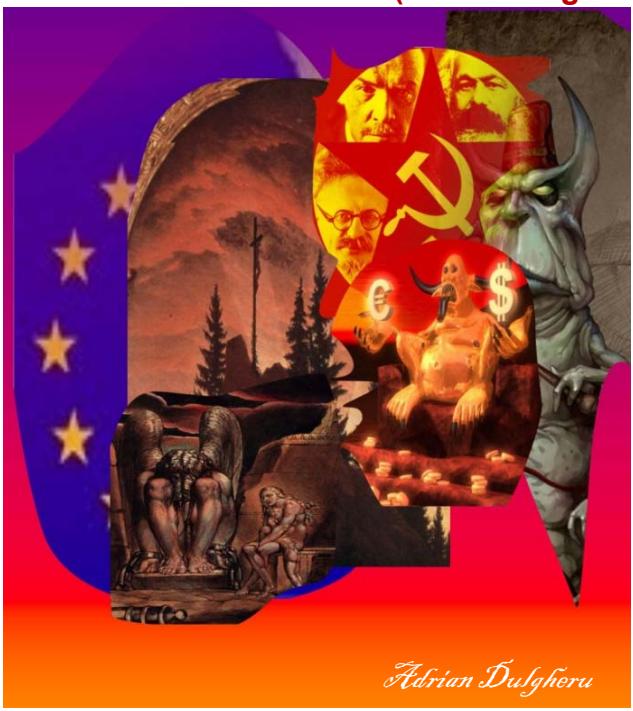

PUNCTUL TERMINUS AL RĂTĂCIRII

„Trăim minciuni adevărate / trăim de parcă n-am trăi.
Cu toate zilele în spate / trăim de parcă am muri.
Au tot murit pe la răscruce / Grigore, Doine şi Ioni.
/ Tot pentru noi urcând pe cruce,
/ să fim mai tari, să fim mai domni”.
(Viorica Nagacevschi)

Parcurgem o perioadă extrem de dificilă. Fiind atât de aproape de realizarea visului european după semnarea Acordului de asociere la 28 iunie anul trecut, dar, totuşi, atât de departe. Mulţi se întreabă: de ce am ajuns în această situaţie? De ce guvernanţii, cărora electoratul cu atâta greu le-a acordat peste jumătate de sufragii (mulţi am votat, călcându-ne pe inimă), atât de prost au valorificat această grea victorie? De ce acei, în care am investit atâtea speranţe ne-au trădat (a câta oară!)? Astăzi PLDM repetă sindromul PPCD. Am mai spus-o că pupatul cu comuniştii este foarte veninos. După pupăturile nenumărate ale lui Roşca cu Voronin astăzi PPCD este la groapa de gunoi a istoriei. Cu PLDM se repetă acelaşi lucru. După ultimele găinării ale PLDM, legate de constituirea unei alianţe minoritare nefuncţionale, compromiterea serioasă a cursului proeuropean prin zădărnicirea alegerii lui Iurie Leancă în fruntea guvernului şi alegerea unui premier cu mari probleme sub aspectul integrităţii este evidentă.

Scoaterea în vileag a furtului secolului la cele trei bănci şi reacţia negativă a societăţii la această fraudă compromite şi mai tare aşanumita alianţă. Conform ultimului sondaj, dacă acum ar avea loc alegerile, PLDM ar lua cam 10 la sută din voturi, comparativ cu peste 30% în 2010 şi 23% (cu locomotiva Leancă) în 2014. Căderea atât de rapidă a PLDM, stâlpul alianţelor proeuropene de după 2009, devine catastrofală pentru vectorul european al acestei aşchii de ţară atât de prost guvernată. Un

vector în creştere cunoaşte Partidul Liberal, aflat pe locul doi (după socialişti) în acest sondaj, intransigent la scoaterea în vileag, în special, a găinăriilor referitoare la furtul secolului de la cele trei bănci. Deosebit de alarmantă este ponderea în creştere a simpatizanţilor Partidului Socialiştilor, care ar fi pe primul loc (apr. 18%), aproape de două ori mai mult decât liberalii (10,5%). Creşte catastrofal tabăra acelora care nu consideră integrarea europeană cea mai bună soluţie. Rezultatele unui alt sondaj arată că dacă acum ar avea loc alegeri parlamentare, blocul partidelor de stânga (Dodon, Voronin, Usatâi) ar lua 36 la sută din voturi, iar cele proeuropene (împreună cu PD, care e cu fundul în două luntri) ar însuma doar 32%. De asemenea, numărul foarte mare de indecişi, mai corect dezamăgiţi după marile trădări ale celor pe care i-au votat. Această dezamăgire profundă a electoratului ar putea avea consecinţe dezastruoase, în special, în situaţia când Rusia tot mai mult se implică în Republica Moldova (ne referim la Transnistria, Găgăuzia şi Taraclia).

Situaţia la zi, într-adevăr, este foarte periculoasă în urma înclinării electoratului spre pendulări prea bruşte, demonstrată pe parcursul acestor 25 de ani de aşa zisă independenţă. Dezamăgit de democraţi în 1994, electoratul a făcut cea mai proastă alegere, aducându-i la putere pe agramaţii agrarieni, asistaţi de şovinii interfrontişti. Acest electorat dezamăgit i-a adus apoi la putere pe comunişti în 2001 pe tocmai opt ani. Opt ani pierduţi. După şase ani de balansare între polii vestic şi estic, după marea trădare a PLDM, suntem foarte aproape de a pierde totul în cazul unor alegeri anticipate. Iar momentul oportun al loviturii de moarte în rămăşiţele proeuropene de centru-dreapta, care va provoca alegeri anticipate şi participarea masivă a coloanei Kremlinului din Transnistria, se vede tot mai aproape. Rusia nu cedează atât de uşor prada din gheare. Vreţi exemple? Iată-le: insulele Kurile ale Japoniei, Karelia Finlandei, Konigsbergul Germaniei, Osetia de Sud şi Abhazia ale Georgiei ş.a.

Cum am ieşi din dificila situaţie? Evident că nu mai putem avea aceeaşi cale cu Plahotniuc şi Filat, care trebuie să răspundă pentru furtul secolului. Pericolul mare este că, bătând orbeşte în aceşti doi, îi putem instaura la putere pe Dodon şi Usatâi. De partea baricadei de lupta cu marii hoţomani ai secolului se află persoane de toate culorile: socialişti, comunişti şi ceilalţi jinduitori de putere. Sunt de acord cu analistul Anatol Ţăranu, care ne avertizează să facem orice, dar să nu-i punem hăţurile în mână lui Dodon.

Aminteam odinioară că în situaţia creată avem nevoie de o a treia forţă. Pe lângă Partidul Liberal pe segmentul de dreapta şi cea a Partidului Democrat pe nu ştim ce centru, ar trebui să apară o nouă forţă, capabilă să-i unească pe toţi cei dezamăgiţi de PLDM şi PD. Este vorba de indecişi care nu mai cred în vectorul european al Republicii Moldova ca unică şansă de a ieşi din această mizerie politică, economică, socială şi morală. Pentru început ar putea fi blocul Iurie Leancă, centru de coalizare a forţelor proeuropene chiar în alegerile locale ce urmează.

Am fost şi rămân adeptul unirii Basarabiei, a acestui colţ de rai, cu Ţara, desprins mişeleşte de Marele Urs. Unirea imediată a fost posibilă în 1991, când Rusia avea atâtea probleme (luptele interne pentru putere între Gorbaciov şi Elţin), dar acum a devenit dificilă. Faptul că anumite forţe, care (din păcate!) au o susţinere minoră în societate, declară tot timpul lozinca unionismului nu mă încălzeşte. Cu declaraţii nu se va produce unirea. Încercările nebuloase de a ne integra în familia europeană au consolidat, într-un fel, încrederea în materializarea acestui vis. Alături de scumpa Românie, unirea ar putea fi realizată, cred, mult mai lesne.

Acum când integrarea europeană este compromisă de acei în care am crezut, ideea unirii cu Patria mamă devine tot mai actuală. De fapt, este unica şansă de supravieţuire a identităţii noastre naţionale. Dar să nu uităm un lucru: cele mai importante

evenimente se produc prin la voinţa marilor puteri. În cazul neamului românesc reunirea teritoriilor a fost favorizată de circumstanţe externe. Cu toată susţinerea Franţei Unirea principatelor de la 1859 ar fi fost de neconceput, dacă Rusia nu pierdea războiul din Crimeea (1853-1856). Şi Marea Unire de la 1918 a avut loc doar în urma consecinţelor Primului Război Mondial şi destrămării imperiilor vecine – Austro-Ungaria şi Rusia.

La ora actuală, de asemenea nu sunt excluse anumite înţelegeri ale marilor puteri, referitoare la favorizarea revenirii Basarabiei la sânul Patriei. Dar toate aceste aspiraţii depind de faptul cum se vor derula relaţiile între Rusia şi Ucraina, cum va evolua pe interior competiţia dintre marile puteri ale lumii. Scenariile în cauză sunt deja preconizate de unii politologi ruşi. De aceea trebuie să fim gata pentru a fi capabili să participăm activ la acţiuni de anvergură. În acest sens ar deveni favorabilă transpunerea în fapt a deciziilor, adoptate de Primul Congres al Diasporei Româneşti unificatoare care, la sigur, pot mobiliza opinia publică la acţiuni de amploare.

Literatura şi Arta, nr. 18, 30 aprilie 2015.

PUTIN, RASPUTIN ŞI RUSIA

„Cine va pleca primul – Putin sau Rusia?”
(A. Piontkovski. Jurnalist rus)

În ultimul timp, Republica Moldova se află tot mai mult în vizorul Rusiei. Tot soiul de aşa-zişi jurnalişti (de fapt, emisari ai Kremlinului), de mercenari ruşi vin nepoftiţi pe capul nostru. Unii sunt prinşi şi deportaţi, dar câţi din ei activează nestingheriţi pe teritoriul Republicii Moldova. Deunăzi m-a şocat comentariul unui „*mare specialist rus în lupta cu fundamentalismul islamic*” despre cazul celor câţiva presupuşi islamişti, adepţi ai Statului Islamic, arestaţi la Chişinău. „*Pe hărţile Statului Islamic Republica Moldova este în culoare verde*”. Să înţelegem această grijă rusească că într-un fel, Rusia ar fi gata să ne apere de invazia musulmană? Vorba românească: „*Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă*”. După atâtea găinării politice şi economice, conducerea de la Chişinău este practic inexistentă, iar acest lucru este deosebit de grav acum, în preajma alegerilor locale generale, în care Putin are planurile sale. Acest interes dintotdeauna în ultimii 200 de ani este legat şi de apropiatele alegeri generale locale, în care Putin are planurile sale. Este în stilul Rusiei: având mari probleme de divers ordin, cea mai importantă fiind legată de integritatea conducătorilor ei. Să încercăm să facem puţină lumină în acest plan.

Pe parcursul istoriei sale (de altfel, nu prea lungi, puţin depăşeşte un mileniu, şi aceea este a ucrainenilor, fiindcă istoria Rusiei porneşte de la Kiev!), Rusia deseori a fost condusă de unii conducători duşi bine cu pluta. Să-l luăm, de exemplu, pe Ivan

cel Groaznic. În nebunia sa a tăiat, schingiuit, spânzurat atât, încât la un moment dat se săturase de atâta sânge, dorind să abdice de pe tronul Rusiei. Poporul însă l-a rugat în genunchi să rămână să taie, schingiuiască, spânzure mai departe. Poporul rus, probabil este cel mai mult supus aşa-numitului sindrom Stockholm, când victima îşi venerează călăul. Acelaşi lucru se întâmpla şi pe timpul lui Stalin, când ultimele cuvinte ale unor condamnaţi la moarte erau „Trăiască Stalin!", adică trăiască călăul. În nebunia sa Ivan cel Groaznic şi-a ucis propriul fiu.

Mai târziu, după moartea ţarului Alexei Mihailovici Romanov în 1676 pe tron este urcat fiul său, Fiodor, care abia împlinise 15 ani. La 27 aprilie1682, ţarul Fiodor al III-lea moare fără să-şi aleagă urmaşul - Ivan, fratele său de 16 ani cu mintea tulbure, sau Petru, fratele său vitreg de numai 10 ani? În urma uneltirilor ţarinei Sofia, sora bună a lui Ivan şi sora vitregă a lui Petru, are loc ciudata încoronare a celor doi ţari ai Rusiei, dintre care unul bolnav şi fără minte, iar celălalt un copil îngrozit. În 1696 moare ţarul Ivan IV-le a Petru rămânând unic ţar al tuturor Rusiilor. De la prima soţie Evdokia, surghiunită în mănăstire, are un fiu Alexei, pe care însă îl ucide prin tortură (ca şi Ioan cel Groaznic!) la 26 iunie 1718. După 21 de ani de război, drept „recunoştinţă" pentru teritoriile rupte de la Turcia şi Suedia şi alipite Rusiei Senatul, prin cancelarul Golovkin, rostește o cuvântare mișcătoare la adresa lui Petru. „*Senatul găsește de cuviință s-o roage pe Majestatea Voastră, cu cea mai adâncă umilință, să primească numele de Petru cel Mare, părinte al patriei, împărat a toate Rusiile*".

Petru al III-lea (21.02.1728 – 17.07.1762), nepot al ţarului Petru I, a fost împărat al Rusiei pentru șase luni în 1762. Era imatur mental și a fost asasinat ca rezultat al conspirației condusă de soția sa, care i-a succedat la tron, Ecaterina a II-a.

Nici perioada sovietică a Rusiei nu a dus lipsă de conducători imaturi mintal. Primul conducător al Rusiei sovietice, V. Lenin, iacobinul şi teroristul rus care a uzurpat

puterea printr-o lovitură de stat în cel mai răşchirat imperiu din lume, a fost unul dintre aceştia. Drept confirmare sunt ultimii 4 ani ai vieţii sale, când a intrat în cea mai avansată fază de nebunie. Succesorul său, I. Stalin, bântuit de accese de paranoia, şi-a ucis propria soţie, i-a lichidat pe toţi potenţialii pretendenţi la postul său (Troţki, Zinoviev, Kamenev, Kirov, Buharin ş.m.a.), de asemenea, milioane de oameni au fost ucişi sau trecuţi prin închisori şi lagăre de concentrare pe parcursul celor 29 de ani de „*împărăţie*". Şi moartea i-a fost pe potriva faptelor comise: paralizat s-a bălăcit singur în agonia morţii într-un mod animalic. L-au ajuns blestemele milioanelor de victime.

La sfârşitul celui de-al doilea mandat al lui B. Elţin, cele două clanuri – serviciile secrete şi oligarhii îl aduc la putere pe colonelul de securitate, necunoscut până atunci, Vladimir Putin. Venirea lui Putin reprezintă o continuitate logică în destinul Rusiei. Perioada lui Elţin fiind considerată catastrofală pentru Rusia Putin a venit ca un „*salvator al Rusiei*". Din primele luni ale guvernării lui a demonstrat că este urmaşul fidel al predecesorilor săi din perioadele ţaristă şi sovietică. Şi-a trimis diviziile în Caucaz pentru a-i îmblânzi pe ceceni (vă mai amintiţi îndemnul de odinioară al lui Putin „*Zamocit'* (pe ceceni – n.n.) *v sortire* (să fie lichidaţi în WC-uri)". Şi i-a îmblânzit, înjumătăţind numeric poporul cecen prin folosirea aşa-numitei tactici a pământului pârjolit, fiind şterse de pe faţa pământului localităţi întregi cu tot cu locuitorii lor (femei, copii, bătrâni, bărbaţii fiind prin păduri în detaşamente de rezistenţă).

A organizat atentate (împotriva propriilor cetăţeni: Moscova, Volgodonsk, Beslan ş.a.) pentru a argumenta începerea celui de-al doilea război cecen. A pornit cel de-al doilea război caucazian în perioada guvernării sale împotriva Georgiei, iar mai recent şi împotriva surorii sale (de fapt, a mamei sale, luând în consideraţie că Rusia a pornit de la Kiev!), Ucraina, rupându-i Crimeea şi pe cale de a-şi satisface dorinţele sale maniacale de creare în estul şi sudul Ucrainei până la gurile

Dunării a mult jinduitei Novorusii. Putin nu ar fi el însuşi dacă nu va face următorul pas.

Scriam odinioară că amestecul lui Putin în evenimentele de la Comrat şi Taraclia fac parte din acest plan – crearea unei aşa numite republici în componenţa Novorusiei. Drept argument vine crearea la Odesa, pe 6 aprilie, a aşa-numitei „*rade populare basarabene*”, la adunarea de constituire participând „*reprezentanţii a 7 etnii de bază*” – bulgară, găgăuză, rusă, ucraineană, ţigănească, moldovenească şi poloneză. Printre ei s-au aflat Garbuz şi Petrenko, cunoscuţi moldovenişti la Chişinău. „*Suveranitatea, independenţa, integritatea Rusiei sunt inalienabile. Aceasta este linia roşie, peste care nimeni nu are dreptul să treacă*”, declara Putin în faţa clubului său de la Valdai. Dar liniile roşii ale Republicii Moldova, Georgiei, Ucrainei pot fi călcate!!! Este un mod anapoda de gândire. Mai mulţi ruşi treji la minte şi analişti politici străini aduc tot mai multe argumente că şi Putin este afectat de aceeaşi boală a unor predecesori de-ai săi.

Chiar în titlul articolului am făcut o paralelă între Putin şi Rasputin. Ce au în comun cei doi? Pe lângă rădăcina comună în numele de familie şi naţiune (de menţionat că rasputin în traducere din limba rusă înseamnă „*destrăbălat*”, fapt ce i-a caracterizat pe ambii), şi unul, şi altul au apărut în prim-plan din necunoscut drept salvatori ai Rusiei. „*Istoricii s-au întrebat adesea ce s-ar fi ales din Rusia în secolul al XX-lea dacă nu ar fi existat Rasputin*”, scrie jurnalista americană Victoria Klark. „*Asemenea Janei d'Arc, care a salvat Franţa, Rasputin a apărut într-un moment potrivit al istoriei când oamenii păreau că îşi pierduseră speranţa*” (C. Micu. Stareţul Rasputin de la curtea ultimului ţar). În realitate controversatul şi neadecvatul Rasputin a accelerat căderea țarismului şi venirea dictaturii teroriste a lui V. Lenin.

Şi Putin este privit drept salvator al Rusiei. Mitul lui Putin a cunoscut punctul culminant în a. 2014 după anexarea Crimeei.

Acum a luat naştere un nou mit despre un Vladimir Tavriceski, „*întregitor al pământurilor ruseşti*” (cum visează V. Prilepin), un nou Stalin (cum visează ultranaţionalistul A. Prohanov), despre un Hitler bun (cum îl vede A. Dughin), care legitimează conducerea pe viaţă a „*unsului lui Dumnezeu*” antihristul V. Putin. Cât de asemănătoare sunt cu cuvintele cneazului Golovkin la declararea lui Petru I „*împărat al întregii Rusii, adunător al pământurilor ruseşti*”. Îngrijorător este faptul că 75% dintre cetăţenii Rusiei susţin rezolvarea militară a problemei ucraineşti. Aceasta este diagnoza stării societăţii, supuse iradierii foarte dure cu porno-propagandă televizată.

Făcând o analogie între Kim Cen In, care, având doar câteva rachete nucleare, a făcut ca toată lumea să danseze după regulile sale, „*comportamentul lui Putin (Krîm Put In) nu este doar o nebunie, ci o nouă realitate, asemenea cu ultimele luni ale vieţii lui Stalin (oct. 1952-martie 1953), când a zămislit pregătirea către al treilea război mondial. Atunci Dumnezeul rusesc s-a implicat în ultimul moment fatal pentru Rusia...*” (A. Piontkovski). În cuvântarea lui Putin dedicată anexării Crimeei (nu s-a aşteptat la un aşa succes. Iniţial avea de rezolvat o problemă pragmatică concretă: să violeze frăţeşte Ucraina, nepermiţându-i în niciun caz să se rupă din plasa criminală euroasiatică) de la 18 martie au fost auzite aceleaşi cuvinte ca şi în cuvântarea lui Hitler în Reichstag după anexarea regiunii Sudet „*adunarea pământurilor nemţeşti* (ruseşti), *al Treilea Reich* (Russkii mir (Lumea Rusă), *al Cincilea Imperiu)*”. După anexarea Crimeei la o întâlnire „*cu poporul*” la 17 aprilie Putin a aruncat poporului un nou ţel – crearea Novorusiei.

Pentru prima oară în istoria putinismului Putin este privit ca „*Ivan Kalita, Dm. Donskoi, Ivan cel Groaznic, Petru I,*

Ecaterina a II-a, Iosif sângerosul într-un singur flacon. Krîmnaş. Russkii mir" (A. Piontkovskij). În raport cu oponenţii săi, Putin procedează ca şi I. Stalin: a dispărut omul şi a dispărut problema. Metodic şi-a lichidat oponenţii – A. Politkovskaia, V. Novodvorskaia (indirect) şi ultimul, cel mai serios opozant, Boris Nemţov. Democraţii ruşi îşi dau seama de marele pericol al putinismului pentru destinul de mai departe al Rusiei, dar ei sunt puţini la număr. Iată opiniile unora dintre ei. „*AmPutinarea sau cangrena. Patria sau moartea ei...Putinismul – cea de a treia cale spre robie...În ultimii 100 de ani ai istoriei Rusiei noi am trecut pe cercul de zăpadă prin viscol, rătăcindu-ne fără nicio şansă în juvăţul timpului...*"(A. Piontkovskij. Jurnalist). „*Moartea naţională a poporului rus - acesta este cursul ţării promovat de Putin, scenariul extinţiei naţionale, caracterizat prin pierderea deprinderilor de muncă, alcoolizare, reducerea natalităţii şi aducerea în masă a migranţilor ca forţă de muncă...*" (M. Dmitriev. Expert). „*Eu citesc în ochii lui un amestec de frică, puţină minte, lipsă de talent şi unele complexe reprimate, care-l fac o personalitate foarte periculoasă...El este un bandit. Şi Stalin a fost bandit, iar om nu era, nu avea emoţii omeneşti. Iată în acest sens este comparabil cu Stalin...Eu nu aştept nimic bun de la el, iar rău aştept – dacă se sperie tare, poate să înceapă să împuşte, să bage în închisori...*" (V.V.Ivanov. Enciclopedist, culturolog şi vizionar). „*În realitate astăzi Putin este învingător, nu preşedinte, iar puterea lui este puterea învingătorului*" (G. Pavlovski. Osoboe mnenie (Opinie specială)). Ruşii (cei treji la minte) cer să fie realizată amputinarea Rusiei bolnavă de cangrenă. Tot mai mult se aude întrebarea „*Cine va pleca primul – Putin sau Rusia*?" Prin acţiunile sale timide se pare că Occidentul nu este în stare să se opună nebuniei lui Putin.

Literatura şi Arta, nr. 23, 4 iunie 2015.

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/06/01/valeriu-dulgheru-putin-rasputin-si-rusia/

INVAZIA BICOLORĂ

„Trebuie să-mi expun părerea tristă despre rus: are un sistem neuronal slab, fapt ce nu-i permite să recepţioneze realitatea aşa cum este. Pentru el există doar cuvinte, simboluri. Reflexele lui condiţionate sunt coordonate nu cu acţiuni, ci de cuvinte”

(I. Pavlov (1934). Fiziolog şi medic rus. Laureat al Premiului Nobel pentru medicină)

Se apropie zilele de 1 şi 9 mai. De obicei, în ultimul timp piaţa din centrul Chişinăului se înroşeşte de steagurile comuniştilor şi aşa-numiţilor socialişti. O altă belea pe capul nostru este apariţia în ultimul timp a panglicii bicolore negru-oranj (introdusă de vreo zece ani ca simbol cu încărcătură ideologică!). În anii precedenţi o vedeai pretutindeni. De aceea este binevenită propunerea Partidului Liberal, care a înaintat un proiect de lege privind interzicerea utilizării în scopuri ideologice a panglicii ruseşti oranj-negru „*Sf. Gheorghe*” pe teritoriul Republicii Moldova. Potrivit liberalilor, pentru etalarea sau orice altă utilizare a panglicii „*Sf. Gheorghe*”, ar trebui să fie introduse amenzi de la 2000 la 5000 de lei. Salutăm, de asemenea decizia preşedintelui Republicii Moldova, N. Timofti (ultimul membru cu minte trează din actuala guvernare), de a nu participa la ceremonia, organizată de Putin la Moscova, referitoare la aniversarea a 70-a a „*victoriei asupra fascismului*”. Nici ostaşi ai Armatei Naţionale nu vor defila pe Piaţa Roşie. Bravo! Poziţia unui adevărat preşedinte independent!

Comentând această decizie, excentricul V. Voronin a declarat: „*În fruntea ţării nu pot fi oameni întâmplători* (avându-l în vedere pe preşedintele N. Timofti)...*Este o acţiune fascistă* (se referă la propunerea lui M. Ghimpu de a interzice panglica bicoloră negru-oranj în scopuri politice*). Noi nu trebuie să uităm trecutul, eroii din „războiul pentru apărarea patriei*"". Tov. Voronin! Oare nu chiar dvs. sunteţi întâmplător în politica moldovenească?! Cu limbajul şi modul dvs. de gândire nu meritaţi să fiţi nici în fruntea unui colhoz. Aţi căzut ca o belea pe capul nostru, venind accidental în marea politică, care nu este pentru nivelul d-stră intelectual.

Întocmai ca şi alt venetic, de care avem prea mulţi la 1 km^2 în Basarabia, pe nume I. Tuleanţev, liderul Ligii Tineretului Rus, mai recent intitulat preşedinte al unei organizaţii antistatale, „*Rodina*" (Patria) – *Uniunea Euroasiatică*" care îi ameninţă pe liberali, declarând că va organiza acţiuni de protest (s-ar putea să pună mâna pe arme, cum au făcut în toamnă, această artă cunoscând-o bine – n.n.) dacă se va atenta la panglica „*Sf. Gheorghe"*, cu care „*părinţii şi bunicii noştri au câştigat războiul pentru apărarea patriei".* Un fals cras.

Priveam deunăzi o emisiune de ştiri cu I. Dodon şi ortacii săi într-o campanie de sădire a puieţilor. Acţiune lăudabilă, dacă nu elucidau în prim-plan elementul ideologic. Vă mai amintiţi subotnicele comuniste de altădată, când demnitarii de anvergură îşi prindeau câte o panglică roşie la piept? Un asemenea subotnic a organizat şi Dodon, doar că locul panglicii roşii îl ocupa cea negru-oranj, aşa-numita de către nu se ştie cine „*panglica Sf. Gheorghe*". Ce batjocură! Nu are nimic comun Sf. Gheorghe cu subotnicele satanei!

Să privim mai îndeaproape această panglică, nevinovată, de altfel, ca şi svastica, dar, încărcată ideologic, devin simboluri periculoase, în stare să zombifice mase de oameni fanatici. Nu în zadar ucrainenii au numit-o „*gândacul de Colorado*". I. Pavlov menţiona rolul major al simbolismului la poporul rus, de

altfel, caracteristic popoarelor aflate în stadiul primar de dezvoltare. Chiar şi crucea pentru mulţi ruşi a fost doar un instrument cu care soldatul rus marca teritoriul ocupat, un simbol şi mai puţină credinţă pentru acest „*...popor, care rătăceşte prin Europa şi caută ce poate fi distrus, nimicit, doar de dragul distracţiei"* (F. Dostoevski). Drept argument servesc masele de ruşi, credincioşii creştini ortodocşi de ieri, care au implementat în timpul puciului bolşevic şi al războiului civil regimul satanic bolşevic, distrugând lăcaşele de cult, omorându-i, schingiuindu-i, deportându-i pe clerici (primul lagăr de concentrare a fost creat de bolşevici pe insulele Soloveţk pentru izolarea clericilor). Scopul lui Putin a fost de a „*mobiliza poporul rus sărac, flămând"* în jurul acestui simbol, al acestui „*gândac de Colorado*", cum îl numesc fraţii de ieri ai ruşilor – ucrainenii.

Nu este primul lider rus care face acest lucru. V. Lenin i-a unit pe ruşi în jurul stelei roşii satanice, cu care au implementat regimul bolşevic la fel de diabolic. Să revenim la această panglică. Nu are nicio legătură cu victoria ruşilor în cel de al doilea război mondial. Panglica „*Sf. Gheorghe"* împreună cu ordinele „*Sf. Gheorghe"* de diferite clase erau decoraţii ţariste, împotriva cărora a luptat întreaga sa viaţă I. Stalin: în timpul revoluţiei şi războiului civil a luptat şi ia măcelărit pe soldaţii şi ofiţerii armatei albe, deţinători ai acestor ordine. Logic gândind nu putea să fie folosită pentru decoraţii sovietice în timpul războiului al doilea mondial această panglică ţaristă, împotriva căreia a luptat în timpul războiului civil. Este un simbol, un bluf creat de Putin şi repetat ca papagalii de tot soiul de politicieni, artişti aserviţi puterii (inclusiv, de emisarii Kremlinului sosiţi recent în Găgăuzia (N. Valuev). „*Trebuie să mergem împreună, avem o istorie comună* (scurtă, de altfel, de doar apr. 150 de ani – tov. Valuev)" ne lumina N. Valuev, ex campion mondial la box, astăzi parlamentar rus, care vorbeşte doar cu clişee (bine învăţate fiindcă nu poate cum poate lucra cu pumnii)*, o credinţă*

comună (da, noi având-o din secolul 3, şi doar fraţii lor, pe care astăzi îi măcelăresc, ucrainenii din sec. 10) *nu cu Europa care promovează desfrâul, căsătoriile uniparentale* (chiar au nimerit-o: *„sfintele”* lor rusoaice sunt considerate cele mai accesibile în toată lumea). *Preşedintele nostru a interzis căsătoriile uniparentale”* (ca să vezi: nu legea ci ţarul Putin a interzis!!!).

„*Ah, cât de greu e să trăieşti în Rusia, în acest centru puturos al depravării fizice şi morale, josnicie, minciună şi răutate*”, spunea cu peste o sută de ani în urmă (dar valabil şi astăzi) intelectualul S. T. Aksakov. Privesc ultima săptămână canalele ruseşti şi mă crucesc. Câtă ipocrizie din partea „*eliberatorilor*”. La nici două luni de la asasinarea lângă zidurile Kremlinului a opozantului politic B. Nemţov, puzderia de canale ruseşti ne transmit cazurile tragice de la Kiev cu cei doi jurnalişti: „*Împuşcătură din spate... Sezonul omorurilor politice a început*”. După atâtea omoruri la comandă, precum ziarista A. Politkovskaia, juriştii S. Magniţki şi St. Markelov, foşti agenţi secreţi ca A. Litvinenko, foşti ex-oligarhi ca B. Berezovski, să ai tupeul să vorbeşti despre omoruri politice în altă ţară! Chiar e ieşit din comun.

Păi, aveţi atâtea probleme acasă: incendii devastatoare în Siberia (o supraputere militară nu poate face faţă unor calamităţi!!!) care au cuprins un teritoriu egal cu al unei ţări europene de dimensiuni medii şi au luat deja zeci de vieţi omeneşti, mii de case pârjolite, a pricinuit pierderi de miliarde de ruble, iar ei îşi bat capul de noi, de ucraineni....

Priveam un reportaj de la construcţia noului cosmodrom „*Vostocinîi*” de lângă Uglegorsk, regiunea Amur, declarat cel mai mare obiectiv după cele de la Olimpiada din Soci. Dar cei peste 7000 de angajaţi – muncitori, ingineri etc. – nu şi-au primit salariile din decembrie trecut! În vreme ce simbolurile satanice leninist-staliniste „secera şi ciocanul”, „*steaua roşie cu cinci colţuri*”, drapelele roşii au ocupat o jumătate de Europă. Ba mai mult chiar. Ciuma a infectat lumea: (regimurile lui Mao Tzedun,

Pol Pot, Kim ir Sen, Fidel Castro, Muammar Gaddafi, Brigăzile Roşii din America Latină, ţările europene, Asia ş.a. Cu simbolul putinist „*Panglica Sf. Gheorghe”* aparent creştinesc, dar în realitate tot satanic, Putin a ocupat Crimeea, comite atrocități în estul Ucrainei (Doneţk şi Luhansk), îşi întăreşte influența în Republica Moldova. Veți vedea marea de aceste simboluri în zilele de 1 şi 9 mai la Doneţk, Luhansk, Sevastopol, nemaivorbind de Moscova, dar din păcate şi la Tiraspol, Comrat, Bălţi, Chişinău! Până şi unii români poartă la piept sau pe automobil panglici cu inscripția „*Spasibo dedu za pobedu!”*. (Mulţumesc bunicului pentru victorie)”, automobilele nefiind de tipul Pobeda, Moskvich, Zaporojeţ. Uneori îmi vine să le strig: „*De ce agăţaţi simbolurile voastre diavoleşti pe automobilele produse de naţiunile înfrânte în război?!*”

Ceea ce ne nelinişteşte mai mult este situaţia foarte proastă în acest colţ de ţară atât de prost guvernat. Rezultatele sondajelor recente arată că dacă acum ar avea loc alegerile parlamentare blocul partidelor de stânga (Dodon, Voronin, Usatâi) ar lua 36% din voturi, iar cele proeuropene (împreună cu PD care e cu fundul în două luntri) ar lua doar 32%. De asemenea, numărul foarte mare de indecişi, mai corect dezamăgiţi după marile trădări ale celor, pe care iau votat. Este cam aceeaşi situaţie ca şi după marile trădări ale lui Roşca de odinioară.

Literatura şi Arta, nr. 17, 23 aprilie 2015.

FRĂŢIE CU SPECIFIC BASARABEAN

"Străinii cari ne apucaseră de gât cu dezmierdări pentru a ne sugruma, ei, cari ne coborâseră adânc în mormânt, cari presuraseră multă ţernă asupra noastră şi înfipseră într-însa o cruce pravoslavnică purtând însemnări muscăleşti, ei nu se gândeau că mortul cel jertfit de ei ar putea să învie vreodată. El a înviat însă, fără ca măcar glasul nostru de frate, pătrunzând până în lăcaşul lui de întuneric, să-l fi chemat."

(N. Iorga. Pagini despre Basarabia astăzi, 1912)

Într-adevăr, de atâtea ori sugrumaţi în îmbrăţişarea „*frăţească*" a ursului estic, este a mirării că am supravieţuit, că suflarea românească încă mai dăinuie la basarabeni, care au supravieţuit tuturor intemperiilor, din păcate însă, cu mari malformaţii. Se părea că după mai mult de 100 de ani de cruntă asuprire rusească ţaristă, de deznaţionalizare şi rusificare acerbă simţul apartenenţei de neam la românii basarabeni să fi dispărut complet, aşa cum a dispărut la sute de alte popoare mici cucerite de Imperiul Rus. Însă cu prima ocazie apărută a renăscut ca pasărea Phoenix din cenuşă. Fără şcoală românească, fără biserică naţională, în situaţia unei clare tendinţe a regimului ţarist de a educa o intelectualitate rusofilă, marii înaintaşi de la 1918, educaţi în şcolile ruseşti, au realizat visul de peste o sută de ani al românilor basarabeni de a reveni acasă dintr-un surghiun siberian prea îndelungat. Nu în zadar Marea Unire de la 1918 a fost începută de Basarabia. Prea crunt, prea diabolic a fost regimul ţarist, mult mai despotic decât cel otoman de altă credinţă. Biserica ortodoxă rusească, ca un instrument fidel al regimului ţarist, avea misiunea doar de a înfige crucea la noul hotar al imperiului şi nu mai mult. Nu a avut o activitate culturizatoare în Basarabia, cum a avut biserica neamului din Ţară.

Douăzeci şi doi de ani de linişte în cadrul României Mari, atunci când peste Prut regimul bolşevic crea iadul pe pământ, au permis tămăduirea parţială a rănilor generate de îmbrăţişările „*eliberatorilor pravoslavnici*” în cei peste o sută de ani. Prea scurt însă a fost acest răgaz tămăduitor. Un nou nor, o nouă urgie a venit în acest colţ de ţară din estul sălbatic. Puhoaiele sovietice au invadat această aşchie de popor revenită la normalitate. Deportările în masă, închisorile şi lagărele staliniste, războiul declanşat de cei doi căpcăuni ai secolului XX, colectivizarea forţată, exodul în masă al intelectualilor şi celor mai buni gospodari, rusificarea acerbă, foametea cumplită organizată de regimul stalinist, au înjumătăţit populaţia Basarabiei, au remodelat sufletul bietului român basarabean trecut prin atâtea încercări. Scopul regimului comunist rusesc era de a crea un nou tip de om – „*homo sovieticus*” (mai târziu în regimul Putin – „*rossiane*”), un soi de ivan fără nume, fără neam, fără credinţă, îndoctrinat ideologic. Trezirea demnităţii naţionale la sfârşitul anilor ’80 a demonstrat încă o dată vitalitatea acestei aşchii de popor, care şi după cincizeci de ani de sovietizare şi rusificare, nu şi-a uitat rădăcinile. Însă şi de această dată unii nu au rezistat, devenind ceea ce au dorit ştabii de la Kremlin, un soi de mankurţi, de pavlici morozovi.

Cu regret, noua Alianţă, bazată pe trădarea intereselor naţionale, are astfel de mankurţi, care se jură pe faţă de frăţia moldo-română, de continuarea cursului proeuropean. În realitate procedează în stilul „*fraţilor din est*” (n-au trecut fără urme cei aproximativ 200 de ani în remodelarea unor caractere): una spun şi alta fac. Un exemplu cras în acest sens este apariţia pe masa guvernului a unui document de peste o sută de pagini, care urmează să fie luat la baza elaborării noii strategii a noului guvern. Printre altele documentul include o listă a donatorilor Republicii Moldova, printre care ONU (PNUD Moldova), Banca Mondială, SUA (USAID), Germania, Suedia, Austria, Elveţia şi Uniunea Europeană. Dar unde e România? De ce nu e

în această listă a donatorilor după atâtea câte a făcut pentru noi? Poate explicaţia rezidă în faptul că unul din obiectivele strategice ale noii guvernări este soluţionarea „*diferendului transnistrean*”. Dar tocmai acest lucru îl doreşte acum şi Rusia. După câştigarea alegerilor başcanului din Autonomia Găgăuză Rusia consideră că a venit momentul implementării planului său prăfuit pe rafturi de federalizare a Republicii. Cu atât mai mult că, din păcate, şi unii donatori, precum Germania ş.a., sunt de acord cu federalizarea Republicii (însuşi Dodon s-a referit recent la faptul că şi Germania este de acord cu acest lucru). România însă le-ar fi încurcat la realizarea acestui plan. Dar tocmai părerea României în calitate de membru al Uniunii Europene şi în virtutea comunităţii etnice şi lingvistice, care cunoaşte cel mai bine situaţia din Republica Moldova, ar trebui să stea la baza oricărei strategii privind organizarea structurală a Republicii Moldova.

Unii dintre basarabeni consideră că în această perioadă zbuciumată România nu a făcut suficient pentru Republica Moldova. Voi încerca să infirm aceste supoziţii. Probabil, în alte condiţii (de la ei şi de la noi) ar fi făcut mai mult. Însă nici aşa nu poate fi desconsiderat ajutorul deosebit de important venit de la fraţi, în special, în momentele de criză. Vă mai aduceţi aminte cei din universităţi cât de greu ne venea în momentul când am trecut în 1989 la limba română de predare (până atunci, de exemplu, în Institutul Politehnic din Chişinău se preda doar în limba rusă!). Fraţii români, nefiind mânaţi de nimeni, doar de simţul de comunitate de neam, treceau Prutul cu importante loturi de manuale în limba română pentru universităţi, licee, cu carte românească pentru bibliotecile din Basarabia, în care practic lipsea cartea românească în grafie latină.

Ar trebui să ne amintim şi de anul 1992, când Rusia a declanşat războiul contra tânărului stat chiar în ziua votării acestui lucru în şedinţa ONU. Cine dacă nu România ne-a venit în ajutor pe multiple planuri atunci când ai noştri luptau practic

cu mâinile goale contra unităţilor ruseşti ale Armatei a 14-a regulate? Dacă nu ar fi fost ajutorul frăţesc al României, capitala Transnistriei ar fi putut fi Chişinăul. Iar noi, basarabenii, în semn de recunoştinţă nu am insistat pe includerea României în grupul garanţilor soluţionării diferendului transnistrean. Rusia agresoare a devenit forţă pacificatoare!, iar România nici măcar nu a fost admisă la negocieri. Şi ce am câştigat: am rămas de unii singuri în faţa a doi agresori: Rusia şi buldogul său - regimul de la Tiraspol.

Şi ulterior din partea României au venit mai multe propuneri de colaborare foarte avantajoase, însă conducerile de la Chişinău, în mare parte antiromâneşti, erau surde la aceste propuneri. De exemplu, în timpul guvernării agrointerfrontiste cu premierul Sangheli, guvernul României a propus guvernului Republicii Moldova să participe cu o contribuţie simbolică la construcţia unui bloc energetic la Centrala Atomo-Electrică de la Cernavodă. Am fi avut o aprovizionare sigură cu energie electrică relativ ieftină o perioadă lungă. Sangheli a spus un „*net*" categoric acestei propuneri, preferând alte variante, şantajabile pentru noi, cum ar fi cea de la Cuciurgan din Transnistria, controlată de firma rusească InterRao, şi din Ucraina. Anul trecut Ucraina a redus cu 50% exportul de energie electrică în Republica Moldova şi se vorbeşte despre o suspendare completă, legată de problemele actuale ale Ucrainei. Iată în ce situaţie ne-a adus o decizie tâmpită. Vă mai amintiţi cum Sangheli declara sus şi tare că „*...România nu ne-a ajutat cu niciun „karandaş*". Mai apoi i-am adus la putere pe comunişti tocmai pentru opt ani (ar mai fi guvernat încă cel puţin opt ani dacă nu ne salvau tinerii la 7 aprilie 2009). Voronin, prin premierii săi Tarlev, Greceanîi, vicepremierul Dodon, a dus în continuare o politică antiromânească (vă mai amintiţi cum în 2009 a introdus viză pentru români!!!). În această perioadă relaţiile moldo-române au cunoscut cel mai scăzut nivel de după 1990. De menţionat că la această situaţie au contribuit şi falşi

proromâni precum Iurie Roşca, care a deţinut şi funcţia de vicepremier, de asemenea, S. Mocanu, care timp de trei ani a fost consilierul lui V. Voronin în problemele „*legăturilor cu România!!!*” (dar poate şi al lui O. Voronin şi V. Plahotniuc în problemele de promovare a businessului lor în România!), iar acum e mare luptător cu mafia!

Să nu fim ca copilul rău care dă vina pe părinţi pentru toate problemele cu care se confruntă. În repetate rânduri, când ne-am aflat la ananghie, România ne-a venit în ajutor. Atunci când în 1999 Rusia, prin regimul de la Tiraspol, ne-a lăsat în beznă, România a livrat Republicii Moldova energie electrică de aproximativ 30 mln dolari, care nu a fost plătită nici până acum. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu gazul în câteva rânduri. Construcţia cu ajutorul României a gazoductului Iaşi-Ungheni, chiar dacă nu rezolvă asigurarea cu gaz a întregii Republici, este o soluţie de reducere a pericolelor de şantaj, care oricând pot veni din partea Rusiei, cum a fost sistarea gazelor în 1992 şi 2009, şi majorarea preţurilor la gazul furnizat (doar în perioada 2004-2014 preţurile la gazul rusesc au crescut de zece ori).

Este însă de nepreţuit ajutorul acordat Republicii Moldova în ultimii 5-6 ani, perioadă în care au fost declanşate procesele de integrare europeană. România a fost în permanenţă avocatul Republicii Moldova în raporturile cu structurile europene. La semnarea Acordului de Asociere a Republicii Moldova la Uniunea Europeană este şi aportul României. Când Rusia a introdus anul trecut un embargo la produsele moldoveneşti pe piaţa rusă (fructe, vin, legume), România a fost prima care a venit în ajutorul bieţilor noştri fermieri, deschizând piaţa pentru produsele lor, acest lucru fiind chiar în detrimentul propriilor producători. Un aport important pentru accesul produselor agricole moldoveneşti pe piaţa europeană l-a jucat Comisarul Agriculturii al Uniunii Europene de atunci, dl Dacian Cioloş.

Dar oare ajutorul de 100 mln de Euro acordat de România Republicii Moldova este de neglijat? Zeci de grădiniţe de copii

reparate, şcoli construite şi reparate, cele 100 de microbuze acordate şcolilor moldoveneşti pentru asigurarea reformei şcolare. Un ajutor ce nu poate fi neglijat a fost acordat în sprijinul presei scrise din Republica Moldova. Fără acest ajutor multe ziare nu ar fi supraviețuit. Dar oare ajutorul cordat în educarea tinerilor plecaţi în România la studii liceale, universitare, de masterat cu bursă de stat nu este important? Chiar dacă mulţi tineri nu se întorc acum, acesta ar putea fi un fond de aur în cazul în care condiţiile politice şi economice vor fi prielnice întoarcerii lor din România şi din alte ţări. Și, în final, să nu uităm că România nu este Germania, ca putere economică. Ea a dat permanent din puţinul pe care l-a avut, ca o adevărată mamă fiicei temporar aflate la ananghie.

De aceea, este strict necesar acum, în special acum, ca România să fie prezentă la luarea oricăror decizii privind viitorul Republicii Moldova. Tocmai părerea României în calitate de membru al Uniunii Europene şi în virtutea comunităţii etnice şi lingvistice, care cunoaşte cel mai bine situaţia din Republica Moldova, ar trebui să stea la baza oricărei strategii privind organizarea structurală a Republicii Moldova.

Literatura şi Arta, nr. 14, 2 aprilie 2015.

OBRAZNICUL MĂNÂNCĂ PRAZNICUL

„Autonomia găgăuză şi raionul Taraclia sunt exem ple demne de urmat pentru celelalte unităţi teritorial-administrative din ţară.”

(Farid Muhamedşin, ambasadorul Federaţiei Ruse în Republica Moldova)

Priveam deunăzi la scandalosul post de televiziune Accent TVE o emisiune, avân du-l ca protagonist pe un emisar rus (cu regret, nu i-am reţinut numele, dar nu contează, aproape toţi care vin să ne fericească cu sfaturile lor sunt de o teapă), subiectul discuţiei fiind alegerile din Găgăuzia. Ce m-a deranjat mai mult în acea emisiune era modul în care se comporta individul, de parcă ar fi fost invitatul unuia din posturile ruseşti de la Moscova. Într-o formă batjocoritoare pentru noi acesta declara: „*În Moldova, care are cele mai bune soluri, fiecare al treilea locuitor a plecat la lucru peste hotare* (din păcate, are dreptate obraznicul. Din cauza proastei guvernări în aceşti peste 20 de ani multă lume a plecat, multe familii au fost distruse. Dar are oare dreptul acest şovin imperial să spună aceste lucruri atunci când lumea întreagă e plină de ruşi?) ...*Toţi cei zece candidaţi la postul de başkan trâmbiţează că sunt pentru legături strânse cu Rusia. Determinaţi-vă odată cu cine sunteţi!* (este un demn la acţiuni concrete antistatale pentru a câştiga bunăvoinţa şi sprijinul ruşilor. Câtă obrăznicie!!!)...*Peste 60 la sută din populaţie doreşte apropierea de Rusia, iar conducerea Moldovei desconsideră această alegere* (ei bine, insul o duce cam rău cu aritmetica elementară.

În recentele alegeri alegătorii au acordat 55% din voturi partidelor proeuropene. Este problema liderilor celor trei partide care nu au fost în stare să fructifice acest rezultat)... *Moldova, Ucraina şi Georgia sunt conduse de oligarhi”*. Parţial are dreptate. Dar Rusia de cine e condusă? Oare nu de oligarhul nr.

1, Putin, şi de două partide – partida militară şi cea economică? „*Statul rus, la cârma căruia se află un funcţionar cunoscut* (V. Putin – n.n.), *a plătit întreprinzătorului Abramovici 13,7 mlrd dolari pentru compania „Sibneft'", furată de ultimul de la acelaşi stat în anii '90... În momentul scandaloasei achiziţii de către Gazprom preşedinte al consiliului de directori şi conducătorul administraţiei prezidenţiale era D. Medvedev, iar preşedinte al Federaţiei Ruse*, V.V. Putin", scrie analistul din anturajul lui Putin A. Dughin. „*Hodorkovski a fost condamnat de Putin la închisoare pe viaţă nu pentru faptul că era oligarh, ci pentru că a încetat să mai fie oligarh*", scrie cunoscutul jurnalist rus A. Piontkovski în „*A treia cale spre ...sclavie*". „*În Rusia a avut loc o trecere fazică de la autoritarismul poliţienesc la dictatura poliţist-hoţească. Diferenţa este că nu a mai rămas nicio şansă de a schimba puterea prin alegeri*", declara recent cunoscutul oponent al lui Putin (împuşcat până la urmă la doar câteva sute de metri de Kremlin!) Boris Nemţov. „*Putin este capul într-o imensă clică banditească. Eu nu aştept nimic bun de la el, iar rău aştept – dacă se va speria serios poate trage, băga în închisori*", scrie despre Putin ultimul enciclopedist contemporan, culturolog şi vizionar rus, V.V. Ivanov. „*Nu vreau să fac parte dintr-o țară care agresează Ucraina. Îmi este rușine să fiu cetățean rus"* a declarat fostul director general al postului de televiziune NTV, E. Kiseliov, aflat actualmente la Kiev. „*Eu nu văd ţara cu care să mă mândresc*" este strigătul în hău al cunoscutului în toată lumea regizor şi actor rus A. Koncealovski. Şi după toate acestea acest obraznic rus vine să ne propună modelul rusesc!!!

Ar fi treaba poporului rus dacă asta doreşte. „*Cel născut să se târască nu are cum zbura*". Problema este că pe această cale spre sclavie nu vrea să meargă de unul singur, ci să-i tragă în „*raiul de tip rusesc*" (a se vedea iadul) şi pe vecinii ei, fraţii mai mici de ieri, în primul rând pe noi, pe ucraineni, georgieni. Nu ştiu de ce, dar mulţi dintre noi suntem cu memoria scurtă.

„*Rusiei, probabil, îi este sortit rolul istoric de a fi de învăţătură pentru alte popoare, arătând ce nu trebuie făcut în niciun caz*”, ne avertiza încă acum 180 de ani democratul rus P. Ceaadaev, iar astăzi mancurţi gen Dodon cu aleasa sa pentru funcţia de başkan al Găgăuziei, I. Vlah (are o patimă către femei acest Pavlik Morozov!) şi restul candidaţilor la această funcţie declară ca papagalii că „*...salvarea noastră este doar împreună cu Rusia*”. Într-adevăr, obraznicul mănâncă praznicul.

Este un vechi proverb românesc, foarte corect, născut din confruntarea românilor cu prea mulţi obraznici pe parcursul existenţei sale. Numai că în Basarabia aceiași obraznici mănâncă întotdeauna praznicul. E vorba de obraznicii ruşi pe parcursul a peste 200 de ani. Aici românii (probabil, mai mult românii din partea estică a ei, din Moldova) mai au un proverb născut din amarele contacte cu ruşii „*Dă-i voie lui Ivan şi el se urcă pe divan”*. De cum au ajuns în acest spaţiu mult jinduit (vă mai amintiţi că încă în sec. 10 obraznicul cneaz al slavilor Sveatoslav dorea să-şi strămute capitala statului său de la Kiev la Pereslaveţ, (actualul Preslav din jud. Tulcea, Dobrogea), ruşii au avut un comportament sălbatic faţă de localnici. Cu 200 de ani în urmă ruşii îi mânau pe bieţii ţărani din nordul şi centrul Basarabiei (ocupate de ruşi) cu carele lor în corvoadă pe 2-3 luni în sudul Basarabiei, pentru a construi case pentru colonişti. Obtuzul Kutuzov (erou naţional al ruşilor, considerat şi de unii de-ai noştri cu creierii spălaţi ca atare, şi satrap pentru românii basarabeni) înhăma bărbaţi şi femei basarabence ca pe animale la carele de război în timpul necontenitelor războaie ruso-turce. Ofiţeraşi ruşi de mâna a doua se căpătuiau în mod obraznic în Basarabia cu pământuri, devenind mari latifundiari. Bieţii ţărani basarabeni, nefiind de iure iobagi (şerbi), cum erau cei din Rusia, erau trataţi de stăpânii ruşi iobăgește. Tot soiul de lepădături obraznice se scurgeau din toate colţurile necuprinsului Imperiu Rus în gubernia Basarabia nou cucerită, pentru a forma funcţionărimea guberniei: de la cele mai înalte posturi până la

cel mai mic erau ocupate de ruşi, avantajul de bază al cărora faţă de localnici era cunoaşterea limbii ruse şi faptul că erau ruşi. Aceste ploşniţe nesătule sugeau ultima picătură de sânge din bietul ţăran basarabean. „*Legi! Legi nu existau în Basarabia...*”, spunea L. Berg. Şi bisericile deveniseră un loc de căpătuială pentru funcţionarii clerici ruşi aduşi din Rusia. Limba oficiată în biserici era limba rusă, pe care ţăranii basarabeni nu o cunoşteau.

Şi obraznicul A. Puşkin a tot mâncat praznicul pe parcursul „*exilului”* său la Chişinău. Oraşul, care l-a primit cu braţele deschise, a devenit pentru el „*Prokleatâi gorod Kişiniov* (Blestematul oraş Chişinău)”, basarabenii ospitalieri – berbeci, boi, iar doamnele basarabence – proaste. Primit de ospitalierii români basarabeni în frumoasele căsuţe date cu var cu sineală, cu prispe împrospătate cu lut, cu o cameră pentru oaspeţi (casa mare) şi cu nelipsitul ulcior cu vin şi gustărică românească, obraznicul rus, arătând cât de înapoiat era poporul în mijlocul căruia era „*forţat*” să trăiască, scria prietenilor săi de acasă „*Vî predstavleaete! Zdes liudi majut doma konskim navozom* (Vă imaginaţi! Aici oamenii îşi ung casele cu balegă de cal (nişte sălbatici – n.n.!!!)”. Mulţi dintre noi, care am cutreierat Rusia, în lung şi în lat, ştim în ce case trăiesc ruşii de la ţară astăzi, nemaivorbind de „*izbele*” (căsuţe de lemn) ruseşti de pe timpuri „*...înegrite de timp şi fum, îmbibate cu un miros izbitor de varză acră, de sudoare, de vite* (din cauza gerurilor mari vitele erau ţinute într-o jumătate a casei – n.n.) *ş.a.*”, cum scria la 1839 marchizul de Costine în cunoscutele „*Scrisori din Rusia*”. „*Ţăranul român l-a urât întotdeauna pe moscal*”, scria ideologul comunismului K. Marx, recunoscut ca atare şi de comuniştii ruşi. De ce oare? Pentru că era prea obraznic.

Dar oare civilizatorii ruşi sovietici veniţi în Basarabia după 1944 erau mai breji? „*Odată cu ocuparea Basarabiei a început să vină populaţia sovietică civilă. Necomunicativi şi cu un aer de superioritate* (într-adevăr se ţin superiori! Citisem pe un site opinia unui reprezentant contemporan al „*rasei superioare*” „*Eu*

scuip pe opinia lor deoarece sunt slav şi am opinia mea, şi onoarea mea ca să întreb dacă nu i-am insultat pe săracii ...”), *păreau dintr-o altă lume, diferită de cea în care trăiam”*, scrie regretatul savant de origine basarabeană Gleb Drăgan despre primele contacte cu „*eliberatorii din est*” în memoriile sale „*Exerciţii de memorie. O paranteză tristă a istoriei”*.

Faptul că noi suntem permanent priviţi de sus de tot soiul de derbedei reprezentanţi ai „*marii naţiuni asiatice*” nu mă mai surprinde. Mă miră însă resemnarea mioritică a multora dintre noi (inclusiv din vârful puterii), cum le permitem diferiţilor indivizi ruşi gen Kozak, Narâşkin, Rogozin ş.a. să vină în Republica Moldova, ca în fosta lor gubernie Basarabia, ca la ei acasă. „*Autonomia găgăuză şi raionul Taraclia sunt exemple demne de urmat pentru celelalte unităţi teritorial-administrative din ţară”*, declara anul trecut ambasadorul Federaţiei Ruse în Republica Moldova, Farid Muhamedşin. Declaraţiile obraznicului diplomat rus nu sunt altceva decât o îndemnare la nesupunere, sunt o acţiune antistatală. Să ne întrebăm de ce nu i se cere socoteală, de ce până acum nu e declarat persona non grata pentru amestec în trebuirile interne ale Republicii Moldova, încompatibile cu statutul de diplomat? Găgăuzia este plină acum de tot soiul de emisari ruşi. Cei de la Chişinău nu sunt prezenţi nici măcar ca oaspeţi. În una din emisiunile „*În Profunzime”* de la ProTv, V. Filat a recunoscut necesitatea asigurării securităţii Republicii Moldova (se referea la evenimentele din alegerile başkanului din Găgăuzia, unde vin nestingheriţi (aduşi de Dodon cu candidatul său I. Vlah) tot soiul de boxeri, artişti, politicieni, chiar criminali ruşi, dar şi la necesitatea reglementării sub acest aspect a retransmiterii unor canale TV ruseşti. Ce-i încurcă să facă acest lucru?

Vă puteţi imagina o situaţie similară ca cineva dintre politicienii noştri să plece nestingheriţi, să zicem, în Cecenia, să apară la una din televiziunile locale şi să-i îndemne pe ceceni să voteze unirea, să admitem, cu Iranul sau Turcia. Veţi spune că e

imposibil. Absolut corect. Putin a declarat în nenumărate rânduri că nu va permite nimănui să se amestece în treburile interne ale Rusiei. De ce însă ei îşi permit acest lucru la noi? Fiindcă noi le permitem. Obraznicul mănâncă praznicul!

Dar de ce le permitem? Fiindcă politicienii noştri nu au elementara coloană vertebrală verticală. Fiindcă, în special, acum guvernarea este ca racul, broasca şi ştiuca din fabula lui Donici. Fiindcă unii din vârful piramidei sunt preocupaţi de interesele personale, unde nu mai este loc pentru apărarea intereselor naţionale. Comportamentul unora din ei este sub orice nivel. Deunăzi nişte paparazi l-au surprins pe V. Plahotniuc vorbind la una din şedinţele Parlamentului la un telefon mobil placat cu aur, pe care era gravat propriul portret. Cum poţi numi acest gest al obraznicului politician în situaţia actuală când se caută urmele a 18 miliarde de lei dispăruţi nu fără concursul unora din vârful piramidei din cele trei bănci, când mulţi din acest colţ de ţară foarte prost guvernat abia leagă tei de curmei, când cursul valutar este artificial manipulat, creând mari probleme oamenilor de rând, micilor întreprinzători, când bugetul nu mai este în stare să asigure plata pensiilor şi salariilor, un astfel de comportament al unui oficial este cel puţin amoral. Obraznicul mănâncă praznicul!

În cea mai avantajoasă situaţie se află obraznicul V. Voronin. Apele sunt tulburi, tulburate în mare parte de el din prostia (să fie numai prostie?) liderilor democraţi, iar după cum se ştie, în apele tulburi peştele se prinde uşor. Şi-a instalat în funcţia de premier marioneta sa, a favorizat crearea unei coaliţii minoritare şantajabile. Prin şantaj (să fie doar şantaj?) a obţinut recent votarea în parlament a legii privind sărbătorirea a „*70 de ani de la marea victorie asupra fascismului”*. Se vorbeşte că comuniştii au scos deja pe masă o lege prăfuită privind „*neaderarea Republicii Moldova la NATO*”. Nu mă voi mira dacă într-o bună zi comuniştii vor pune la vot o lege care să protejeze (de noi cei mulţi!!!) „*limba moldovenească şi naţiunea*

moldovenească”. La sigur, va avea susţinători în actualul parlament din afara partidului său. Ştim şi care va fi poziţia comuniştilor privind legea reformei administrativ-teritoriale, tot de ei compromisă cu 12 ani în urmă.

Într-adevăr, obraznicul mănâncă praznicul!!!

Literatura şi Arta, nr. 12, 19 martie 2015.
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/03/16/prof-univ-dr-ing-valeriu-dulgheru-obraznicul-mananca-praznicul/

PREA MULTĂ CINSTE PENTRU IMPOTENŢI

De un an de zile acest colţ de ţară e ca o corabie în derivă, care încă nu a acostat la niciun mal, dar se îndepărtează tot mai periculos de ţărmul Uniunii Europene. Să aduci această aşchie de ţară la starea ca să nu te dorească în proporţie de 85% doar într-un an este extrem de grav. Încrederea atât de joasă în instituţiile statului (preşedinţie, guvern, parlament, partide politice cotate relativ bine acum un an) este un fenomen extrem de periculos. Acest fenomen poate crea o stare de anarhie în stat (insemne ale acestei stări sunt deja: Usatîi face ce doreşte în Chişinău, oamenii lui Dodon – de asemenea, îşi instalează corturi acolo unde doresc şi când doresc!), pe valul căreia în vârful puterii ar putea să se caţăre persoane extrem de dubioase. Uitaţi-vă câtă încredere i se acordă acestui nimeni, acestei nulităţi, acestui fraier R. Usatîi, paraşutat pe capul nostru de Kremlin, cu banii căruia îşi cumpără electoratul cu concerte şi „*acte de binefacere*”. Să ne ferească Dumnezeu de un aşa preşedinte, post la care aspiră sau la care îl împing stăpânii de la Kremlin (banii cheltuiţi cu nemiluita trebuie cumva argumentaţi!).

Cei din Platforma DA, care-şi schimbă părerile după cum îi tună în cap lui A. Năstase, nasc acelaşi pericol. La început spuneau că nu vor forma în niciun caz partid (toate mişcările pe parcursul a aproape un an au fost pronunţat antipartinice!), apoi că vor fonda partidul lor, ca în sfârşit să adere la o construcţie existentă, dar efemeră „*Forţa Poporului*”. Decizia recentă a conducerii Platformei DA de a adera la partidul „*Forta Poporului*”, condus de Nicolae Chirtoacă, explică multe lucruri. A fost dorinţa câtorva din vârful Platformei DA de a ajunge cu orice preţ într-o formaţiune politică. Acest lucru şi-au dorit zecile de mii, care au protestat timp de un an? Aceasta şi-o doresc cei care îngheaţă acum în corturile din centrul Chişinăului? Dacă aceasta şi-au dorit, atunci scopul este atins

(nu mai contează că miliardul, despre care au tot vorbit un an de zile, încă nu a fost găsit, iar hoţii principali încă se află în libertate!). Dacă nu, atunci zecile de mii de protestatari sunt iarăşi trădaţi (a câta oară şmecheri de alde Roşca, Năstase, Lucinschi ş.a. folosesc mulţimea doar ca trambulină pentru a se urca în vârful piramidei puterii!).

Să vedem la cine au aderat cei din Platforma DA. La parlamentarele de anul trecut, partidul „*Forta Poporului*" a acumulat tocmai 0,73 la sută din voturi (puternic rezultat, n-ai ce zice!), adică peste 11 mii de alegatori!!! Pe listele Partidului în alegerile din 2014 erau incluse tocmai 3 nume de Scobiola, 2 de Chirtoacă, 2 de Ciorbă (ambii de la aceeaşi Universitate Pedagogică din Chişinău!) ş.a. Şi „*Platforma DA*" vine cu fraţii V. şi A. Năstase. Ce încredere poţi avea într-un astfel de partid cu o asemenea pondere şi care din start promovează cumetrismul? Acest nou partid nu are nicio şansă de a lua un scor cât de cât onorabil la noile alegeri. Dacă astăzi ar avea loc alegerile, dar „ *nu mor caii când vor câinii*", s-ar putea să ia acele 12%, pe care le prezintă sondajele (Pavlovschi, unul din liderii Platformei DA, declară că vor lua peste 50%!!!). Însă sperăm că cei pe care i-a creditat electoratul cu putere în alegerile trecute îi va ajunge mintea să-şi ducă până la capăt mandatul, desigur doar cu condiţia de a scoate la lumină problema miliardului furat şi de a stopa căderea acestui colţ de Ţară în hău. Atunci la viitoarele alegeri peste 3 ani (băşica DA deja s-a dezumflat, fiindcă prea ambigue sunt acţiunile şi declaraţiile ei!) se vor mulţumi, la sigur, doar cu vreo şase-şapte locuri călduroase de parlamentari pentru primii şase-şapte din liste şi doar atât. Şi iarăşi zecile de mii de protestatari vor rămâne cu buzele umflate. Eforturile maselor trebuiau orientate cu totul în altă direcţie - spre aducerea miliardului furat, spre punerea la dubă a vinovaţilor principali (la răcoare trebuie să ajungă Plahotniuc, Shor, Voronin, Dodon, dar şi cei doi de Ţopa), spre

stoparea de urgenţă a căderii tot mai vertiginoase a Republicii Moldova, care se află pe muchia prăpastiei, în hău.

Mă doare inima când văd cum inşi de-alde Dodon, Batrîncea (un nou Petrenko în parlament), Voronin, Negruţă ş.a. îşi şterg picioarele de cei din PL, PLDM, grupul Leancă, de intelectuali. Cu regret, au parţial dreptate. S-a furat miliardul şi vina o poartă în primul rând cei de la guvernare, adică PLDM, PD şi PL (desigur în măsură diferită), cu toate că actori ai acestui spectacol al absurdului pentru un stat de drept, care a demarat cel puţin din 2004, sunt şi Voronin, Dodon, Greceanîi (Usatîi a furat din altă parte – de la ruşi, participând însă la spălarea banilor criminali ruseşti prin băncile moldoveneşti! Şi pe acesta îl doriţi „*preşedinte de ţară*”?). Să vorbească despre studiile lui M. Ghimpu un Voronin (se consideră cu mare carte!), care a absolvit un oarecare tehnicum (colegiu!) de brutari la Tighina şi o şcoală superioara de partid la Odesa, este chiar ridicol. Dar şi cei din Alianţa de guvernare sunt tare breji. Trebuie să fii tare de cap ca să pierzi cu atâta uşurinţă ceea ce ţi-a dat cu atâta greu electoratul proeuropean. În loc să beneficieze de încrederea electoratului destul de confortabilă (55%), ei au făcut tot posibilul ca să compromită această încredere.

Cea mai mare vină pentru situaţia în care am ajuns o poartă Filat. Că Plahotniuc este cel care este ştiam de la bun început şi nu aşteptam prea mult de la el. De la Filat însă, care a declarat în repetate rânduri o Moldovă fără comunişti, că ne va duce în Europa, aşteptările au fost foarte mari. Ca să cobori de la 20% de încredere la 1% în doar trei ani (v. diagrama), trebuie să poţi. Prin comportamentul său a compromis serios încrederea cetăţenilor în vectorul european (v. diagrama).

Mă mir uneori, de câte milioane are nevoie un om s-o ducă bine restul vieţii? Câteva milioane i-ar fi prea suficiente. De unde atunci această tendinţă nesănătoasă de a acapara miliarde? Este o boală, o dependenţă precum dependenţa de stupefiante, de băuturi alcoolice. Să-l fi susţinut pe Iu. Leancă la funcţia de

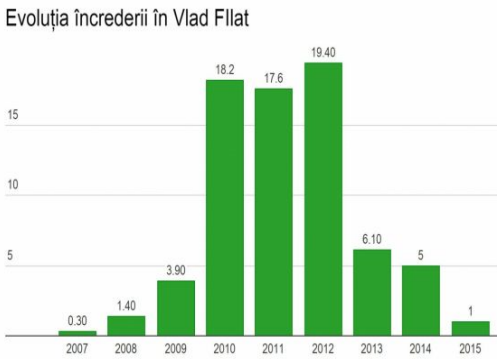

premier, aşa cum i-a cerut electoratul partidului său la alegerile trecute, era să fie o cu totul altă situaţie. Şi M. Ghimpu să fi susţinut candidatura lui I. Leancă la funcţia de premier le-ar fi dejucat cărţile lui Filat şi Plahotniuc. Chiar susţinerea de către el în vară a candidaturii M. Sandu la funcţia de premier ar fi fost o soluţie pentru situaţia în care ne aflăm.

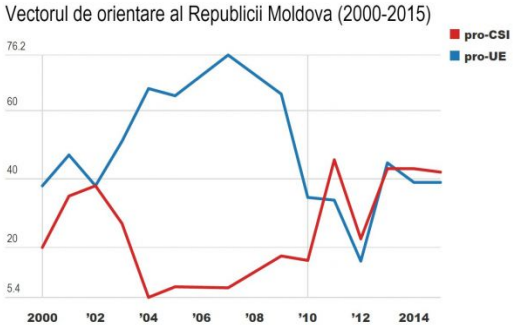

Tot din cauza prostiei democraţilor Dodon are 25 de mandate în parlament, 1 mandat în plus fiindu-i dăruit de algoritmul de calcul ca celei mai mari fracţiuni, iar un alt mandat – din cauză că PLDM-ului nu i-au ajuns câteva zecimi să ia mai mult decât socialiştii. Toată lumea înţelege aceste lucruri (numai Dodon insistă pe exclusivitatea lui), că suportul lui real din partea electoratului să fie vreo 12-15 locuri în parlament, restul 10-12 ar fi fost ale lui Usatîi scos pe ultima sută de metri din cursa electorală. Astfel, în parlament astăzi ar fi fost 5 partide: cea mai mare prezenţă ar fi avut PLDM – 25 mandate, urmat de PD şi PCRM. PL, psrm şi pn (al lui Usatâi) ar fi avut aproximativ acelaşi număr de mandate. Acesta este tabloul corect al rezultatelor alegerilor din 30 iunie 2014. Deci, belicosul de Dodon se bucură realmente de sprijinul doar a maxim 15% din electorat, celelalte 10-12% fiind

ale electoratului lui Usatîi, care în mare parte nu este socialist prin convingere ci mai mult un electorat dezamăgit de prestaţia democraţilor şi cumpărat de banii, simplitatea liderului R. Usatîi. Oare nu a fost o făcătură a Moscovei retragerea lui Usatîi din cursă pentru al scoate în prim plan pe Dodon? Cu atât mai mult că Kremlinul nu a făcut mare zarvă pe sama acestui incident. A făcut-o doar de ochii lumii. Chiar dacă nu a fost aşa Kremlinul a câştigat mult prin fortificarea srl-ului lui Dodon. Nu-l vedeţi cum în fiecare săptămână îi curg mucii pe la uşile demnitarilor de la Moscova.

Dar şi ultimul caz ieşit din comun ne caracterizează. Acest individ Bătrîncea, care a făcut acest act huliganic în parlament (a rupt în două o hartă a României Mari, o simplă hartă datată cu 1930, care în plan didactic explică creşterea populaţiei României, precum a rupt-o pe viu Stalin la 1940!), dar şi cei care l-au aplaudat împreună cu Dodon (doar Z. Greceanîi, mai trează la minte dintre ei, s-a abţinut de la aplauze!) ar trebui declaraţi persona non grata în România. Ei, care îşi petrec vacanţele la munţi în România (veţi vedea de Crăciun pe stil vechi cum toate pensiunile montane din România vor fi pline de „*basarabeni prosperi*”: ruşi, cum pe bună dreptate ne numesc fraţii români, din rândul politicienilor, businessmenilor, mulţi din ei ruşi, dar şi moldoveni care vorbesc doar ruseşte!, să se ducă în Siberia lor dragă să se odihnească în vreo izbă rusească înnegrită de fum, plină de miros acru de varză murată, de samogon ş.a. Şi aberaţiile unor moldovenişti duşi cu pluta, precum sunt cele ale invitatului pe nume Tabără la una din emisiunile de la PublikaTV, la care se discuta subiectul hărţii rupte, care pretinde a fi un mare istoric şi profesor la Universitatea de Stat din Moldova (vai de capul studenţilor dacă cu ei se comportă ca şi cu cei din studio) şi care a recunoscut că fiică sa a obţinut paşaport românesc pentru a circula liber în Uniunea Europeană, nu ar trebui lăsate fără atenţie. Prin aceste inacţiuni România îi

pune într-o situaţie grea pe cei din Republica Moldova impuşi să se lupte singuri cu aceste cozi de topor.

De ce conducerea României este atât de tolerantă în astfel de cazuri. Tânărul G. Simion nu a făcut nimic antistatal iar conducerea (democrată!) de la Chişinău la declarat persona non grata pe teritoriul Republicii Moldova. Să fi fost cazul ruperii unei hărţi a Rusiei, Rusia i-ar fi declarat chiar a doua zi persoane indezirabile pe teritoriul ei! Toleranţa deseori mărginește cu prostia.

M-a dezarmat şi cazul votării recente pozitive de către CCA (îmi pare rău că au votat şi unii cu pronunţat suflet românesc!) a cererii lui Dodon de acordare a postului de televiziune NTV. Prea multe privilegii acordate acestui neofit. Are postul ACCENT TV, care oglindeşte integral tot ce-i legat de psrm, si Dodon. Oare nu i se face mare cinste?

În final, ţin să declar că încă mai cred în capacitatea de a gândi sau cel puţin în instinctul de autoconservare al participanţilor la naşterea noii alianţe şi numirea unui nou premier. Având trei candidaturi chiar bune – Iu. Leancă, I. Sturza şi M. Sandu, ce naiba le mai trebuie? Luminează-i Doamne măcar în al doisprezecelea ceas de Crăciun!

Literatura şi Arta nr. 51, 17 decembrie 2015.
http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Impotenta%20democratie%20basarabeana%20de%20Valeriu%20Dulgheru%20Agero.htm

TOTUŞI UNDE AU FOST ROMÂNII...?

„Totuşi unde-au fost, românii, când a fost tăiat viteazul...”
(Adrian Păunescu. Capul de la Turda)

Totuşi unde au fost românii basarabeni pe 5 şi 11 iulie, când au avut loc două evenimente de suflet extrem de importante pentru renaşterea ideii de Reunire (pângărită într-atât de iuda Roşca!), poate unica viabilă şi capabilă să ne scoată din mizeria morală şi materială în care ne aflăm, să ne scape de pericolul iminent din Est? Pe 5 iulie curent la Chişinău, în Piaţa Marii Adunări Naţionale a avut loc cea de a patra manifestaţie – aşa a fost planificată de Blocul Unităţii Naţionale, componenta de bază fiind Asociaţia „*Tinerii Moldovei*”. A fost o frumoasă, extrem de importantă şi la timp iniţiativă a tinerilor într-o perioadă când o bună parte a aşchiei de popor român din Basarabia nu mai crede în nimic. Prin importanţa problemei discutate – Reunirea cu Ţara –, prin simţul pur românesc al celor prezenţi a fost, într-adevăr, o Mare Adunare Naţională, însă prin numărul de participanţi, cu regret, a fost un miting ordinar, chiar mai mic după numărul de participanţi decât întrunirea organizată de aceiaşi tineri pe 16 mai, când au fost comemoraţi 203 de ani de la raptul din trupul vechii Moldove. Ce-i drept, mai puţini la număr însă mult mai motivaţi. Tineri frumoşi la chip şi la suflet de pe ambele maluri ale Prutului scandau frumoase lozinci unioniste plăcute auzului nostru, îngânau cântecele interpreţilor îndrăgiţi de pe scenă. Alături de ei se aflau multe persoane de vârsta a treia de pe loc, dar şi sosite la Chişinău din locuri îndepărtate. O bătrânică având probleme locomotorii încerca să susţină ritmul horei cu cârja într-o mână şi cu un tricolor (de dimensiuni mari) în altă mână. Din păcate, manifestanţi de vârsta a doua erau puţini, foarte puţini.

Îmi pun întrebarea de adept păunescian: unde au fost românii basarabeni pe 5 iulie? Făcând un simplu calcul, stabilim

că dacă măcar 10% din cei peste 440 000 de români basarabeni cu acte în regulă (conform datelor Autorităţii Naţionale pentru Cetăţenie până în 2014) şi apr. 50000 de elevi, studenţi, masteranzi şi doctoranzi, care-şi fac studiile în România, veneau în Piaţă, numărul participanţilor s-ar fi apropiat de 100 000 de oameni. Din păcate, în piaţă au fost doar 1-2% din cei cu cetăţenie română. Aceasta vorbeşte despre faptul că nu toţi cei cu cetăţenie română simt româneşte. Unii dintre ei, în special alolingvii, au obţinut cetăţenia română din interes mercantil. Îmi amintesc un caz dintr-o emisiune televizată cum unul dintre marii antiromâni, un rătăcit pe nume Tabără, cunoscut prin declaraţii scandaloase şi având un comportament în unele studiouri TV sub orice nivel, fapt ce nu-i face onoare în calitatea sa de profesor universitar (de fapt, între unul care le „*citeşte*" lecţii studenţilor şi unul care le predă cunoştinţe este o mare diferenţă!), declara că fiica-sa, care nu cred să fie proromâncă, fiindcă potrivit unui frumos proverb românesc „*...ce iese din pisică tot şoareci prinde*", a obţinut cetăţenie românească „*...pentru a circula liber prin Europa*". Am cunoscut şi ruşi cu paşaport românesc care nu cunoşteau o boabă româneşte? Cu toate acestea, majoritatea basarabenilor cu cetăţenie română sunt români şi, sper, simt româneşte. Atunci să ne mai întrebăm o dată: unde erau românii basarabeni cu acte în regulă pe 5 iulie? Organizată de un grup de tineri neafiliaţi politic, cu excepţia însemnelor PNL, nu am văzut în piaţă însemnele altor partide unioniste, în primul rând, nu le-am văzut pe cele ale Partidului Liberal – unicul partid unionist cu putere decizională reală.

Am fost puţini, foarte puţini pentru o Mare Adunare Naţională. Să fi fost măcar vreo 200 – 500 de mii, nu-şi mai permiteau tot soiul de cozi de topor gen Dodon, Voronin, Borşevici ş.a. să ia în derâdere idealul nostru de secole – de a fi împreună cu Ţara, să fim ameninţaţi de o mare trădare de stat! Ei sunt fricoşi în faţa forţei şi mari eroi în lipsa ei. Vă mai amintiţi cum, la sfârşitul anilor '90, neprietenii noştri erau

cuminţi (fiindcă eram mulţi!), fapt ce a făcut posibilă votarea celor mai sacre legi ale neamului – limba română în straiul său firesc, Declaraţia de Suveranitate, şi mai cea apoi de Independenţă, foarte multe hotărâri la nivel de Chişinău privind redenumirea străzilor, instituţiilor, implementarea limbii române şi a Istoriei Românilor în şcoli etc. Acum, fiind atât de puţini, minţile înguste ne atacă. Nu-i vedeţi cum turbă alde Dodon, care, în pofida susţinerii majore (financiare, informaţionale, logistice) din partea Kremlinului, nu-şi ating scopurile formulate de stăpânii lor, iar aceia pentru banii cheltuiţi le cer rezultate.

Observaţi ce tămbălău au ridicat în Parlament referitor la manifestaţia tinerilor, catalogată drept tentativă de lovitură de stat şi mare pericol pentru statalitatea „*ţării lor!*”. Cu câtă ură s-au năpustit asupra tinerilor. Cu câtă turbare şi spume la gură atacă această coloană a 5-a tot ce-i românesc, pe toţi cei cu simţ românesc, pe adepţii Unirii. Prin intermediul altor cozi de topor aflate la guvernare l-au expulzat, cu interdicţia de intrare în „*ţara lor”*, pe tânărul George Simion, care, aşa cum eu am dreptul să fiu în orice colţ al Ţării, tot aşa şi Domnia Sa are dreptul să fie în orice colţ al României, inclusiv în Basarabia, temporar ruptă din trupul Patriei, atunci când tot soiul de şovini gen Rogozin, Narîşkin, Muhamedşin umblă nestigheriţi prin acest colţ de plai prost guvernat, se duc la Tiraspol, în autonomia găgăuză ca în patria lor. Aceşti pezevenchi Tuleanţev, Petrenko, Klimenko, dar şi cozi de topor gen Dodon, Usatîi, participă la acţiuni antistatale şi nu li se întâmplă nimic (nu sunt traşi la răspundere), iar noi, cei cu simţire românească, suntem umiliţi ca nişte străini la noi acasă.

Un alt eveniment frumos ca o continuare logică a celui din 5 iulie, când manifestanţii din Piaţa Marii Adunări Naţionale i-au petrecut pe tineri în marşul „*Ştefan cel Mare*” spre Iaşi, a fost reconstituirea Podului de Flori la Ungheni, atât de terfelit prin acţiunile ulterioare timp de 25 de ani (primul pod de flori a avut loc la 6 mai 1990, la care în cele 8 puncte de trecere au

participat peste un milion de oameni de ambele părţi ale Prutului!), şi întâmpinarea frumoasei coloane la Ungheni. La aceşti tineri s-au alăturat unii din cei veniţi de la Chişinău şi din alte colţuri ale Basarabiei (confirm asta fiindcă nu este exclus să fi participat cineva din nordul sau sudul Basarabiei, sau chiar din Bucovina), care ulterior au trecut podul. În discuţii cu unii tineri participanţi la acest marş am aflat despre frumoasele întâlniri de la Sadova (satul de baştină al celui mai mare antiromân în momentul actual – I. Dodon!), Lozova, de la Călăraşi ş.a. localităţi unde au fost primiţi cu pâine şi sare, dar şi despre cazuri când în ei au aruncat cu pietre unii rătăciţi şi venetici. De la Chişinău doar cinci autocare (mult prea puţin pentru a face Reunirea!!!) cu prieteni ai Reîntregirii la ora 7.30 au luat calea spre Ungheni.

În autocarul în care şedeam se aflau, în special, persoane de vârsta a treia, dintre cei care de peste 25 de ani îşi doresc reunirea cu Ţara. Am întâlnit însă şi o frumoasă familie cu trei copii mici, cu vârste între 5 şi 10 ani, în piepturile cărora sau în fundiţe erau prinşi fluturaşi tricolori, iar părinţii lor aveau câte un tricolor de

dimensiuni mari. Ce minunată lecţie de patriotism au dat aceşti părinţi copiilor. Ajunşi la ora 10 la Ungheni, ne-am alăturat grupului marşului „*Ştefan cel Mare*”, aflat deja sub pod, chiar pe malul Prutului. Primarul Ungheniului din partea dreaptă (unde era primarul Ungheniului nostru?) a ţinut un scurt discurs, salutându-i pe participanţii la acest eveniment. Un mic avion a făcut câteva zboruri deasupra podului, salutând mulţimea. Era o stare sufletească de nedescris! La strigătul unuia dintre liderii „*Tinerii Moldovei*”, A. Ursu, de pe malul stâng al Prutului: „*Ne aşteaptă mama acasă. Mamă Românie, ne primeşti? Mamă Românie, ne auzi?”,* de pe celălalt mal al Prutului se auzea un DA desluşit al mulţimii.

În continuare organizatorii au separat mulţimea în două părţi – cei cu paşapoarte, care vor trece Prutul, şi cei care vor rămâne pe malul stâng. Cei rămaşi pe malul stâng s-au apropiat de malul Prutului pentru a arunca în ape florile aduse cu ei. Cu regret, poliţiştii de frontieră nu au permis să ne apropiem de apă, rămânând separaţi de o panglică cu rolul de sârmă ghimpată. Poliţiştii şi-au luat rolul de a arunca în apele Prutului florile primite de la manifestanţi. Excepţie au făcut doar pentru grupul

de artişti constituit din Cristi Aldea-Teodorovici, Cătălin Josan şi actorul Sergiu Voloc (aflat acum într-un proces de judecată stupid, căruia pentru nişte înjurături în adresa oamenilor legii a primit doi ani de închisoare atunci când ex-ministrul Papuc vinovat de moartea pe 7 aprilie 2009 a celor patru tineri şi mutilarea în comisariatele de poliţie a sute de tineri participanţi la acea manifestaţie a fost achitat). La un moment dat a avut loc un eveniment deosebit de simptomatic: pe malul drept se auzeau cântecele interpretate de cuplul nemuritor Ion şi Doina Aldea Teodorovici, iar pe malul stâng, chiar pe malul apei, Cristi AldeaTeodorovici, Cătălin Josan fredonau aceleaşi cântece, realizând astfel legătura spirituală între maluri şi între membrii aceleiași familii (familia Teodorovici).

Startul trecerii Prutului l-a dat un grup de frumoase tinere, îmbrăcate în haine naţionale, care au fost primite pe malul drept cu pâine şi sare şi ovaţii ale mulţimii în aşteptare. Urmate de grupuri nu prea mari care înfruntau podul, ele treceau şi controlul de frontieră. De ovaţiile celor rămaşi pe malul stâng s-au bucurat membrii minunatului ansamblu „*Ştefan cel Mare*” de la Căpriana. De acelaşi succes s-au bucurat Cristi Aldea-Teodorovici şi Cătălin Josan, care au interpretat (deja pe malul drept) câteva cântece minunate. Organizarea evenimentului pe malul drept a fost superbă. La orele 13.00 marşul „*Ştefan cel Mare*” şi-a continuat mersul spre Iaşi, punctul terminus fiind Catedrala Mitropolitană. Pe 12 iulie, la orele 5.00, trenul Unirii a luat cale spre Bucureşti, repetând cauza unionistă a lui Alexandru Ioan Cuza de la 24 ianuarie 1959.

Clipe de neuitat, dar umbrite puţin de numărul mic al adepţilor Unirii, aflaţi la eveniment (sunt sigur că adepţi ai Unirii sunt mulţi mai mulţi!). Totuşi unde au fost românii basarabeni pe 11 iulie? Deranjantă este şi pasivitatea unioniştilor din Parlamentul R.M. unde există un puternic grup din 25 de parlamentari socialişti şi vreo 17 adepţi comunişti (în total, peste 40% din numărul deputaţilor), care neoficial constituie grupul

„*Prietenii Rusiei*”. În parlamentul României există un grup de 64 de deputaţi (date din martie, acum pot fi mai mulţi), constituiţi în forţa „*Prietenii Unirii*”. Prin acţiunile lor ei contribuie la sprijinirea acestui frumos ideal al tinerilor. Să ne punem întrebarea: de ce în Parlamentul Republicii Moldova nu există un grup al „*Prietenilor Unirii*”?

În această situaţie extrem de complicată, când încrederea în guvernarea aşa numită proeuropeană a fost compromisă ireparabil prin găinăriile politice şi, în mare măsură, financiare ale celor de la conducere, când asupra Basarabiei atârnă pericolul alegerilor parlamentare anticipate, ce vor conduce inevitabil la aducerea la putere a forţelor ostile, când aşa-numita reglementare a conflictului transnistrean în varianta lui Putin planează asupra noastră şi poate fi extrem de periculoasă acum (participarea la vot a celor 300-400 mii de alegători transnistreni ar putea înclina ireversibil balanţa în favoarea vectorului estic) ce facem?

Unica şansă reală este Reunirea cu Patria-mamă! Să nu stăm de o parte acum când tinerii au nevoie de susţinerea noastră, să ne urcăm măcar în ultimul vagon al Trenului Unirii. Scontribuim la realizarea visului de Unire până în a. 2018.

Să ne ajute Dumnezeu!

Literatura şi Arta, nr. 29, 16 iulie 2015.
http://www.revistasingur.ro/articol-pres/13862-2015-12-07-11-14-27?q=articol-pres/13862-2015-12-07-11-14-27
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/07/13/valeriu-dulgheru-totusi-unde-au-fost-romanii/

SĂ NU TRANSFORMĂM ZIUA DE 28 IUNIE ÎNTR-O NOUĂ ZI NEAGRĂ

Ziua de 28 iunie este o zi neagră în calendar. Se împlinesc 75 de ani de la 28 iunie 1940, când partea de est a României, numită impropriu de ruşi Basarabia, a fost invadată de cei cu însemnul satanei în frunte – steaua roşie, pe care astăzi o vedem pecetluită pe frunţile aşa-numiţilor socialişti, inclusiv pe fruntea luptătoarei socialiste pentru fotoliul de primăriţă Z. Greceanâi. Astfel comemorăm sutele de mii de victime ale genocidului sovietic, început la 28 iunie 1940. Să nu uităm că această dată a fost decretată de Mihai Ghimpu pe când era preşedinte interimar, chiar dacă mulţi proliberali, inclusiv subsemnatul, avem anumite rezerve faţă de liderul PL în planul mai bunei organizări a partidului. Zilele trecute nostalgicii perioadei comuniste au sărbătorit 74 de ani de la „*invazia Germaniei asupra u.r.s.s.*”.

Este o zi tragică, însă, de dragul adevărului, trebuie să spunem lucrurilor pe nume: al Doilea Război Mondial a fost provocat de cei doi căpcăuni ai secolului XX, Stalin şi Hitler, prin semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov. Prima victimă a fost Polonia, invadată de Germania la 1 septembrie 1939 şi de u.r.s.s. la 17 septembrie 1939. Următoarea victimă a fost Finlanda, invadată de hoardele sovietice în noiembrie 1939. Următoarele victime au fost Ţările Baltice – Lituania, Letonia şi Estonia – atacate pe 15 şi, respectiv, 16 iunie 1940. La 28 iunie a fost atacată România, fiindu-i ruptă partea dintre Nistru şi Prut. Orice om treaz la minte înțelege că, de fapt, ziua de 28 iunie 1940 este începutul războiului u.r.s.s. împotriva României, şi nu 22 iunie, când, la ordinul mareşalului Ion Antonescu, trupele române au trecut Prutul pentru a recupera pierderea de la 28 iunie 1940. Într-adevăr, ziua de 28 iunie 1940 este cea mai neagră zi în istoria acestei aşchii de popor, desprinse pentru prima dată din trupul vechii Moldove la 16 mai 1812. Prin închisorile staliniste, război, foametea din 1946-1947,

deportările în masă în trei valuri – 1941, 1949 şi 1951 (în ultimul val al deportărilor din 1951 a fost deportată în Siberia şi familia Bujor, unde în 1956 s-a născut Zinaida Bujor – astăzi Greceanâi – înregistrată drept rusoaică, v. Wikipedia. De menţionat că fratele ei a murit în timpul deportărilor) şi cel de-al patrulea val de deportări pasive prin trimiterea „*benevolă*” la lucru în diferite părţi ale u.r.s.s., conform istoricului Larry Wats, populaţia Basarabiei a fost înjumătăţită. Este cea mai neagră filă din istoria multimilenară a acestui colţ de ţară.

Pe 28 iunie 2015, în ziua comemorării a 75 de ani de la acea zi neagră de 28 iunie 1940, suntem chemaţi la votarea în turul doi a primarului Capitalei. Este în puterea noastră să n-o transformăm într-o dublă zi neagră prin alegerea Z. Greceanâi, căreia sondajele aservite îi prezic victoria. Este strict necesar să ieşim masiv la vot, să uităm de unele rezerve faţă de Dorin Chirtoacă, să votăm viitorul nostru european. După pierderea Bălţiului şi a Orheiului, căderea Chişinăului ar fi catastrofală, ar fi începutul readucerii Basarabiei în ţarcul asiatic. Mă adresez bunilor noştri alegători. Nu faceţi această greşeală, pe care nu o vă vor ierta nici copiii, nici nepoţii voştri.

Primul tur fiind la limită (D. Chirtoacă a câştigat doar cu 1,5% diferenţă de voturi), cel de-al doilea va fi, de asemenea, extrem de dur. Lupta dintre cei doi a depăşit cadrul platformelor electorale politice, devenind o luptă geopolitică între vectorul proeuropean şi cel euroasiatic, între bunăstarea şi stabilitatea europeană, spre care au tins de peste un mileniu nenumărate puhoaie din Est, şi sărăcia materială şi spirituală, instabilitatea din Est. De peste un mileniu şi ruşii au tins permanent spre Vest, Petru I chiar deschizând o fereastră spre Europa, pe care astăzi Putin încearcă să o închidă. Este în defavoarea Rusiei, care va rămâne o pradă uşoară pentru vecinii lor din sud – chinezii.

Ei bine, în Estul Sălbatic ne-am aflat cu mici întreruperi aproape 200 de ani – timp suficient pentru a înţelege acest „*rai al făgăduinţelor”*. Regimul ţarist ne-a eliberat făgăduind

basarabenilor izbăvire de jugul necredincioşilor, aducându-i în „*familia creştin-ortodoxă*”. Ce s-a întâmplat în realitate: au fugit de dracul şi au dat peste taică-său. Atât de crunt a fost regimul ţarist, încât unii români basarabeni blestemau ziua când s-au născut. Un aşa viitor le doriţi copiilor voştri, stimaţi alegători? Fiii ţăranilor basarabeni erau recrutaţi în armata ţaristă şi trimişi să apere interesele unui ţar străin tocmai în Manciuria. Fiii Dumneavoastră vor fi trimişi tot într-acolo, pentru „*a apăra integritatea Rusiei de pretenţiile teritoriale ale chinezilor*”.

După puciul bolşevic din 1917, regimul ţarist a fost înlocuit cu regimul bolşevic – unul inuman, satanic, ateist, mult mai imperialist (nu se terminase războiul civil, iar Lenin declarase pregătirea către un nou război mondial, pentru a „exporta” revoluţia). Doar unirea cu România la 27 martie 1918 a salvat Basarabia de urgiile războiului civil, de foametea din 1921-1923 şi 1931-1933, de colectivizarea timpurie, dându-i un răgaz de peste 20 de ani pentru a-și lecui rănile provocate de ursul ţarist pe parcursul celor peste 100 de ani de robie. Cum era de aşteptat, la 28 iunie 1940 Basarabia a fost din nou inundată de puhoaiele de moscali, de astă dată cu steaua roşie satanică în frunte, care au adus pe capul bieţilor basarabeni toate atributele iadului pe pământ: închisori, deportări, foamete, colectivizare forţată, dar şi cele mai depravate moravuri ruseşti: beţia, lenevia, curvăria, ateismul satanic. Mă miră cum a putut Z. Greceanâi să uite de deportarea familiei ei tocmai în fundul Siberiei, de moartea fratelui său în perioada acestei deportări. Acest regim diabolic a dat naştere unor pavlici morozovi, Z. Greceanâi fiind unul dintre ei. Şi acestui Pavlik Morozov doriţi să-i încredinţaţi Capitala?!

Nu contenesc să mă indignez de prestaţia unor posturi de televiziune în aceste clipe de restrişte. De exemplu, postul Jurnal TV, născut de democraţia de după 7 aprilie 2009, într-o emisiune din seara zilei de 22.06.2015 i-a îndemnat indirect pe potenţialii votanţi ai lui D. Chirtoacă să nu iasă la vot (prin telefoane în direct selectate din partea telespectatorilor, prin intervențiile

interlocutorilor (un avocat Kuzneţov declara că „*nu este nicio problemă dacă Z. Greceanîi va câştiga”*). Pe burtiera curentă, pe tot parcursul emisiunii figurau epitetele „*baba Zina şi necuratul de la Coloniţa*!” Oare nu este clar la moara cui dau apă cei de la Jurnal TV?

În aceşti peste douăzeci de ani de relativă independenţă nu am fost lipsiţi de „*grija fratelui mai mare*”: pentru că am dorit să fim liberi, ne-au declanşat în 1992 războiul de pe Nistru (precum acum au declanşat un război în Ucraina, întrucât aceasta vrea să fie liberă); ne-au priponit bine cu Transnistria şi Găgăuzia (acum s-au mai adăugat Bălţiul şi Taraclia); ne-au făcut în repetate rânduri blocaje politice, embargouri economice. Am resimţit însă puţin şi gustul libertăţii, gustul civilizației europene, dorinţa de a fi în sânul acestei civilizaţii, din care geografic şi istoric am făcut dintotdeauna parte, mai aproape de fraţi, am redevenit puţin europeni, semnând Acordul de Asociere şi regimul liberalizat de vize (tot pe 28 iunie 2014 - o dată care ne marchează destinul!). Şi acum, pe 28 iunie 2015, să punem capăt acestor speranţe? Să fim atât de risipitori cu puţinul pe care-l avem?

Nu ştiu ce metamorfoze se întâmplă în turul doi, dar candidata Z. Greceanâi declară că nu este agentul lui Putin, nu are nimic cu el. În alegerile parlamentare trecute a împânzit întreg oraşul cu panouri cu chipul celor trei de la răsărit – Putin, Dodon şi Greceanâi, ultimii doi prinşi într-o poziţie umilitoare de închinăciune. Mai la toate întâlnirile electorale declara această prietenie, era măgulită de „*respectul parlamentarilor ruşi care s-au ridicat în picioare la intrarea în Dumă a delegaţiei parlamentarilor socialişti moldoveni*”, ducându-și proaspeţii deputaţi ai fracţiunii la botezul ţarului Putin. Iar acum declară că nu are nimic cu Putin. Vă întreb și Mă întreb: este posibil acest lucru? E posibil ca cineva care și-a vândut sufletul diavolului să revină la dreapta credinţă? În special, în cazul Zinaida Greceanâi nu cred. Cei care au trădat memoria

strămoşilor, memoria apropiaţilor lor sunt irecuperabili. Despre faptul că atât Z. Greceanâi, cât şi R. Usatâi sunt sculele Kremlinului şi au de realizat un plan bine stabilit de Moscova vorbeşte şi vânzoleala postelectorală (pentru el) la Chişinău. Ce interes are el la Chişinău după ce candidatul său a fost scos din cursă, după ce el a câştigat ce a dorit pentru început – Bălţiul? Un neisprăvit, un necioplit, nimerit accidental în vârful puterii basarabene cu bani ruseşti şi legături cu lumea interlopă, se comportă ca un „*pahan*”. „*Voi fi preşedintele Republicii în 4 ani, cel mult în 8 ani*”, declara la una din emisiunile Nataliei Morari, asemuindu-se cu preşedintele K. Iohannis, fost primar al Sibiului. „*Îţi voi construi mauzoleu la Coloniţa după ce vei pierde alegerile*”. Răspunsul lui D. Chirtoacă a fost pe potrivă.

Acum, când este supus unei presiuni dure atât din partea duşmanilor, cât şi alor săi, trebuie susţinut acest tânăr. Z. Greceanîi şi-a schimbat rapid toate bannerele rămase de la primul tur, precum face cu garderoba o „*doamnă din lumea bună*”. Ei şi ce dacă costă câteva milioane de lei această pohtă a doamnei pentru bugetul auster al Republicii? D. Chirtoacă, cum îi stă bine unui bărbat adevărat şi gospodar, nu a mai făcut primeneala, iar banii economisiţi a propus să fie transferaţi celor mai trişti ca noi – unei case de copii. Puteţi trage concluziile necesare: cine va gestiona mai bine bugetul municipal auster: socialista Z. Greceanîi, cu conac şi maşină lux la scară, sau liberalul D. Chirtoacă, cu apartament şi o maşină Opel Astra (1993) de vârsta lui? Cine va lucra mai bine la primărie: Z. Greceanâi, căreia soţul i-ar interzice să-şi ia de lucru acasă, sau D. Chirtoacă, care-i „*căsătorit*” cu primăria şi tot timpul îl acordă primăriei?

Am un îndemn către dl Dorin Chirtoacă. În timpul care i-a mai rămas, să dea dovadă de mult tact, de maximă responsabilitate, să se adreseze alegătorilor din toate partidele democratice să iasă la vot. Mă adresez tinerilor, studenţilor, care au ieşit în număr extrem de mic la alegeri în primul tur: pierderea

Capitalei ar însemna pentru mulţi dintre voi să luaţi calea străinătăţii în căutare de lucru. Să votăm pentru o capitală proeuropeană în frunte cu D. Chirtoacă!

Să ne ajute Dumnezeu, fiindcă de partea Zinaidei Greceanâi, cu steaua roşie în frunte, este necuratul.

Literatura şi Arta, nr. 26, 25 iunie 2015.
http://www.marianagurza.ro/blog/2015/06/23/valeriu-dulgheru-sa-nu-transformam-ziua-de-28-iunie-intr-o-zi-neagra/

1 DECEMBRIE – SĂRBĂTOARE A TUTUROR ROMÂNILOR?

„Geţii sunt cei mai viteji şi mai drepţi dintre traci...După indieni, neamul tracilor este cel mai mare; dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt...Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi...”

(Herodot)

Ca un blestem ne urmăresc cuvintele marelui istoric grec. Pe 1 decembrie a avut loc serbarea celei de a 97-a aniversări a Marii Uniri de la 1918. Serbată cu mare amploare şi fast la Bucureşti, la Chişinău a fost umbrită de unele discordanţe pur basarabene. Partea oficială a decurs conform scenariului: corect, cu respectarea normelor de conduită internaţionale. Un lucru s-a scăpat: oficialii au felicitat conducerea României de Marea sărbătoare, uitând însă să-i felicite şi pe propriii săi cetăţeni români cu ocazia acestei sărbători. Dar tocmai basarabenii au fost primii care au pus la 27 martie 1918 prima piatră la acest important edificiu – Marea Unire.

În continuare şi cei cu inima română au procedat pur basarabeneşte. La Bucureşti toată românimea a fost împreună. La Chişinău – răzleţită, ca racul, broasca şi ştiuca din cunoscuta fabulă a lui A. Donici. În loc ca în această zi memorabilă să fim împreună sute de mii în Piaţa Marii Adunări Naţionale (aşa cum am fost odinioară!) ne-am împărţit pe nu ştiu ce criterii.

Cu începere de la orele 11.00, Consiliul Unirii (de fapt Partidul Naţional-Liberal!) a organizat o manifestare de suflet

românesc în Scuarul Europei. La ora 12.00, la sediul biroului parlamentar al deputatului Eugen Tomac din Chişinău a fost organizat un alt eveniment „*...cu participarea personalităţilor din mediul cultural, politic şi academic de pe ambele maluri ale Prutului*”. Practic în acelaşi timp, la orele 12.00, Partidul Liberal a organizat o altă manifestare în Scuarul Catedralei Mitropolitane, în cadrul căreia a avut loc un frumos eveniment: depuneri de flori de către membrii Partidului Liberal pe locul unde va fi ridicat monumentul celor „*Trei martiri ai sfintei cauze naţionale: Alexei Mateevici, Simion Murafa şi Andrei Hodorogea*”. Frumoasă iniţiativă, care însă este umbrită de faptul că mai avem în acest sens şi alte proiecte care au rămas la faza doar de idee, cum ar fi piatra instalată chiar în Piaţa Marii Adunări Naţionale, pe locul căreia ar trebui să fie monumentul victimelor comunismului (proiect nerealizat), de asemenea, ideea monumentului dedicat victimelor tinerilor de la 7 aprilie 2009, care urma să fie instalat în faţa Parlamentului, dar despre care nici nu se mai vorbeşte. „*Pentru tineri, pentru copii, adresarea mea este următoarea: Luaţi cu asalt Prutul, zdrobiţi vămile şi barierele care mai sunt între noi. S-ar putea să fie calea cea mai scurtă spre Uniunea Europeană. Dacă sute de mii de cetăţeni ai Siriei, Iranului, Irakului, Afganistanului au trecut în Europa, dintr-un capăt în altul, ignorând toate frontierele, ar fi păcat noi să ne închinăm atâta la graniţele de la râul Prut*”, îndeamnă D. Chirtoacă. Frumos îndemn, dar de ce însă nu a venit cu acest mesaj în faţa tinerilor care au organizat cu începere de la orele 14.00 un frumos Marş al Unirii?

Tinerii din A.O. „*Onoare, Demnitate şi Patrie” au organizat acest marş pornind din faţa Liceului „Gh. Asachi*” de pe strada Puşkin până la monumentul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, unde a fost dată citirii o Declaraţie istorică de Unire, semnată de cei prezenţi. După aceea coloana s-a deplasat la Ambasada României de pe str. Bucureşti, unde a cerut urgentarea unirii celor două state româneşti. Evenimentul a

finalizat cu reconstituirea de către Tinerii Moldovei a unei foarte frumoase hărţi reîntregite a României Mari, aşa cum va arăta după Reunire în 2018! Foarte frumos eveniment, însă am fost puţini!

Pe toate site-urile, blogurile cei cu inimă română strigă în hău „*Vrem o Românie reîntregită! Vrem o naţiune unită*!”. Cine însă să o reîntregească? Cine să ne unească? Înaintaşii noştri, în condiţiile mult mai dificile de atunci, au realizat Unirea, ceea ce contemporanii noştri nu o pot face. Atunci toţi s-au unit într-un singur ideal: cei cu vederi liberale, socialiste, ţărăniste. Astăzi nu se pot uni într-un singur gând – *Reunirea cu Ţara* – nici cele 3-4 aşchii liberale. Cum vom face Reunirea atât de aşteptată în 2018, când se vor împlini 100 de ani de la „*Marele eveniment*” sau cum vom realiza frumosul proiect, apărut recent, de constituire a Uniunii Statale „*România-Republica Moldova*”?

Literatura şi Arta, nr. 49, 3 decembrie 2015.
http://www.revistasingur.ro/articol-pres/13821-2015-12-02-10-56-48?q=articol-pres/13821-2015-12-02-10-56-48

TOTUŞI UNDE AU FOST ROMÂNII BASARABENI PE 1 DECEMBRIE?

„Ne vom întoarce neapărat,/ Cum apele se-ntorc din nori
Sau cum se-ntoarce, tremurat,/ Pierdutul cântec, pe viori".
(Radu Gyr: Ne vom întoarce într-o zi)

Mi-am mai pus această întrebare şi v-o pun şi dumneavoastră: totuşi unde au fost cei peste 200 000 de basarabeni - cetăţeni români cu acte în regulă – pe 1 decembrie? La cele 4 manifestaţii (care în mod normal ar fi trebuit să fie una şi bună!) dedicate Marii sărbători a tuturor românilor să fi fost în total vreo două mii, luând în consideraţie şi faptul că unii dintre cei cu profund simţ românesc au participat cel puţin la trei din ele, de asemenea, o parte cu profund simţ românesc, dar fără acte în regulă (fără cetăţenie română). Printr-o astfel de prestaţie slabă cum să-i facem pe alogeni să ne respecte? Apelativul de unionist a devenit în limbajul majorităţii alogenilor sinonim cu terorist. Vă mai amintiţi cum în anii '90, când avântul Mişcării de Eliberare Naţională atinsese cele mai mari înălţimi, cozile de topor nu-şi permiteau ceea ce îşi permit astăzi. Cauza tuturor belelelor, care au venit peste noi, rezidă în slăbiciunea noastră, în neunire. „*Dacă am fi uniţi, am fi de nebiruit*", spunea marele Herodot. Ca contrabalanţă la evenimentele din 1 decembrie „*independentele*" posturi de televiziune de la Chişinău declarau că nu toţi basarabenii îşi doresc Unirea, prezentând un grup de vreo 10-20 de aşa numiţi protestatari, printre care cea mai guralivă, o ţaţă Maria Ivanovna, răcnea în ruseşte din toţi bojocii „*...Noi nu vom permite să se facă unirea fără acceptul nostru!"*. Iată psihologia „fratelui mai mare". Va trebui în continuare să ne cerem voie de la cei care au venit peste noapte peste noi, aducându-ne pe vârful baionetelor mizeria morală, spirituală (satanismul, trândăvia, beţia) şi materială. Dacă am fi fost cel

puţin zeci de mii, şi-ar mai fi permis tovarăşa un astfel de comportament?

La marşul organizat de Tinerii Moldovei mergeam alături de un bun prieten, profesor universitar la Universitatea Politehnică din Bucureşti, dr.ing. Constantin Petriceanu, care venise la acest marş cu automobilul propriu tocmai de la Bucureşti, aducând cu el şi două studente basarabence. Seara, după încheierea evenimentului, urma să facă un drum lung înapoi la Bucureşti, pentru ca a doua zi să intre la ore. Mă întreb şi Vă întreb: de ce miile de cetăţeni români din Chişinău cu acte în regulă au stat pe la casele lor sau, poate şi mai rău, au preferat vreo bodegă în această zi memorabilă? Personal încă nu deţin cetăţenia română nu pentru că nu aşi vrea să o am, ci mai mult din cauză că procedura este lungă şi, uneori, umilitoare. Cu atât mai mult că basarabenilor cu părinţii cetăţeni ai României până la 1940 în mod normal ar trebui să li se restabilească cetăţenia în mod automat la dorinţa lor în baza unei simple cereri. În Constituţia României sunt stipulate condiţiile în care un cetăţean poate pierde cetăţenia României: în caz de acţiuni întreprinse împotriva statului şi la dorinţă proprie. Părinţii mei (dar şi ai tuturor românilor basarabeni născuţi după 1940) nu au comis acţiuni împotriva statului român şi nici nu au făcut cerere de renunţare la cetăţenia română. În mod abuziv, peste noapte, au fost transformaţi în cetăţeni sovietici. În situaţie similară s-au aflat fraţii noştri din Transilvania care tot în 1940, peste noapte, au devenit cetăţeni ai Ungariei, fiind ocupaţi de Ungaria. Ei bine, în cazul lor, nedreptatea a fost reparată, de ce însă în cazul nostru această nedreptate mai persistă?

Revenind la problemă, găsesc o explicaţie la faptul prezenţeislabe (foarte slabe!) a spiritului românesc la Chişinău pe 1 decembrie. Este o problemă de spiritualitate şi moralitate. Nu sunt sigur că mulţi din cei care au obţinut cetăţenie română sunt români şi în suflet. Unii au făcut-o din interes (precum se destăinuia o coadă de topor – istoricul Tabără – că fiică-sa a

obţinut cetăţenia română pentru a se deplasa uşor în spaţiul european), alţii tot din interes pentru promovarea businessului specific basarabenesc. Există şi fenomenul remodelării, sovietizării sufletului românului basarabean în aceşti 50 de ani de ocupaţie sovietică, fenomenul sclavului care, eliberat fiind, nu se grăbeşte să plece de lângă stăpân. Încă există această problemă de eliminare a s(c)lavului din noi, românii basarabeni.

Trebuie însă luat în consideraţie faptul că, precum în fizică, şi în domeniul social este valabilă legea vaselor comunicante. Dacă sunt puţini axaţi pe vectorul proromânesc proeuropean, atunci vor fi mai mulţi în tabăra prorusească. La aceasta au contribuit în mare măsură şi guvernanţii aşa-numiţi proeuropeni prin găinăriile lor politice şi, în special, economice.

În aceeaşi zi (întâmplător oare?) a avut loc „*cel de-al 13-lea congres*" al psrm (parcă mai ieri fătat de Kremlin, dar deja e la al 13-lea congres! Dodon a procedat precum puiul de cuc: a venit în casa vechilor socialişti, le-a furat partidul, după care i-a alungat din partid!) cu invitaţi de la Moscova, printre care liderul partidului Spravedlivaia Rossia, S. Mironov. În una din confesiunile tovarăşului la postul de televiziune ACCENT TV, acesta declara cu satisfacţie „*Raportorii* (la congres – n.n.) *începeau în moldoveneşte, apoi treceau la limba rusă, aşa că practic nu am avut nevoie de translare*". S-a simţit omul bine ca în iubita sa Rusie fără a mai face vreun efort intelectual legat de bariera lingvistică.

La întrebarea moderatoarei ce le-ar propune moldovenilor referitor la unirea cu România, tov. Mironov, mare cunoscător al istoriei Moldovei, a spus literalmente următoarele: „*Moldova a existat mai multe secole independentă. De ce ar trebui să piardă acum această independenţă... Cât priveşte rezolvarea problemei transnistrene, cea mai bună soluţie, declarată la Congresul socialiştilor, este federalizarea Republicii*". Nu este o teză nouă. Procesul a fost pornit încă în anii '90 de cunoscutul şovin Lukianov, preşedinte al Sovietului Suprem al URSS, care,

drept pedeapsă pentru aspiraţia RSSM de atunci de a deveni independentă, a format pe teritoriul ei tocmai „*două republici*” (Transnistria şi Găgăuzia). Acum drept pedeapsă pentru aspiraţiile proeuropene ale Republicii Moldova îi bagă pe gât federalizarea, proiect elaborat în laboratoarele Kremlinului. Prima încercare de implementare a acestui proiect de către Putin a fost în 2003 prin cunoscutul Plan Kozak. Recunosc, şi eu sunt pentru federalizare, dar într-o altă formă – Uniunea Statală „*România-Republica Moldova*”.

Cât priveşte cunoştinţele tov. Mironov privind istoria acestui colţ de ţară aflat în calea tuturor intereselor, lasă mult de dorit pentru un politician de talia lui. Într-adevăr, mai multe secole de independenţă a avut principatul Moldova, dar a renunţat la acest statut în 1859, formând uniunea statală România (ar fi făcut această unire mai înainte, dacă nu ar fi dat turcii peste noi, primele încercări fiind ale lui Mihai Viteazul, Ioan-Vodă cel Cumplit ş.a.), precum cele 6 cnezate ruseşti au renunţat la independenţa lor creând statul rus. Iată că ce ceea ce a fost bine pentru ei (dar şi pentru nemţi, italieni) nu poate fi aplicat şi în cazul nostru. Spre atenţia acestui „*prieten rus*”: această aşchie de ţară numită impropriu de ruşi Basarabia (ca să pară altceva decât o parte a Moldovei), ruptă samavolnic de către Rusia de la trupul statului independent Moldova, nu a fost niciodată independentă. În perioada de ocupaţie ţaristă 1812-1918, Basarabia devenise o simplă gubernie a Imperiului Rus. După căderea Imperiului Rus în 1917 Basarabia devenise independentă doar pentru câteva luni. Văzând însă pericolele majore, care veneau din partea Rusiei şi Ucrainei bolşevizate, marii înaintaşi au promovat şi realizat unica posibiitate de supravieţuire pentru acea perioadă – Unirea cu Patria- mamă. Astfel, pe o perioadă de 22 de ani, această aşchie de popor român a fost salvată de urgiile războiului civil din Rusia, de cumplita foamete din 1931-1933, care numai în Ucraina (inclusiv Transnistria) a sacrificat 7-8 milioane de oameni

(cumplitul Holodomor!), adusă pe capul nostru mai târziu (1946-1947), de colectivizarea forţată (adusă mai târziu!), de deznaţionalizarea forţată. Poate a devenit mai independentă această aşchie de popor după 1940, când pe capul nostru a fost adusă pe vârful baionetelor ciuma roşie sovietică, când în primele guverne nu se afla niciun basarabean (atât de independentă era această creatură a sovietelor – r.s.s.m.)? Poate mai independenţi am devenit după declararea independenţei în 1991? Aceeaşi Rusie, acum mare promotoare a independenţei Republicii Moldova, a început războiul împotriva ei chiar în ziua când era recunoscută ca stat independent de ONU (2 martie 1992!). Aceeaşi Rusie drept mărturie de *„recunoaştere a independenţei Republicii Moldova”*, ţine de peste 25 de ani trupe ruseşti pe teritoriul Republicii Moldova. Acelaşi Mironov ne ameninţă că Rusia nu va permite aderarea Republicii Moldova şi a Ucrainei la NATO, sfătuindu-ne să fim neutri! (bun soi de neutralitate cu trupe ruseşti, nu americane!, pe teritoriul Republicii Moldova, cu sfetnici ruşi la Chişinău sau lachei locali care pleacă săptămânal la Moscova după ordine). Astfel de consilieri ruşi nu şi-ar permite a da sfaturi atât de uşor dacă am fi mai puternici, mai uniţi. Balticii, fiind uniţi, i-au pus la respect.

Ne aflăm într-o situaţie penibilă: suntem un colţ de ţară practic neguvernat, aflat într-o profundă criză politică şi economico-financiară (cauzat în mare parte de miliardul furat). Cine doreşte îşi instalează corturi unde doreşte, de parcă am fi o ţară de nomazi. Este o ruşine pentru o capitală europeană ca de luni de zile pe artera principală să fluture tot soiul de cârpe, altele decât tricolorul şi, evident, drapelul Uniunii Europene, spre care aspirăm. În perioada interbelică, când şi în România erau încercări de export de revoluţie socialistă, Zelea-Codreanu declarase că nu va permite ca pe străzile or. Iaşi să fluture steaguri, altele decât falnicul tricolor. Cine şi-ar asuma acest rol? Din păcate, tot mai mulţi din cei cu verticalitate, cu suflet

românesc, din cei care au trezit flacăra românismului, care părea să se fi stins complet, pleacă unul câte unul. „*Ai fost şi mic, / Ai fost şi mare, / Ca un stejar / Ai fost de tare*”, scrie artistul plastic şi poetul V. Cobzac despre un român adevărat plecat dintre noi. Tot mai mult vorbim de aceste lucruri la timpul trecut. Ce facem însă la timpul prezent? Cine să urnească din loc carul „*Uniunea Statală „România-Republica Moldova*”, dacă suntem atât de dezuniţi? Totuşi rămân optimist şi sunt sigur că „*Ne vom întoarce neapărat,/Cum apele se-ntorc din nori./ Sau cum se-ntoarce, tremurat,/ Pierdutul cântec, pe viori*” , precum a spus cu ceva timp în urmă Radu Gyr.

Literatura şi Arta, nr. 50, 10 decembrie 2015

http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Unde%20au%20fost%20romanii % 20basarabeni%20la%201%20decembrie%202015%20de%20 Valeriu%20Dulgheru.htm

http://www.revistasingur.ro/articol-pres/13862-2015-12-07-11-14-27?q=articol-pres/13862-2015-12-07-11-14-27

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/12/07/valeriu-dulgheru-totusi-unde-au-fost-romanii-basarabeni-pe-1-decembrie/

Capitolul IV

Portrete în timp, opinii, reflecţii

„Sunt mulţi chemaţi - puţini aleşi”
(A. Vlahuţă)

NOUL RECTOR AL UNIVERSITĂŢII TEHNICE A MOLDOVEI A FOST ALES. ÎNTR-UN CEAS BUN!

„Sunt două probleme globale ale Omenirii – Energia şi Educaţia. Energia este baza existenţei materiale, iar educaţia – a celei morale. Ele trebuie rezolvate. Restul sunt speculaţii, afaceri”
(Tetsuo Ioshida. Prezident Parchitec Inc.)

Indiscutabil, Educaţia a devenit una din problemele globale ale Omenirii. Pe fundalul epuizării bogăţiilor naturale, al impactului tot mai negativ asupra mediului, al creşterii numărului populaţiei pe Pământ, alimentarea căreia devine tot mai problematică, materia cenuşie se transformă în una din cele mai mari bogăţii ale Omenirii. Capacitatea de exploatare optimă a acestei inepuizabile bogăţii poate fi atinsă doar prin Educaţie, în special, prin învăţământul superior. Învăţământul superior în Republica Moldova se făcea într-un mod distorsionat, neechilibrat. Spre deosebire de cel din domeniul agricol, absolvenţii căruia erau trimişi la lucru la ţară (medicina şi pedagogia trebuind să acopere necesităţile de cadre atât în spaţiul urban, cât şi în cel rural), deschiderea învăţământului tehnic superior a întârziat lamenta bil. Tinerii dornici de a deveni ingineri erau puşi în situaţia de a-şi căuta norocul prin diverse instituţii ale necuprinsei u.r.s.s. (Odesa, Kiev, Moscova, Leningrad, Minsk, Ecaterinburg, Kaunas ş.a.). În Republica Moldova prima (şi unica până în prezent) instituţie de învăţământ tehnic superior a fost fondată doar în 1964, spre deosebire de alte „republici-surori” (Institutul Politehnic din Riga (1862), Institutul Politehnic din Kiev (1898), Institutul Politehnic din Odesa (1918), Universitatea Tehnică din Tallin, Estonia (1918, mama ei fiind Universitatea din Tartu, 1632), Institutul Politehnic din Mensk (1920), Institutul Politehnic din Baku (1920), Institutul Politehnic din Kaunas (1922), Institutul

Politehnic Georgian (1928), Institutul Politehnic din Erevan (1933)).

Aceasta s-a întâmplat graţie eforturilor primului rector, dr. Sergiu Rădăuţanu, în condiţiile în care ştabii partinici locali şi cei de la Kremlin nu doreau acest lucru (în scopul asimilării cât mai rapide a populaţiei din RSSM, cadrele inginereşti trebuiau să fie în continuare aduse din Rusia, Ucraina ş.a.). În scurt timp Institutul Politehnic din Chişinău devenise o veritabilă instituţie de învăţământ tehnic superior. Putem vorbi aici despre o primă fază în scurta istorie a Institutului Politehnic din Chişinău - faza de constituire şi afirmare. Însă în anii ’90, după destrămarea u.r.s.s. şi adoptarea independenţei Republicii Moldova, se crease o nouă realitate. Republica Moldova trebuia să-şi pregătească singură majoritatea cadrelor inginereşti de care avea nevoie. Astfel, Institutului Politehnic din Chişinău ia revenit o misiune extrem de dificilă şi responsabilă – de a asigura economia naţională cu cadre inginereşti autohtone la toate specialităţile şi profilurile. În condiţiile trecerii de la un sistem economic totalitar la economia de piaţă, care a provocat profunde schimbări de sistem, urmate de criza economică în toate ramurile economiei naţionale, în condiţiile distrugerii complexului industrial – principalul beneficiar al produsului Universităţii Tehnice – inginerii, în condiţiile trecerii la predarea în limba română cu grafie latină (până în 1989 toate disciplinele se predau doar în limba rusă!), Institutul Politehnic a intrat într-o nouă fază de dezvoltare a sa. În acest moment crucial în fruntea Institutului Politehnic a fost ales tânărul reformator doctor habilitat în ştiinţe tehnice, profesor universitar Ion Bostan. Colectivul profesoral de atunci a făcut o alegere corectă (să ne amintim că contracandidatul principal era Victor Borşevici, feciorul lui Ion Borşevici, prim consilier al preşedintelui M. Snegur, care avea sprijin administrativ major. Unde este acum acest V. Borşevici, pe ce poziţii s-a plasat, este cunoscut). Pe parcursul acestei perioade de peste 23 de ani (în pofida criticii unor criticanţi de

breaslă despre prea longeviva rectorie a acad. Ion Bostan) Universitatea Tehnică a Moldovei a fost ferită de tot soiul de cataclisme, la care au fost supuse alte universitaţi, dar şi întreaga societate pe parcursul acestor 24 de ani de la independenţă. Pe parcursul a 23 de ani cât s-a aflat la timonă, Institutul Politehnic, reformat în Universitatea Tehnică a Moldovei, s-a transformat în cea mai mare universitate din Republică, aflându-se în top la majoritatea criteriilor. Pornind de la 7500 de studenţi şi 27 de specialităţi în 1992, s-a ajuns până la 21000 de studenţi, care-şi fac studiile la 64 de specialităţi şi specializări, devenind o universitate de excelenţă în cercetare şi inovare, învăţământ tehnic superior, educaţie de calitate.

Provocările legate de schimbările societale, de migrarea în masă a populaţiei, de problemele demografice, de necesitatea edificării spaţiului universitar european comunitar, care prevede mobilitatea academică a studenţilor, de noile prevederi ale Codului Educaţiei, de accesibilitatea crescândă şi atractivitatea studiilor în România, sunt indici că Universitatea Tehnică a Moldovei a intrat într-o nouă fază de dezvoltare. Un prim însemn al acestei noi situaţii este reducerea numărului de studenţi până la 14000 în a.c. În aceste condiţii este necesară adoptarea unei noi paradigme de dezvoltare a Universităţii. De aceea, la timona Universităţii trebuia să vină o persoană de formare europeană, cu o nouă gândire. În conformitate cu noul Cod al Educaţiei, la Universitatea Tehnică a Moldovei în luna septembrie a demarat procedura de alegere a rectorului. La Consiliul de Dezvoltare Instituţională, în funcţia căruia este organizarea alegerilor, au fost depuse trei dosare: Veaceslav Bârdan, conf. univ., dr., şef departament; Viorel Bostan, prof. univ.int., dr. hab. în tehnică, şef departament; conf. univ., dr., decan, Vasile Mămăligă.

În premieră, alegerile au avut loc în condiţii absolut democratice: dezbateri preelectorale deschise, care au avut loc la toate facultăţile cu participarea tuturor candidaţilor; alegeri secrete, care s-au petrecut pe data de 12 noiembrie între orele

8.00-17.00 la o secţie de votare, respectând toate rigorile unor alegeri democratice: o comisie electorală competentă, vot secret exercitat liber în cabine de vot. Cu un scor de 588 de voturi (73%) din numărul de 805 cadre didactice titulare prezente la vot din 874 înscrise în liste, în urma scrutinului a câştigat detaşat tânărul doctor habilitat, profesor universitar interimar Viorel Bostan.

Pentru a spulbera temerile care apar în astfel de cazuri precum că dl V. Bostan este „*fecioraşul*" actualului rector Ion Bostan, să răsfoim puţin CV-ul pretendentului (recunosc, îl cunosc personal de peste 34 de ani). Şi-a făcut studiile într-un profil real în afara Republicii (departe de aripa tatălui său!): de licenţă la specializarea „*Matematică – Mecanică*" (1991-1995) la Universitatea din Bucureşti; de masterat la specialitatea „*Mecanică*" (1995-1996) la Universitatea din Bucureşti; lector asistent şi doctorat la specialitatea „*Ştiinţe ale matematicii aplicate şi computaţionale*" (1997-2004), Universitatea din Yowa, SUA; stagiu ştiinţific la cunoscuta companie americană „Ford Motor Company", Detroit, SUA (2001) şi la Universitatea de Ştiinţe Aplicate Hochshule Konstanz, Germania (2010). Revenit la baştină (cu regret, mulţi alţi tineri foarte bine pregătiţi nu mai revin acasă!), tânărul cercetător Viorel Bostan, care are o profundă pregătire fundamentală şi foarte bună cunoaştere a metodelor computerizate de cercetare, s-a implicat plenar în cercetările efectuate în cele trei direcţii ştiinţifice din cadrul catedrei „*Teoria Mecanismelor şi Organe de Maşini*", ulterior departamentul „*Bazele Proiectării Maşinilor*": Sisteme de conversie a energiilor regenerabile; Transmisii planetare precesionale; Tehnologii spaţiale, venind cu contribuţii proprii în domeniile problemelor de contact în calcule inginereşti, dinamica computaţională a fluidelor, controlul atitudinii microsateliţilor, analiza numerică, modelarea matematică în inginerie. A activat în calitate de cercetător ştiinţific superior şi coordonator în 18 proiecte de cercetare naţionale şi

internaţionale. În baza cercetărilor efectuate pe parcursul a aproximativ 10 ani a elaborat şi susţinut în 2013 o performantă teză de doctor habilitat apreciată în Concursul Naţional cu menţiunea „*Teză de doctor habilitat de excelenţă*”.

Dl prof.univ.int. Viorel Bostan este un reputat cadru didactic, titular al unor cursuri fundamentale predate la Ciclul I şi II: Calculus1-2; Matematică superioară; Matematică discretă; Teoria probabilităţii şi informaţiei; Metode numerice; Cercetări operaţionale; Metode de optimizare; Sisteme de conversie a energiilor regenerabile; Metode numerice avansate (masterat); Simularea computaţională a curgerii fluidelor (masterat), unele din ele fiind predate în limba engleză studenţilor de la filiera anglofonă de la facultatea „*Calculatoare, Informatică şi Microelectronică*”, directorul căreia este din 2008.

Dl Viorel Bostan s-a implicat plenar în pregătirea specialiştilor la Ciclul III. Este directorul Şcolii doctorale „*Ştiinţa calculatoarelor, Electronică şi Comunicaţii*”, conducător de doctorat la specialităţile ştiinţifice 242 „Teoria maşinilor, mecatronică” şi 122.03 „*Modelare, metode matematice, produse de program*”, în cadrul cărora un doctorand şi-a susţinut teza de doctorat şi pregăteşte alţi 5 doctoranzi în termen. Rezultatele cercetărilor ştiinţifice, caracterizate de un înalt grad teoretic, inovativ şi aplicativ, au fost publicate pe larg în 5(!) monografii, inclusiv 2 editate la Editura Springer, 1 manual, 175 articole ştiinţifice în reviste de specialitate recenzate, 22 brevete de invenţie. Elaborările elaborate cu participarea dlui Viorel Bostan au fost demonstrate la diverse Saloane Internaţionale de Cercetări Ştiinţifice, Invenţii şi Transfer Tehnologic (Eureca, Bruxel; Geneva; Arhimedes, Moscova, Inventica EcoInvent şi EuroInvent, Iaşi; ProInvent, Cluj-Napoca; Inventika, Bucureşti; New time, Sevastopol, IWIS, Varşovia, INOVA, Zagreb ş.a.), unde au fost apreciate cu 45 de medalii de aur, 13 medalii de argint şi 12 premii speciale.

Activitatea ştiinţifică-didactică a dlui dr. hab., prof.univ. Viorel Bostan a fost apreciată cu: diploma de excelenţă pentru rezultate în cercetare, Institutul Tehnologic din Massachusetts, SUA (2003); Premiul AŞM pentru rezultate excelente (2006); premiul AŞM „*Tânărului savant cu ocazia nopţii cercetătorului”*; Premiul Senatului UTM „*Savantul Anului*” (2013); Premiul Republican al AŞM „Savantul Anului 2014”; Premiul Senatului UTM „*Cel mai bun cadru didactic al Anului*” (2014); Membru de Onoare al Academiei Tehnice din România (2015).

Sunt realizări şi aprecieri, într-adevăr, impresionante. Cu un astfel de background suntem siguri că dl dr. hab., prof. univ. int. Viorel Bostan va face faţă provocărilor timpului în postura de rector al Universităţii Tehnice a Moldovei, aducând-o la noi înălţimi în această existenţă concurenţială dură. Cu regret, nici nu a reuşit să între în funcţie, dar deja este atacat mişeleşte. Au apărut diverse materiale despre rectorul nou-ales. Este neomenesc acest bădărănism, care vine din societatea noastră extrem de bolnavă de un nihilism total. De fapt, nu este ceva nou, luând în consideraţie că şi fostul rector, academicianul Ion Bostan, a fost atacat mişeleşte în repetate rânduri. Dar domnia sa s-a condus de principiul „Câinii latră, iar caravana îşi caută de drum”. Îi propun şi noului rector să se conducă de acelaşi principiu. Doar astfel va reuşi să realizeze programul său de dezvoltare a Universităţii.

Într-un ceas bun!

Literatura şi Arta nr. 47, 19 noiembrie 2015.

MIRCEA BOLOGA – REPUTAT OM DE ŞTIINŢĂ, ACADEMICIAN ŞI BUN CETĂŢEAN AL PLAIULUI

„Sunt mulţi chemaţi - puţini aleşi”
(A. Vlahuţă)

Academicianul Mircea Bologa s-a născut la 31 mai 1935 în Parcova (prima atestare documentară a satului Parcova, pe Ciuhur, din ținutul Hotin, datează din anul 1552, când domnitorul Ştefan Rareş, i-a dăruit lui Cozma Ghenghe pârcălab un loc din pustie, pe Ciuhur, la Fântâna Parcova, ca să-şi facă sat), Edineţ, judeţul Hotin, ținutul Suceava în familia profesorilor Chiril şi Parascovia Bologa. A avut, cum nu au avut mulţi alţi tineri din perioada inter- şi post belică imediată, marele avantaj de a primi educaţie şi instruire aleasă. Abil la carte, harnic, tânărul Mircea a trecut cu brio şcoala primară de 7 ani din satul natal, apoi cea medie din Edineţ în 1951. La vârsta de doar 16 ani devine student al Facultăţii de Fizică a Universităţii de Stat din Chişinău. Profesorii care i-au deschis porţile spre tainele fizicii teoretice şi matematicii au fost prof. Iurie Perlin, şi acad. Vladimir Andrunachievici, personalităţi notorii în domeniul ştiinţei. După absolvirea cu brio a facultăţii a fost angajat la Catedra de fizică a Universităţii de Stat din Chişinău în calitate de laborant. După doi ani de muncă, susţine cu brio examenele de admitere la doctorantura Institutului de Energetică „*G. Krjijanovski*” din Moscova. Capacitatea de muncă asiduă, nivelul teoretic de pregătire deosebit de înalt iau permis să susţină teza de doctor în ştiinţe tehnice la finele anului trei (1961), caz rar întâlnit în domeniul ingineriei, unde rezultatele cercetării trebuie să se finalizeze cel puţin cu un prototip experimental care să fie testat în condiţii de laborator.

Şă-i facem un scurt portret cercetătorului Mircea Bologa: cercetător ştiinţific inferior (1961) şi superior (1962), Institutul de Energetică şi Automatică (AŞM); şef de laborator, Institutul de Fizică Aplicată (1964 – prezent), director adjunct (1974–1979), director al Institutului de Fizică Aplicată al AŞM (1979-1997) şi al Centrului „*Probleme Electrofizice al IFA”* (din 1997). În 1973 a susţinut cea de a doua teză - de doctor habilitat în ştiinţe tehnice. După trei ani (în 1976) i-a fost conferit titlul de profesor universitar. În 1978, drept recunoştinţă a rezultatelor obţinute pe spinosul tărâm al ştiinţei, a fost ales membru corespondent al Academiei de Ştiinţe a Moldovei. Însă din motive necunoscute (poate multora nu le ăplăcea prenumele său prea românesc!!!) doar peste 15 ani a devenit membru titular al AŞM (1993) fapt ce demonstrează că drumul spre olimp nu a fost uşor ci unul spinos, lucru caracteristic, în special, pentru cei veniţi de la ţară.

Şef-laborator „*Procese Termice şi Hidrodinamice*”, IFA AŞM; redactor-şef al revistei „*Electronnaia obrabotca materialov*” (reeditată în SUA); Preşedinte al Consiliului specializat IFA; membru al juriului „*Cel mai bun elev inovator*”; membru al Colegiului de Redacţie al Enciclopediei; al revistei “*Termotehnica*”, Bucureşti; membru al Comisiei de Acreditare CNAA, membru al comisiilor de experţi CNAA.

Autor a peste 900 de lucrări ştiinţifice, inclusiv autor şi coautor a 12 monografii, a circa 300 de brevete de invenţie. A pregătit un număr record de discipoli: peste 50 de doctori şi doctori habilitaţi. Este laureat al Premiului de Stat, distins cu ordinele „Prietenia Popoarelor” (1985), „*Gloria Muncii*” (1995), „*Ordinul de Onoare*” (2009), titlul de „*Om Emerit*” (2001), Medalia „*Gheorghe Biruitorul*” (Ucraina, 2002), Premiul preşedinţilor Academiilor de Ştiinţe din Belarus, Republica Moldova şi Ucraina, Premiul special al Societăţii Termotehnicienilor din România, „*Savantul anului 2007 în domeniul ştiinţelor reale*”, Republica Moldova etc. Este cetăţean

de onoare al satului natal, iar gimnaziul din Parcova, conform unei decizii a Primăriei din 2009, poartă numele acad. Mircea Bologa. Savantul şi academicianul Mircea Bologa are multe distincţii merituoase pentru activitatea sa de peste o jumătate de secol.

Şi când le auzi astăzi pe unele progenituri ale „*eliberatorilor de ieri*" alungându-i la ţară „*Bydlo. Ubirajtes' v svoju derevnyu"* (o inscripţie murală găsită pe coridorul unui bloc de studii) te cutremuri la gândul că regretatul Nicolae Testemiţeanu, venit de la ţară, înzestrat cu acea caracteristică înţelepciune ţărănească, cu un pronunţat simţ al apartenenţei de Neam, deschizător de drumuri în medicină, reputat chirurg şi om politic, promotor subtil al românismului în plină epocă sovietică în Basarabia, ar fi dat ascultare şovinilor care au început să simtă disconfort la apariţia generaţiei de intelectuali autohtoni. Sau Eugen Doga, fiu de ţăran, cel mai mare compozitor român în viaţă, membru titular al Academiei de Ştiinţe a Moldovei (1992). Sau Ion Ungureanu, fiu de ţăran, mare artist, primul ministru al culturii şi cultelor. Sau Nicolae Dabija, venit de la ţară, mare poet, care în calitate de redactor şef al săptămânalului „*Literatura și Arta*" a avut un rol important în lupta de renaştere naţională din Republica Moldova. Sau, în sfârşit, Mircea Bologa, venit de la ţară, devenit un mare savant, profesor universitar. Dacă ar fi rămas în satul de baştină sunt sigur că devenea un bun gospodar, dar Basarabia ar fi pierdut un foarte bun savant şi patriot al Neamului.

Acad. Mircea Bologa este cercetător şi coordonator al cercetărilor sistematice ale proceselor de transfer de căldură şi masă sub acţiunea câmpurilor electrice – o nouă direcţie în termofizică şi electrofizică. A fondat o şcoală ştiinţifică în domeniul intensificării transferului de căldură şi masă. În laboratorul condus de savant au fost iniţiate cercetări sistematice ale proceselor de transfer sub acţiunea câmpurilor electrice şi magnetice şi ale particularităţilor hidrodinamice în curgeri

cavitaţionale etc. Savantul a stabilit că intensificarea transferului de căldură şi masă convectiv şi transformările de fază pot servi drept bază pentru optimizarea proceselor tehnologice, precum şi realizarea unor noi aparate şi tehnologii. Rezultatele cercetărilor au permis elaborarea şi implementarea unei serii de metode, dispozitive şi tehnologii electrofizice în termo- şi electroenergetică, în agricultură, medicină, construcţia de aparate şi tehnică cosmică. A coordonat şi a participat la cercetările electroplasmolizei materiei prime biologice, implementată în industria alimentară, farmaceutică, de prelucrare a produselor mării. Unele dintre tehnologiile şi instalaţiile elaborate de savant şi discipolii săi au fost realizate în bază de licenţă, inclusiv, în SUA. Ţin să menţionez că, lucrând împreună într-un Program de Stat, sunt cunoscut cu unele din rezultatele sale ştiinţifice.

Marea mândrie a acad. Mircea Bologa, dar şi a Academiei de Ştiinţe, o constituie prestigioasa revistă ştiinţifico-tehnică „*Electronnaia obrabotka materialov*”– prima şi unica revistă de clasa A din Republică, pe care a fondat-o împreună cu mentorul său ştiinţific, acad. Boris Lazarenco, primul director al IFA. În perioada 1965–1979 tânărul cercetător Mircea Bologa a fost redactorul şef-adjunct al revistei, şi apoi redactor şef până în prezent. Deja de peste 50 de ani se află în fruntea acestei formidabile reviste, care se reeditează şi în SUA, iar din 2007 este difuzată de vestita Companie germană Springer. Este un succes extraordinar pentru o revistă ştiinţifică, dar şi pentru redactorul-şef al acesteia.

Dragostea faţă de muncă, calităţile sale organizatorice şi manageriale l-au făcut un bun şi apreciat conducător şi îndrumător. În perioada în care dl Mircea Bologa a fost director al Institutului de Fizică Aplicată au fost consolidate laboratoare, secţii ale IFA, precum şi echipe de cercetare care au manifestat profesionalism înalt, devenind promotori entuziaşti ai cercetărilor şi elaborărilor în domeniile corpului solid,

semiconductorilor, supraconductibilităţii, căilor neexplorate de utilizare a electricităţii. Pragmatismul şi clarviziunea, cu sprijinul colegilor a reuşit acoperirea unei vaste şi importante tematici, dezvoltarea bazei experimentale şi de producţie (Uzina Experimentală şi Biroul specializat de construcţie şi tehnologie în domeniul electronicii corpului solid). Pe parcurs Institutul a devenit deţinător a peste o mie de brevete de invenţie, licenţe. Şi aceasta graţie faptului că savantul Mircea Bologa era un mare inventator. Luând în consideraţie multitudinea activităţilor de cercetare ale savantului, care nu ar încăpea în spaţiul restrâns al unui articol ne oprim aici.

Ajuns la aceste formidabile înălţimi academicianul, savantul Mircea Bologa *este venerat* de foarte multă lume, cu care a colaborat şi pe care ia îndrumat. *Este venerat* de cei, pe care ia ajutat, îndrumat să-şi pregătească şi să susţină doctoratele. Este venerat de mulţimea de prieteni, care vin să-l felicite cu ocazia împlinirii onorabilei vârste de 80 de ani. Cei care l-au cunoscut cu ani în urmă menţionează că academicianul Mircea Bologa a rămas acelaşi: întotdeauna binevoitor, amabil, cu un surâs nelipsit pe buze. Şi, în sfârşit, *este venerat* de soţia sa Olga, şi ea doctor în ştiinţe, activează în cadrul Institutului de Chimie al AŞM. şi cei doi feciori. Soţii Bologa au crescut şi educat doi fii frumoşi – fizicieni şi ei. Primul fiu, Andrei, a absolvit şcoala cu medalie de aur, Universitatea Tehnică din Moldova – cu menţiune, a susţinut teza de doctor în termenul stabilit, apoi, pe cea de doctor habilitat. Ţin să menţionez că a teza de doctor habilitat a fost susţinută în consiliul ştiinţific de pe lângă Universitatea Tehnică a Moldovei, la care am luat parte. Fost bursier al Fundaţiei „*Alexander von Humboldt*”, actualmente activează cu succes în domeniul tehnologiilor electronice în Germania. Cel de-al doilea fiu, Alexandru, doctor în ştiinţe tehnice, lucrează la Institutul de Fizică Aplicată, ca şi tatăl său. Academicianul Mircea Bologa este de trei ori bunic: Maria, Andrieş şi Mircea Bologa cel Mic – sunt preaiubiţii săi

nepoţi, în care îşi regăseşte propria sa viaţă, copilăria de la Parcova.

Ei bine, cu certitudine academicianul Mircea Bologa este un om împlinit. Însă deoarece de la o anumită vârstă începem tot mai mult să înclinăm spre filozofie - filozofia vieţii, să încercăm să nu ocolim şi noi acest viciu, frumos viciu uman. Să ne întrebăm: ce este totuşi o viaţă de om? Răspunsul încerc să-l găsesc acolo unde, vorba românului, *„s-a născut veşnicia”*, adică la ţară (de unde vine şi stimatul nostru academician). Nimic nu este mai caracteristic unei naţiuni decât ceea ce se păstrează şi dăinuieşte în timp –tradiţiile naţionale. Ţin minte spusele părinţilor mei, dar ei le-au preluat de la stră- străbunii lor, că pe parcursul vieţii Omul trebuie să aibă o familie şi să crească copii, să sădească cel puţin un pom şi să sape o fântână. Dacă e să pătrundem în esenţa acestei filozofii ţărăneşti atunci sensul direct este: să creşti copii ca o condiţie a perpetuării Neamului în timp, a continuităţii lui; să sapi o fântână pentru oameni, pentru drumeţul însetat. Cu cât fântâna este mai adâncă cu atât apa e mai bună; să sădeşti un pom pentru ca trecătorul obosit să se bucure de umbra lui. Academicianul Mircea Bologa în sensul indirect al acestui înţelept sfat a îndeplinit toate aceste condiţii. A săpat o fântână foarte adâncă, din care îşi vor potoli setea de cunoştinţe încă multe multe generaţii de tineri setoşi de carte. A sădit foarte mulţi pomi. Zecile de doctoranzi educaţi aplică cu succes cunoştinţele implantate de profesor în diverse instituţii din Ţară şi departe de hotarele ei. Are o familie model. A crescut doi copii: doi bravi brazi. Este înconjurat de nepoţi. Din acest punct de vedere putem spune cu certitudine că profesorul, savantul, fiul Neamului Mircea Bologa este un om împlinit.

Îi port o deosebită stimă academicianului Mircea Bologa pentru profesionalismul de care dă dovadă, pentru cultura sa, pentru omenia, care-l caracterizează. De menţionat poziţia lui civică. Are o pozoţie civică, care cu regret mai mulţi din

anturajul său nu o au. Îl doare când lucrurile în acest colţ de ţară prea prost guvernat nu merg bine. Îl bucură când pe cerul plin de nori mai apar şi stele.

Dacă academicianul Mircea Bologa consideră că poate să coboare de pe baricadele ştiinţei şi să se ducă la odihna binemeritată îi voi spune: e încă devreme Maestre.

La mulţi ani stimate academician Mircea Bologa!!!

Academician Mircea Bologa. Biobibliografie. P.130-140.

DUMITRU MNERIE – UN PILON AL ÎNVĂŢĂMÂNTULUI ÎN TIMIŞOARA

„Sunt mulţi chemaţi - puţini aleşi”
(A. Vlahuţă)

Există în sud-vestul României o veche instituţie de învăţământ tehnic superior, una dintre cele mai vechi din România – Universitatea Politehnică din Timişoara, care în a.c. a împlinit 85 de ani de la înfiinţare. Acest an jubiliar pentru Universitate este unul jubiliar şi pentru prof. univ. dr. ing. Dumitru Mnerie, care împlineşte 60 de ani. De fapt numărul „*60*” este unul magic. Citindu-l inversat, va arăta vârsta de 90 de ani, care nu ar trebui să fie vârsta-limită pentru prof. Dumitru Mnerie. Mai multe studii ştiinţifice arată că biologic omul este creat să trăiască până la vârsta de 110-120 de ani, vârstă însă greu de atins din cauza diferiţilor factori externi (viciile umane, degradarea mediului etc.). Oricum, profesorului şi prietenului Dumitru Mnerie îi doresc ca acest an să fie, într-adevăr, cel puţin mijlocul vârstei Domniei Sale. Cine este totuşi Dumitru Mnerie?

Voi încerca să-i fac un scurt portret. Este născut la 20 septembrie 1955 şi a fost botezat cu un nume predestinat – numele zeiţei Demetra, care este o veche divinitate a vegetaţiei şi a fertilităţii pământului, ocrotitoare a ogoarelor, cărora le dăruieşte rodnicie. A absolvit Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic „*Traian Vuia*” din Timişoara în 1980, obţinând calificarea de inginer mecanic TCM, şi Universitatea de Vest din Timişoara (2001), cu calificarea de economist licenţiat. Posedă o experienţă bogată în producţie. După absolvire a activat în calitate de inginer mecanic, inginer principal la Întreprinderea de Construcţii Navale şi Prelucrări la Cald, Drobeta-Turnu-Severin, jud. Mehedinţi (1980-1991), apoi ca cercetător ştiinţific principal la Institutul de Cercetari Ştiinţifice în Inginerie Tehnologii pentru Maşini-Unelte „*Titan*”,

filiala Timişoara. Din 1991 până în prezent activează în calitate de cadru didactic la Catedra de tehnologie mecanică a Facultăţii de Mecanică din cadrul Universităţii „*Politehnica*” din Timişoara, parcurgând calea de la asistent universitar, şef de lucrări, conferenţiar universitar până la profesor universitar. Autor sau coautor a 20 de cărţi scrise, 10 cărţi editate, peste 230 de lucrări ştiinţifice, 17 proiecte de cercetare, inclusiv 8 proiecte internaţionale. Este un foarte bun inginer, profesor universitar. Profesor invitat la: Universitatea Szent Istvan (Budapesta, 2003); Universitatea din Zagreb, Croaţia (2005, 2006), Universitatea South Bohemia Budejowice (2005, 2010), Universitatea din Godolo (Ungaria, 2009). Este membru al Asociaţiei Balcanice de Mediu (2004), membru al Asociaţiei Române de Tehnologii Neconvenţionale (1998), membru AGIR (1995), membru al Asociaţiei Internaţionale de Liofilizare (2002), membru al Asociaţiei Orizonturi Universitare (1996). Profesorul Dumitru Mnerie este un mare animator al domeniilor interdisciplinare de cercetare, abordând probleme pentru generaţiile viitoare. Domeniul pur tehnic ar fi prea neîncăpător pentru firea multilateral dezvoltată a prof. Dumitru Mnerie. Fiind un foarte bun manager didactic, şi-a împărtăşit experienţa acumulată aflându-se în funcţiile de rector al Universităţii „*Ioan Slavici*” din Timişoara şi preşedinte al consiliului academic al aceleiaşi universităţi. Aptitudinile artistice înnăscute (este un formidabil clarinetist!) l-au adus la Asociaţia Pro Philharmonia, în care activează cu pasiune.

Portretul lui Dumitru Mnerie nu ar fi complet dacă nu am aminti de dragostea sa de neam, de Ţară. Are o serie de eseuri despre „*demnitate*”. Este animator al periodicului de cultură şi educaţie „*Demnitatea*” editat de Fundaţia „Ioan Slavici” din Timişoara pe parcursul a 15 ani. „*Fundaţia pentru Cultură şi Învăţământ „Ioan Slavici” din Timişoara doreşte să contribuie la apărarea DEMNITĂŢII NOASTRE, atât umane, naţionale, bănăţene, timişorene, cât şi în mod mai direct, a celor care vor*

să înveţe, a celor deschişi la educaţie, dornici de perfecţionare a propriei pregătiri profesionale", formulează profesorul Dumitru Mnerie scopul major al acestei fundaţii. Este un scop nobil în sine, în special, în condiţiile globalizării de astăzi, când se încearcă ştergerea a tot ce este naţional. Acesta este scurtul portret al profesorului, cercetătorului şi patriotului Dumitru Mnerie. A spune doar aceasta despre dl Dumitru Mnerie înseamnă a spune mai nimic. Pentru activităţile sale excepţionale, pentru calitatea sa de Om cu literă mare, profesorul Dumitru Mnerie este venerat de cei care-l înconjoară. Este venerat de colegii de departament, de laborator, reuşind în scurt timp să formeze un valoros colectiv de cercetători. Este venerat de profesorii celor două universităţi, în care activează de mulţi ani, dar şi de foarte mulţi prieteni de pe ambele maluri ale Prutului, şi nu numai.

Este venerat de cei pe care i-a ajutat sau îndrumat să-şi pregătească şi să susţină doctoratele. Este venerat de o întreagă pleiadă de foşti studenţi, pe care i-a educat pe parcursul celor circa 25 de ani de activitate profesorală universitară. Este venerat de mulţimea de prieteni. Cei care l-au cunoscut cu ani în urmă menţionează că profesorul Dumitru Mnerie a rămas acelaşi: întotdeauna binevoitor, amabil, cu un surâs nelipsit pe buze. Şi, în sfârşit, este venerat de soţia sa, Gabriela-Victoria, de cei doi fii şi doi nepoţi, dar şi de mezina Andreea-Elena. Ei bine, cu certitudine profesorul Dumitru Mnerie este un om împlinit. Însă deoarece de la o anumită vârstă începem tot mai mult să înclinăm spre filozofie – filozofia vieţii –, să încercăm să nu ocolim nici noi acest frumos „*viciu*" uman. Cu timpul, ne dăm seama că viaţa este tot ce avem pentru a putea înfrunta veşnicia, fiind o serie de experienţe ce se urmăresc una pe alta până când sufletul ajunge la ţintă. Trăind, ne căutăm calea, colindând nenumărate cărări, dar până la urmă ne întâlnim pe acelaşi drum ce amestecă marmura cu noroiul. Aşa gândind, fericirea în sens augustinian înseamnă să ştii să-ţi doreşti ceea ce ai, însă nu-l

putem uita pe Kant, care ne aminteşte că, de fapt, fericirea este un ideal al imaginaţiei, nu al raţiunii. Dar lucrurile se pot vedea şi altfel, gândindu-ne cât de fericiţi eram în tinereţe, la vârsta minunatelor greşeli. Acum, după trecerea timpului, nu le mai regretăm, dar ne deranjează faptul că nu le mai putem repeta. De fapt, bătrâneţea este o trecere de la pasiune la compasiune şi atunci foarte puţine lucruri mai par absurde, fiindcă chiar dacă tinerii cred că bătrânii sunt nebuni, doar bătrânii ştiu din experienţă că tinerii sunt nebuni. Fără să ne dăm seama, de fiecare dată, cultura te pune în cauză arătându-ţi limitele, şoptinduţi că eşti relativ, că eşti vulnerabil, obligându-te să fii modest. Dar tot ea îţi descoperă infernul şi-ţi arată că, de cele mai multe ori, el este în tine. Tot cultura ne arată câte primejdii ascunde o lume fără întrebările care se nasc pe stradă, printre amintiri sau pe malul mării şi că, în general, nu mărturisim decât ce-am aflat de la viaţă, cu ajutorul inimii. Acest umanism ne apropie de gândirea lui Erasmus, acel învăţat curtat la vremea sa de toate capetele încoronate ale Europei - cel care a adus mari elogii inginerului şi creatorilor de nou. Acestea sunt reflecţii ale unui reputat profesor român, fost rector al Universităţii Tehnice din Cluj-Napoca, Radu Munteanu.

Dar să continuăm cu filozofările şi să ne întrebăm: ce este totuşi o viaţă de om? Răspunsul încerc să-l găsesc acolo unde, vorba românului, „*s-a născut veşnicia*”, adică la ţară. Nimic nu este mai caracteristic unei naţiuni decât ceea ce se păstrează şi dăinuieşte în timp – tradiţiile naţionale. Ţin minte spusele părinţilor mei, dar ei le-au preluat de la stră- străbunii lor, că pe parcursul vieţii Omul trebuie să aibă o familie şi să crească copii, să sădească cel puţin un pom şi să sape o fântână. Dacă e să pătrundem în esenţa acestei filozofii ţărăneşti, atunci sensul direct este: să creşti copii ca o condiţie a perpetuării Neamului în timp, a continuităţii lui; să sapi o fântână pentru oameni, pentru drumeţul însetat. Cu cât fântâna este mai adâncă, cu atât apa e mai bună; să sădeşti un pom pentru ca trecătorul obosit să

se bucure de umbra lui. Profesorul Dumitru Mnerie, în sensul indirect al acestui înţelept sfat, a îndeplinit toate aceste condiţii. A săpat o fântână adâncă din care îşi vor potoli setea de cunoştinţe încă multe generaţii de tineri setoşi de carte. A sădit mulţi pomi. Miile de studenţi educaţi aplică cunoştinţele predate de profesor la diferite instituţii din România şi de peste hotarele ei. Are o familie model. A crescut trei copii, doi bravi brazi şi o frumoasă sălcioară. Creşte şi educă doi nepoţi. Din acest punct de vedere putem spune cu certitudine că profesorul şi cercetătorul ştiinţific Dumitru Mnerie este un om împlinit. Aş încheia cu cuvintele ilustrului cărturar şi om politic Nicolae Iorga: „Ce puţini oameni respectabili poţi respecta". Profesorul şi prietenul Dumitru Mnerie este unul dintre puţinii oamenii respectabili care pot fi respectaţi. Personal îi port o deosebită stimă pentru profesionalismul de care dă dovadă, pentru cultura sa, pentru omenia şi patriotismul care-l caracterizează.

De ziua naşterii, Vă doresc, Domnule profesor, în primul rând sănătate, că pe celelalte le aveţi cu prisosinţă.

La mulţi ani!

Literatura şi Arta, nr.39, 24 septembrie 2015.

http://www.revistasingur.ro/altele/13346-2015-09-14-08-27-13?q=altele/13346-2015-09-14-08-27-13

http://melidonium.ro/2015/09/13/profesorul-dumitru-mnerie-un-pilon-al-invatamantului-in-timisoara/

http://www.totpal.ro/valeriu-dulgheru-profesorul-dumitru-mnerie-un-pilon-al-invatamantului-in-timisoara/

http://www.marianagurza.ro/blog/2015/09/13/valeriu-dulgheru-profesorul-dumitru-mnerie-%E2%80%93-un-pilon-al-invatamantului-in-timisoara/

gradinaculecturi.wordpress.com/2015/09/14/valeriu-dulgheru-profesorul-dumitru-mnerie-un-pilon-al-invatamantului-in-timisoara/

A P E L

Domnului Klaus Werner İohannis, Preşedinte al României,
Domnului Nicolae Timofti, Preşedinte al Republicii Moldova,
Domnului Valeriu Zgonea, Preşedintele al Camerei Deputaţilor din Parlamentul României,
Domului Călin Popescu-Tăriceanu, preşedinte al Senatului României,
Domnului Andrian Candu, Preşedinte al Parlamentului Republicii Moldova,
Domnului Valeriu Streleţ, Prim-ministru al Republicii Moldova
Domnului Victor Ponta, Prim-ministru al României,

Adresăm acest Apel Domniilor Voastre, dar şi poporului român din Republica Moldova şi România, într-un moment de mare responsabilitate istorică.

Stimaţi conducători ai celor două state româneşti!
Dragi concetăţeni!

Republica Moldova se află pe marginea unei prăpastii.

Statul cel mai sărac din Europa a ajuns a fi considerat, la ora actuală, şi cel mai corupt din Europa.

Oamenii noştri politici, care îşi caută doar de interesele proprii, uitând de cele ale populaţiei, se urăsc alarmant între ei, antrenând în această luptă intestină segmente largi ale populaţiei.

Impresia generală e că ne aflăm în preajma unui război civil sau a instaurării unei dictaturi de stânga.

Protestele aproape zilnice cu zeci de mii de participanţi, care îi adună în centrul capitalei pe oamenii disperaţi, sărăciţi şi

nedreptăţiţi, şi alegerile parlamentare anticipate, pe care le cer partidele promoscovite, ar putea să ne arunce în viitorul apropiat în braţele Imperiului, din care ne-am smuls cu greu în 1991, pentru mai multe decenii sau pentru totdeauna.

În această situaţie dramatică, venim cu propunerea ca autorităţile de la Chişinău şi cele de la Bucureşti să iniţieze tratative neîntârziate privind înlăturarea consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov, condamnat de toate ţările lumii, pentru REUNIFICAREA CELOR DOUĂ STATE ROMÂNEŞTI.

Numai astfel am mai putea evita pericolul de a mai fi înglobaţi, de astă dată definitiv, în Imperiul care în 1812 şi 1940 ne-a despărţit cu forţa armelor de vatra neamului nostru, numai astfel vom scăpa de sărăcie, de corupţie, de şantaj economic, am obţine majorarea salariilor, a pensiilor (care în dreapta Prutului sunt de 4 ori mai mari) şi am ajunge mai repede în Uniunea Europeană, ca parte a unui stat membru al Uniunii Europene.

Timp de 25 de ani politicienii de pe cele două maluri ale Prutului au afirmat încontinuu că încă n-a sosit clipa ca să fim împreună, că acest lucru nu ni-l îngăduie conjunctura politică.

Dar conjuncturile favorabile le fac popoarele care vor să-şi schimbe destinele. Şi nu cele care doresc ca o nedreptate să perpetueze.

Nu credem că trebuie să aşteptăm ca alţii să ne facă dreptate.

Dreptatea să ne-o facem noi!

Reunificarea este dreptul nostru legitim.

La ora actuală, unica graniţă din Europa, şi cea mai ruşinoasă, e graniţa dintre români şi români.

Prutul aminteşte tot mai mult de Zidul de la Berlin.

La fel cum nemţii din cel două Germanii au demolat zidul dintre ei, şi românii din cele două state româneşti – Republica Moldova şi România – vor să fie împreună într-o Europă fără frontiere.

Nu mai dorim ca prin mijlocul ţării lui Ştefan cel Mare să treacă o Cortină de Fier, care ar împărţi Europa în două.

Se afirmă că e nevoie de un referendum pentru Reîntregire.Dar cei care au intrat cu oştile peste noi în 1812, apoi în 1940, n-au făcut mai întâi un referendum. Ar fi lipsit de logică un plebiscit în cadrul căruia cei care ne-au deportat părinţii, care ne-au persecutat, ne-au deznaţionalizat, ne-au interzis limba şi credinţa, ei şi urmaşii lor să decidă: dacă să fim împreună cu fraţii de care am fost despărţiţi ori să fim cu cei care ne-au despărţit.

Ni se mai atrage atenţia că statutul României azi e altul. Istoria cunoaşte precedente asemănătoare: în 1957 Franţa a intrat în UE împreună cu Algeria, ţară africană, iar Antilele Olandeze, din Marea Caraibilor, a intrat în UE împreună cu Olanda, deşi făcea parte din alt continent.

În 1990, când RDG a fuzionat cu RFG, Uniunea Europeană a acceptat fără niciun comentariu acest gest de dreptate istorică.

De aceea credem că n-ar fi drept să ni se reproşeze dorinţa de a reveni Acasă, în Europa valorilor. Nu este vorba de unirea a două ţări diferite, ca Cehia şi Slovacia sau careva state din fosta Iugoslavie, e vorba de revenirea unui teritoriu înstrăinat – Basarabia, pe care Hitler i-a dăruit-o lui Stalin – la locul de unde a fost rupt acesta.

Într-o primă etapă, ţara reîntregită s-ar putea numi Uniunea Statală România-Republica Moldova. Ea ar putea avea o vreme două capitale: Bucureşti şi Chişinău, două guverne, două parlamente.

Mitropolitul Nestor Vornicescu constatase cu o ocazie: „*Nu ne merge bine în Ţară pentru că n-am realizat Unirea”*. Atâta vreme cât vom fi fărâmiţaţi pe hărţile lumii, nu-i va merge bine niciuneia dintre ţările noastre. Dacă vom fi o ţară mare, vom avea toate şansele să devenim unul dintre statele cele mai prospere din Europa.

În acelaşi timp, guvernanţii ar urma să poarte tratative cu Ucraina pentru un schimb de teritorii, aşa cum arătau acestea înainte de semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov la 23 august 1939.

Celor două ministere de externe, conducătorilor celor două state le va reveni misiunea de a explica ţărilor europene, cu argumentele de rigoare, că şi în cazul nostru se realizează un gest de dreptate istorică.

Şi, suntem convinşi, nicio ţară din lume nu se va opune. Nici chiar Rusia, care printr-o declaraţie din 10 septembrie 2015 a dlui Maxim Şevcenko, consilier al preşedintelui V. Putin, recunoaşte că „***Moscova nu exclude eventualitatea unei reuniri a Republicii Moldova cu România, care sunt o naţiune şi vorbesc aceeaşi limbă, acest lucru nu ar face decât să îmbunătăţească relaţiile Moscovei cu Chişinăul şi Bucureştiul***”.

Totodată, conducerea republicii, intelectualitatea, televiziunile, presa etc. vor trebui să explice populaţiei, inclusiv minoritarilor, beneficiile pe care le vor avea devenind parte integrantă a unui stat membru al Uniunii Europene.

Dacă ratăm această şansă de a fi împreună şi de a şterge frontiera care mai stă trasă prin mijlocul neamului nostru, nu ne vor ierta nepoţii şi strănepoţii, ameninţaţi de pe acum de gulagurile care-i aşteaptă în viitoarea uniune vamală euro-asiatică, dar nici bunii şi străbunii, rupţi cu sila de fraţii şi surorile lor şi trimişi să moară în siberiile de gheaţă.

Dragi conducători ai celor două state! Nu aveţi dreptul să urmăriţi impasibili ce se poate întâmpla cu cele peste trei milioane de români moldoveni din stânga Prutului.

În mâinile Dumneavoastră să află soarta noastră şi a copiilor noştri. Nu ne lăsaţi pradă hienelor. Nu fiţi indiferenţi.

Aveţi o posibilitate unică: să folosiţi această şansă pe care ne-o trimite Dumnezeu şi să intraţi în manualele de istorie.

Generaţiile care vin vă vor fi recunoscătoare!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Notă: Ne adresăm către cetăţenii Republicii Moldova cu propunerea să se pronunţe asupra viitorului Neamului nostru, viitor care în viziunea noastră poate fi doar unul european.

Acad. Nicolae DABIJA, preşedinte al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova;
Acad. Mihai CIMPOI, preşedinte al Uniunilor de Creaţie din Moldova;
Spiridon VANGHELI, Scriitor al Poporului;
Ilie ILAŞCU, fost deţinut politic;
Acad. Eugen DOGA;
Acad. Vasile MICU;
Ion UNGUREANU, actor, regizor, ex-ministru al Culturii şi Cultelor;
Ion COSTAŞ, ex-ministru al Apărării;
Acad. Petru SOLTAN;
Acad. Sergiu CHIRCĂ;
Acad. Alexandru MOŞANU;
Acad. Ion MAHU;
Acad. Gheorghe GHIDIRIM;
Acad. Anatol CIOBANU;
Acad. Mihai PATRAŞ;
Anatol PETRENCU, doctor în istorie;
Gheorghe PALADI, doctor în istorie;
Grigore POPA, antreprenor;
Constantin CODREANU, preşedinte executiv al Consiliului Naţional al Reîntregirii;
Preot dr. Vasile NEGRU;
Valeriu SAHARNEANU, preşedinte al Uniunii Jurnaliştilor din Moldova;
Gheorghe VIŢĂ, jurist;
Protoiereu Petru BUBURUZ;
Protoiereu, dr. Ioan CIUNTU;
Valeriu DULGHERU, doctor habilitat în ştiinţe tehnice, şef departament, Universitatea Tehnică a Moldovei;
Vasile BAHNARU, doctor habilitat în în filologie, director IF al AŞM;
Ion MELNICIUC, doctor în filologie;
Gheorghe MAXIAN, profesor;
Mihai MORĂRAŞ, scriitor, publicist;
Elena TAMAZLÂCARU, scriitoare;
Ion GĂINĂ, profesor;
Romeo ŞCERBINA, publicist;
Andrei DORGAN, publicist;
Raisa CIOBANU, publicistă;
Andrei MOROŞANU, publicist;
Valentin GUŢU, scriitor;
Ion BAJUREANU, pedagog;
Tudor CHIRIAC, compozitor;
Vasile IOVU, Artist al Poporului;
Vasile ŞOIMARU, profesor universitar, scriitor;
Vlad POHILĂ, scriitor;
Serafim BELICOV, scriitor;
Efim TARLAPAN, scriitor;
Zina CENUŞĂ, scriitoare;
Iulian FILIP, scriitor;
Petru MUNTEANU, avocat;
Alexei MARULEA, publicist;
Ianoş ŢURCANU, scriitor;

Ion BUGA, doctor habilitat în istorie, profesor universitar;
Aurelian SILVESTRU, doctor în pedagogie, director al Liceului „Prometeu”;
Timotei MELNIC, preşedinte al Ligii Pedagogilor;
Boris MOVILĂ, publicist;
Anatol VIDRAŞCU, director al Grupului Editorial LITERA;
Nina JOSU, scriitoare, preşedintă a Asociaţiei pentru Literatura şi Cultura Română „Astra Basarabiei”;
Ion NEGREI, vicepreşedinte al Asociaţiei Istoricilor din R. Moldova;
Alecu RENIŢĂ, preşedinte al Mişcării Ecologiste din R. Moldova;
Iulius POPA, publicist;
Iacob CAZACU, profesor;
Virgil MÂNDÂCANU, profesor universitar;
Vasile CĂPĂŢÂNĂ, scriitor;
Ion DIVIZA, sriitor;
Gheorghe BÂLICI, scriitor;
Eugenia BULAT, scriitoare;
Teodor POPOVICI, scriitor;
Sergiu COJOCARU, profesor;
Valerian GROSU, profesor;
Gheorghe RĂILEANU, primarul or. Cimişlia;
George VALICU, publicist, Cantemir;
Ion CUZUIOC, scriitor;
Valerian DOROGAN, profesor iniversitar, Universitatea Tehnică a Moldovei;
Vlad VLAS, scriitor.

Literatura şi Arta, nr.44, 29 octombrie 2015

SCRISOARE DESCHISĂ

Semnatarii scrisorii consideră că decizia autorităților Republicii Moldova în cazul președintelui Platformei Unioniste Acțiunea 2012 încalcă drepturile fundamentale ale omului: libertatea de exprimare, dreptul la liberă circulație, libertatea individuală. Totodată, în viziunea susținătorilor lui George Simion, măsura abuzivă a instituțiilor de la Chișinău afectează irevocabil imaginea Republicii Moldova, aspirațiile sale europene și imaginea în lume a tuturor cetățenilor săi.

Scrisoare deschisă

Stimate domnule Președinte,

Stimate domnule Prim-Ministru, Noi, semnatarii acestei scrisori, personalități care, de-a lungul timpului ne-am adus contribuția la dezvoltarea culturii și a societății din Republica Moldova, ne exprimăm dezacordul cu privire la decizia recentă de expulzare de pe teritoriul statului nostru a cetățeanului României, George Simion.

Dat fiind traseul asumat al Republicii Moldova înspre un stat în care valori precum libertatea individuală, democrația, dreptatea, drepturile omului, libertatea de exprimare stau la baza societății, o decizie care contravine tuturor acestor principii afecteaza irevocabil imaginea sa, aspirațiile europene precum și imaginea în lume a tuturor cetățenilor săi.

În aceste momente tulburi prin care trece Republica Moldova, considerăm că este impetuos necesar ca instituțiile de stat să demonstreze că respectă dreptul la liberă circulație a oricărei persoane aflată pe teritoriul său precum și drepturile sale individuale.

Luând în considerare parcursul european asumat, atragem atenția că prin decizia mai sus menționată, sunt încălcate în mod flagrant drepturile fundamentale ale omului. Faptul că această persoană a fost ”*ridicată*” din fața unui liceu, condusă direct la vamă, expulzată prin motive inventate și documente neoficiale,

reprezintă abuzuri publice ale instituțiilor statului demonstrând un comportament represiv specific unui regim nedorit. Mai mult, mediatizarea intensivă de care a beneficiat acest caz în ultima săptămână afectează iremediabil imaginea Republicii Moldova în rândul statelor democratice și viitorul său european dacă decizia nu este reconsiderată. Menționăm că, prin activitățile desfășurate în Republica Moldova, care au fost de multe ori organizate și prin susținerea și implicarea noastră, George Simion nu atentează, sub nicio formă, la siguranța națională. Activitățile organizate promovează spiritul, cultura și limba română ducând la dezvoltarea societății prin afirmarea valorilor autentice și a tradițiilor noastre. Mai mult, acestea a contribuit la dezvoltarea societății civile inclusiv prin creșterea implicării tinerilor în acțiuni civice și dezvoltarea spiritului critic specific unei societăți democratice.

Luând toate acestea în considerare, vă adresăm rugămintea de a reconsidera de urgență decizia de expulzare de pe teritoriul Republicii Moldova a cetățeanului României, George Simion.

În speranța unei soluționări urgente a abuzului menționat, semnează:

Acad. Nicolae DABIJA; preşedintele Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova;
acad. Mihai CIMPOI, preşedintele Asociaţiei Uniunilor de Creaţie din Republica Moldova;
acad. Alexandru MOŞANU, ex-preşedinte al Primului Parlament al Republicii Moldova;
Ion UNGUREANU, ex-ministru al Cultirii;
Arcadie SUCEVEANU, preşedinte al Uniunii Scriitorilor;
Vasile BAHNARU, directorul Institutului de Filologie al Academiei de ştiinţe;
acad. Sergiu CHIRCĂ;
acad. Petru SOLTAN;
Andrei STRÂMBEANU, scriitor;
Ninela CARANFIL, artistă a poporului;

Mihai MORĂRAŞ, redactor-şef al publicaţiei "Universitatea";
Ion COSTAŞ, ex-ministru al Apărării;
Aurelian SILVESTRU, scriitor, director al Liceului „Prometeu";
Valeriu SAHARNEANU, preşedintele Uniunii Jurnaliştilor;
Ioan PAULENCU, artist al poporului;
Vladimir CURBET, artist al poporului;
Serafim BELICOV, redactor coordonator al revistei „Viaţa Basarabiei";
Vasile ŞOIMARU, economist, scriitor, ex-deputat în primul Parlament al Republicii Moldova;
Anton MORARU, doctor habilitat în istorie, prof. univ.;
Iurie COLESNIC, scriitor, Doctor Honoris Causa;
Alecu Reniţă, preşedinte al Mişcării Ecologiste, ex-deputat în Primul Parlament al Republicii;
Tudor UNGUREANU, artist al poporului, conducător al Ansamblului „Ştefan Vodă";
Iulian FILIP, scriitor;
Ion NEGREI, istoric;
Gheorghe VIŢU, preşedinte al Asociaţiei Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţa;
Vasile GROZAVU, preşedinte al Ligii Românilor de Pretutindeni, filiala Chişinău;
Maria BULAT-SAHARNEANU, jurnalistă;
Anatol PETRENCU, istoric;
Teodor MARŞALCOVSCHI, istoric;
Nadejda BRÂNZAN, ex-deputat în Primul Parlament;
Ion GĂINĂ, directorul muzeelor „A. Mateevici" şi „Ioan Zlotea" din Zaim şi Sălcuţa;
Tudor BOTIN, artist plastic;
Nina JOSU, scriitoare;
Andrei MOROŞANU, jurnalist,
Raisa CIOBANU, jurnalistă;
Ion BRADU, scriitor,
Gheorghe BUDEANU, scriitor;
Eugenia BULAT, scriitoare;
Valeriu DULGHERU, dr.hab. şef de catedră, UTM;
Vlad MISCHEVCA, istoric;

Andrei VIZIRU, jurnalist;
Mihai TAŞCĂ, istoric;
Maria STOIANOV, textieră, cant-autoare;
Igor COBILEANSKI, scenarist, regizor;
Igor CAȘU, istoric;
Val BUTNARU, jurnalist;
Vitalie CĂLUGĂREANU, jurnalist;
Nicolae NEGRU, analist politic;
Petru BOGATU, analist politic;
Vlad CUBREACOV, om politic;
Ion MISCHEVCA, doctorand în istorie, analist politic, editorialist;
Aneta GROSU, ziaristă;
Petru Grozavu, ziarist;
Sergiu STANCIU, viceministrul Tineretului și Sportului;
Aliona BALICA, șef serviciu juridic Radio Chișinău;
Valentin BUDA, jurnalist;
Ștefan SOFRONOVICI - poet, cercetător, Instit. de filologie la AȘM;
Victor ALEXEEV, președinte Partidul Noua Opțiune Istorică;
Corneliu BOTGROS, muzician;
Ana GUȚU, deputat PL;
Margareta CEMÂRTAN SPÎNU, scriitoare;
Leo BUTNAU, poet, prozator, istoric literar;
Larisa ZUBCU, director „Sala cu orgă”;
Eugenia MARIN, mama Doinei Aldea-Teodorovici;
Eleonora CERCAVSCHI, profesor, Liceul Teoretic Grigoriopol;
Gheorghe PALADI, medic, membru titular al Academiei de Științe a Moldovei;
Ghenadie CIOBANU, compozitor și om politic;
Valentina BUTNARU, președinte al asociației „Limba noastră cea română”;
Veaceslav STAVILĂ, istoric;
Andrei ȚURCANU, filolog, profesor universitar;
Ana BEJAN, profesor;
Viorica OLARU, istoric;
Viorica CUCEREANU, jurnalist.

Literatura şi Arta, nr. 21, 21.05.2015.
http://romanism.ro/semneaza/#sthash.K5cjimzl.dpuf

CEŢI DORESC EU ŢIE, RĂSTIGNITĂ BASARABIE ÎN A. 2016

Cu ce sentimente mă despart de anul 2015? Cu un adânc sentiment al insatisfacţiei de partidele care s-au anunţat drept proeuropene. Este vina lor că am ajuns în acest impas. A fost un an totalmente pierdut sub aspectele integrării europene. Ce avem la moment: tocmai trei guverne căzute într-un singur an; cel mai mare partid de centru-dreapta (PLDM) decapitat şi debusolat cu desăvârşire; un stat capturat de un un păpuşar, care se rupe insistent spre putere, călcând pe trupuri. Ultimul truc al lui Voronin şi Plahotniuc cu desprinderea celor 14 deputaţi de la comunişti a fost de a-l forţa pe preşedintele Republicii să-l desemneze drept candidat la postul de prim ministru pe V. Plahotniuc, asigurându-se cele 51 de voturi de susţinere cerute de preşedinte. Desemnarea de către preşedintele N. Timofte a dlui I. Sturza drept candidat la funcţia de premier a fost un pas de evitare (acum!) a pericolului Plahotniuc. Ce vom face în primăvară la alegerea preşedintelui?

Ce aştept de la anul 2016? În primul rând, crearea unui guvern de salvare a cursului proeuropean al acestui colţ de ţară şi evitarea alegerilor anticipate catastrofale pentru segmentul de centru-dreapta, scoaterea statului din captivitatea oligarhului Plahotniuc, asigurarea unei stabilităţi politice pentru realizarea Acordului de Asociere şi facerea luminii în cazul furtului Miliardului. Sper că măcar în cel de-al doisprezecilea ceas forţele naţionale parlamentare şi extraparlamentare atât de răzleţite cu lideri atât de rânzoşi se vor pătrunde de pericolul major, care atârnă ca o Sabie Damocles asupra Basarabiei, şi se vor uni în jurul unei singure idei – salvarea acestei aşchii de popor de pericolul Plahotniuc.

Ecouri

Activitatea publicistică în presa culturală de peste Prut a istoricului, militantului pro european şi al Reîntregirii neamului, îl aduce pe profesorul Valeriu Dulgheru în galeria oamenilor importanţi ai istoriei noastre recente. Cu discreţie spirituală, echilibru, bărbăţie dar şi intransigenţă, faţă de incertitudini şi echivoc, autorul Basarabiei răstignite, aflată la cele de-al 11-lea volum, reface Golgota Moldovei într - un context plin de adevăr şi cutezanţă.

Irina Lungu, prof.dr.ing., prorector responsabil de relaţii internaţionale şi imagine universitară Universitatea Tehnică „Gh. Asachi" Iaşi.

Sunteti singurul care scrie, singurul moldovean cu raţiune şi conştiinţă. Tonul dvs. este superb. Eu postez tot ce vine de la Dumneavoastră, mă bazez deci pe sprijinul dvs.

Cu pretuire,

Dipl.-Ök. Lucian Hetco
Redactor şef revistă AGERO, Stuttgart, Germania.

Stimate Domnule Dulgheru,

Vă mulţumesc mult pentru materialele trimise. Eu nu am încredere în americani, dar am o sută de motive să nu-i iubesc pe ruşi! Poate iese ceva din această dragoste a unchiului Săm...

Cu doesebita stima,
Dr.ing.prof., ex. Ministru al Cercetării, D.D.Palade

Stimate domnule profesor Dulgheru,

Primesc materiale foarte interesante de la Dumneavoastra. Abia ieri am primit cartea Dumneavoastră „Basarabie rastignita" (11), prin prof. Ionel Cernica. M-a bucurat mult şi vă mulţumesc.

Valeriu Panaitescu
Prof.univ., dr.ing. Universitatea „Politehnica" Bucureşti

Stimate domnule proefesor,

Vă mulţumesc mult pentru articole şi informaţii. Vă simt aproape şi vă înţeleg perfect tristeţea şi speranţa. Vă mulţumesc pentru broşura „Basarabie răstignită". Am transmis-o, cu voia dvs., şi colegilor mei. E atat de dureros! M-a impresionat puternic. Când ajung acasă am s-o citesc din nou cu mare atenţie.

Veturia Chiroiu
dr., Institutul de Mecanica Solidului, Academia Română
Membru de Onoare al Academiei de Ştiinţe Tehnice din România

Stimate domnule Dulgheru

Aş vrea să vă mulţumesc pentru e-mailurile pe care mi le trimiteţi cu situaţia politică actuală din Republica Moldova. Pentru mine sunt sursă unică de informaţie reală despre situaţia politică din ţara dumnevoastră. De asemenea, aş vrea să vă felicit pentru calitatea articolelelor pe care le scrieţi. Sunteţi într-adevăr foarte talentat.

Daniel Lungu
Scientific Knowledge Services AG

Dragă Valeriu,

Sunt foarte încântat atunci când la competițiile de televiziune, gen „Vocea României” sau „X - Factor”, apar din Moldova tineri foarte talentați, ca și Andrei Ioniță. Primim adevărate lecții de ceea ce este mai important de învățat, pentru români: UNITATEA, ...fie ea chiar așa cum este acum, „în cuget și simțiri”. Să valorificăm ceea ce am câștigat, să continuăm apoi... pas cu pas... Să evităm ceea ce se mai întâmplă prin Parlamente... chiar între români (de mamă ...). ”Între noi să nu mai fie ..., decât flori și omenie ”.

Servus !

Dumitru Mnerie
Prof.univ.dr.ing., ex-rector al Universităţii „Ioan Slavici”, Timişoara

Dragă Domnule profesor,

M-am uitat peste Basarabia Răstignită, din câte am înţeles, e o culegere de articole publicate în „Literatura şi Arta” în ultima perioadă. Sunt bucuros că o personalitate de frunte a intelectualităţii tehnice basarabene este aşa de angajată în publicistica militantă pentru cauza unui adevăr comun (şi sfânt, dacă nu sunt prea patetic). Vă mulţumesc pentru cărţile trimise în format electronic. Cum v-am mai spus intenţia mea estre să le introduc pe site www.memoria.ro (într-o succintă prezentare), la rubrica de cărţi pentru a afla toată lumea că ele există. Dacă sunteţi de acord pe cele două trimise ca ataşament am putea să punem cu textul integral şi downloadabil?!

Mircea Ivănoiu
Prof.dr.ing. Universitatea „Transilvania”, Braşov.

Draga Valeriu,

Nu-mi vin în minte "Cuvinte" care să poate conta împotriva faptelor noastre ca "Bobor", şi nu de ieri, de azi... Cu toate acestea, pe parcursul acesta perdant, răsar printre noi câţiva indivizi absolut onorabili şi sănătoşi la cap, printre care consider ca eşti şi tu...Fără Ei, ca oameni, până şi legendele noastre şi-ar pierde iremediabil valoarea, şi aşa foarte diminuată în conştiinţa noastră colectivă...!

Cu respect,
Ioan DAJ,
Prof.univ.dr.ing. Universitatea "Transilvania" Braşov

Stimate Domnule Dulgheru,

La 14 kilometri de Iaşi se află satul Sculeni, aşezat pe ambele maluri ale Prutului. Acest sat e baştina mea, Dumnezeu voind să mă nasc în jumătatea lui românescă, numită Târg, Târgul Sculenilor. Am scăpat de "şiraka maia strana radnaia", sub chiar copita ţaristo-bolşevică nimeni vorbind limba ocupantului. Armatele eliberatoare au jefuit la sânge satele pruto-jijiene, au distrus ce era zidire, au împuşcat ce era de împuşcat în marşul lor eliberator. Azi neamurile mele de dincolo de Prut vorbesc o limbă rusoromânească numită moldovenească, sunt la fel de amărâte ca şi în urmă cu 70 de ani. Rusobolşevicii n-au eliberat nimic, au ocupat, căci nimeni nu i-a chemat, nimănui n-au dat, n-au restituit, au ucis, au ucis. Cunosc foarte bine istoria teritoriului nistreano-prutean, a fraţilor mei de acolo căzuţi sub jugul ideologic şi geostrategic al asupritorilor de ieri, de azi, de mâine. Doamne, ajută la întocmirea cărţii "Basarabia Grădinii Fecioarei Maria".

Gheorghe MIHAI, prof.univ.dr.h.c.

Stimate Dle Dulgheru,

Merci frumos! Articolul „Suntem impinşi pe marginea prăpastiei” l-am primit de la dl Herlea, l-am citit şi trimis pe reţea, inclusiv la presa din Montreal. O să le dau ziariştilor de aici adresa ta electronică, să te contacteze direct. Astept viitoarele articole de analiză.

Cu respect,

Ala Mindicanu
Preşedinte al Comunităţii moldoveneşti
din Quebec-Montreal, Canada

Domnule Profesor Dulgheru,

Referitor la situaţia concretă din ţările noastre, am credinţa că, încet dar sigur, gunoaiele se cern şi vom avea parte de conducători mai buni, pe măsură ce sufletele noastre se înalţă. Neghina nu piere, dar poate fi stârpită, să răsufle spicul. Cât priveste zicala din Basarabia, acum este un timp al SECERISULUI, pentru că vibraţia planetei şi a tuturor vieţuitoarelor care trăiesc pe Ea se ridică continuu. E de bine, deşi presupune suferinţă (ca durerile (pre)facerii).

Ing. Florentina Isfan
A.N. Apele Române

LAUREAŢII
săptămânalului "*Literatura şi arta*" pentru anul 2015

La sfârşit de an, colectivul săptămânalului "*Literatura şi arta*" împreună cu cititorii acestuia, desemnează personalităţile notorii ale vieţii publice şi culturale ale anului, care s-a scurs.

Laureaţi ai Premiilor săptămânalului "*Literatura şi arta*" au devenit:

Pentru Publicistică:

Prot. Ioan Ciuntu
Prot. Petru Buburuz
Ion Ungureanu
Ion Holban
Virgil Mândâcanu
Vasile Nanea
(Bucureşti)
Serafim Belicov
Acad. Gheorghe
Ghidirim
Acad. Vasile Micu
Ion Graur
Valeriu Dulgheru
Vlad Vlas
Preot Octavian Moşin
Viorica Morăraş
Romeo Şcerbina
Teo-Teodor
Marşalcovschi
Mihai Bradu
Eugenia Tofan
Iulius Popa
Varvara Berdianu
Efim Josanu
Ion Bajureanu
Alina Martea
Gheorghe Baciu
Veronica Postolachi
Alexei Marulea
Pavel Leico
Vlad Pohilă
Gheorghe Reabţov
Valentin Reabţov
Mihai Bradu
Dumitru Căldare
Nicolae Cojocaru
Sergiu Miron
Mihai Patraş
Victor Ladaniuc

Literatura şi Arta, nr. 52, 24.12.2015.

POSTFAȚĂ

Despre *Basarabia* s-a scris mult în limba română, mai ales după Pacea de la București (1812). „*Basarabia cu jale*”, (frumoasa poezie a regretatului poet Grigore Vieru), i-a adunat, nu numai pe moldoveni, în jurul focului aprins de necaz și cu gânduri de re-întregire a neamului.

Profesorul Valeriu DULGHERU, adevărat savant cu renume internațional, și-a vărsat cu patimă durerea neîmplinirii unității de neam, ajungând cu „*Basarabia răstignită*” la al XII-lea volum. Să fie al XII-lea ceas? Să fie 2016 pentru Basarabia, anul scoborârii de pe cruce?

De fapt, similitudini sunt între cele 12 volume de „*Basarabie răstignită*” cum sunt numărul căderilor sub cruce ale Mântuitorului, tot răstignit pe nedrept, cu asumare deplină a suferinței răstignite, în perspectiva restaurării neamului românesc. Păstrând tradiția volumelor precedente, se poate desluși și în acesta din urmă, fierberea poporului basarabean în practica exercițiului democratic, având scena politică mereu invadată de lideri mânați din spate de alte interese și obligații ce nu coincid totdeauna cu năzuințele populației.

Al XII-lea volum “*Basarabie răstignită*”, este parcă mai încărcat de atitudine revoluționară din partea autorului, gata de a renunța la „*pana cronicarului*”, pentru sabia lui Ștefan cel Mare. Autorul îl provoacă pe cititor să intre în lupta pentru marea „*Horă”* a unirii neamului românesc, iar pe politician îl îndeamnă la luarea de măsuri și legi mai drepte, cu o orientare mai puternică spre valorile democratice ale Occidentului. Valeriu Dulgheru, prin scrisul academic, bine argumentat, (inspirat și din istoria și pildele înaintașilor), prin atenția mărită la tot ce mișcă în politica moldovenească, atrage atenția și-l responsabilizează chiar și pe cititor, fără să-i lase prea multe șanse de critică.

Lucrarea este împărțită în 4 capitole. Primul capitol, *Basarabie încotro?* începe cu un subcapitol intitulat: *Quo vadis Basarabie răstignită?* – o întrebare care reamintește tuturor starea de răstignire, încă, a Basarabiei, condamnând cu vehemență, pe cei

care au realizat sau doar au lăsat cale liberă „*megafurtului secolului*”. Fraza finală a acestui prim capitol este oare o presimțire a autorului de apropiere a „*ceasului al doisprezecelea*”… În continuarea primei părți cititorul poate urmări o radiografie extrem de interesantă a luptelor derulate pe scena politică a anului 2015, cu efecte, uneori, disperate ale populației, ajunsă… „*pe marginea prăpastiei*”. În fapt, se remarcă neputința conducerii statului moldovean, liber de URSS de aproape 25 de ani, perioadă în care „*orbecăim în jungla capitalismului și neosocialismului estic*”... Apoi despre criza politică, în care se căuta „*un premier capabil să ne scoată din această situație extrem de dificilă*”, precum și modalități legislative care să stăvilească „*marile găinării politice și economice ale partidelor de la guvernare*”. Este pusă sub lupă și activitatea *sindicatelor moldovenești*, care „*nu mai sunt ale poporului*”, având și lideri suspectați de anumite alinieri partinice. Nu poate fi „*certat*” autorul pentru „*pana*”-i foarte acidă, folosită în prezentarea unor situații, deoarece optimismul său debordează aproape la sfârșitul fiecărui subcapitol: „*Speranța rezidă în luciditatea politicienilor*” sau „*...speranța…trebuie să moară ultima pentru această aşchie de popor atât de năpăstuită*”. În finalul părții întâi se reproduce un interesant dialog al autorului cu prof.univ. Valentin Mândâcanu, din care se desprinde poziția tranșantă a prof.univ V. Dulgheru în problema Basarabiei: șansa poate fi în implicarea, „*cu un efect deosebit*”, a intelectualilor, „*atât din mediul urban, cât și, în special din mediul rural, care au mult mai multe posibilități, mai multe tribune pentru a promova*” mesajul orientării oamenilor către „*crearea unui guvern proeuropean, care s-ar putea transforma într-un guvern al salvării naționale*”.

Capitolul al II-lea, “*Din istoria zbuciumată a Neamului”,* cuprinde un ciclu de frumoase și interesante lecții de istorie, cu surprinderea unor acte de vitejie ale înaintaşilor, modele de atitudine pentru actualii conducători ai Moldovei, dar și cu dovezi istorice clare care justifică afinitatea pro-europeană a basarabenilor, dar mai ales dorința de reincludere a Basarabiei în fruntariile României de azi.

Sub genericul „*Să eliminăm s(c)lavul din noi”,* al III-lea capitol cuprinde câteva analize dure asupra comportamentului unor lideri cu convingeri de stânga, dar și rămași cu fața spre Est, care acționează consecvent împotriva șansei de integrare în Europa a Moldovei și de realizare a *Uniunii Statale „România-Republica Moldova”*. Autorul, conștient de realele probleme ale Moldovei, constată că țara se află „*într-o situație penibilă: suntem un colț de țară practic neguvernat, aflat într-o profundă criză politică și economico-financiară*”.

„*Portrete în timp, opinii, reflecţii”*, se constituie un capitol dedicat unor personalități alese, care marchează știința și cultura poporului. Astfel, aflăm despre noul Rector al Universității Tehnice a Moldovei, *dr.hab.,prof.univ.int. Viorel BOSTAN*, „*cercetător științific superior”, „reputat cadru didactic”, „implicat plenar în pregătirea specialiștilor*”, conducător de doctorat, autor de monografii și articole științifice publicate, inventator de marcă, personalitate științifică formată și recunoscută pretutindeni, „*care va reuși să realizeze programul său de dezvoltare a Universității*”. În acest capitol, pe lângă personalitățile elogiate, sunt menționate atitudini colective ale intelectualității moldovenești, de mare rezonanță fiind APELUL adresat conducătorilor României și Republicii Moldova de a iniția „*tratative neîntârziate ... pentru REUNIFICAREA CELOR DOUĂ STATE ROMÂNEȘTI*”.

Frumusețea lucrării este dată și de ținuta grafică excepțională asigurată cu mintea și pensula de *Natalia Dulgheru,* atât de atașată de zbuciumările autorului.

A XII-a *„Basarabie răstignită”* se lansează pe piață de „*Editura Tehnică – UTM*” din Chișinău, în pragul momentului depășirii celei de-a VI-a decadă de viață a autorului.

Dragă Valeriu, să ne trăiești mulți ani, mereu animat de epopeea neamului nostru, care, bucurându-se mereu de oameni ca tine, niciodată nu va pieri.

Prof.univ.dr. Dumitru MNERIE
Timişoara Banatului împărțit la Marea Unire